Anne Neville

O soție ideală

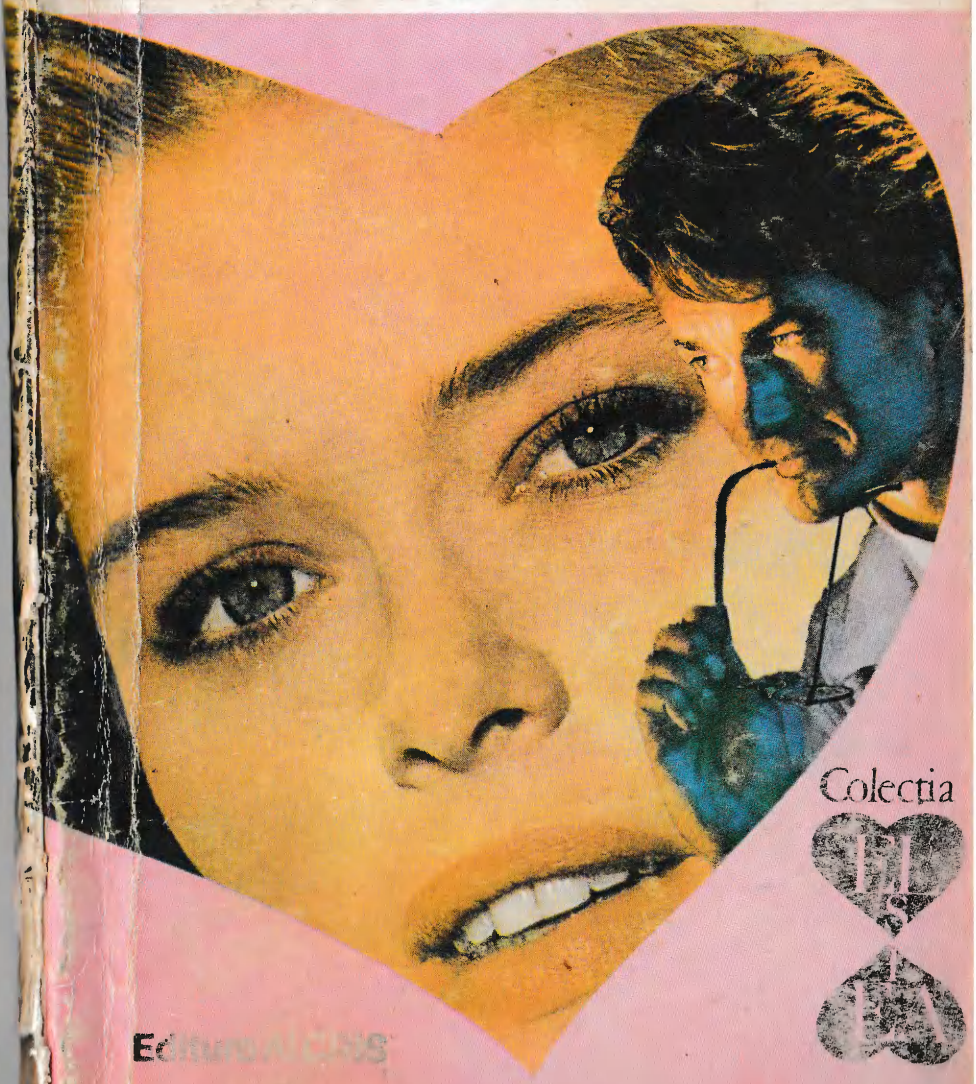

Colecția

Editura Alcor

250 lei

ISBN 973-95988-0-6

ANNE NEVILLE

O SOȚIE IDEALĂ

ANNE NEVIL.

O SOŢIE IDEALĂ

Traducere de IRINA POPESCU

EDITURA ALCRIS

Bucureşti 1993

CAPITOLUL I

Ziua care avea să schimbe întreaga viaţă a domnişoarei Denny Malcombe a început într-un mod foarte obişnuit.

Era septembrie, o lună care ar fi trebuit să însemne sfîrşitul uneia dintre cele mai călduroase veri ce se înregistrase pînă atunci. Chiar şi englezul obişnuit nu avea cuvinte ca să o definească. De fapt, întreaga naţie încetase să se mai bucure de soare şi se confruntase cu seceta, incendii ale pădurilor şi întreruperi ale apei potabile. Cîmpul era pîrjolit, grădinile de flori supravieţuiau cu apa din bazinele de spălare şi de baie, iar copacii se uscau din cauza lipsei de apă ca de o boală ciumă. Zilele deveniseră pentru majoritatea oamenilor, din ce în ce mai greu de îndurat şi doar nopţile aduceau un pic de uşurare. Denny se considera o norocoasă, pentru că, cel puţin lucra într-o cladire cu aer condiţionat. La ora prînzului

putea să meargă pe acoperişul terasă al clădirii, unde ajungeau chiar şi cele mai slabe brize ce veneau dinspre rîu, creînd o temperatură cu cîteva grade mai scăzută decît în oricare altă parte a oraşului.

De pe acoperişul departamentului de magazine Jordans, înalt de cinci etaje, putea fi văzut întregul oraş Hesleton. Denny merse aici, la fel ca în orice altă zi, îşi mîncă sandviciurile şi mai stătu un timp ca să privească traficul de cumpărători pe aleile largi, pavate şi împodobite cu statui moderne, alei ce duceau spre străzile străjuite de case, blocuri de birouri şi apartamente ce conduceau pînă la rîul situat la o distanţă de trei zile. Rîul se unduia leneş înconjurînd trei părţi din oraş; strălucea în lumina soarelui. Denny se gîndi ce minunat ar fi să se cufunde în apa rece. Realitatea era că nivelul apei scăzuse foarte mult din cauza secetei şi oamenii fuseseră avertizaţi să nu facă baie din cauza gradului ridicat de poluare, dar de la această distanţă, apa arăta perfect.

De-a lungul rîului, în partea sudică a oraşului, se vedeau nişte case mari, confortabile, proprietatea celor mai privilegiaţi de soartă, doctori, avocaţi şi directori de companii. Cu pajişti verzi ce duceau pînă la rîu, bazine de înot şi garduri vii, aceste reşedinţe erau într-adevăr aparte faţă de restul locuinţelor din Hesleton.

Cînd Denny era copil îi plăcea să se viseze locuind într-una din aceste case. Odată, trecuse cu părinţii ei, într-o barcă cu vîsle, pe lîngă aceste grădini mari, unde razele soarelui se jucau printre

frunze și flori, bărcile cu motor erau acostate la dane, iar în bazinele de înot, fericiții posesori se bălăceau împrăștiind stropi strălucitori. Era născută și crescută la Hesleton și cu toate că orașul nu era chiar atît de perfect, îi iubea liniștea și eleganța, catedrala și vechile clădiri din vecinătatea sa, activitatea de stup a centrului comercial, bogăția cartierului Firs End Road unde erau casele cele mari și frumoase. Cînd părinții săi s-au stabilit la Liverpool, avea zece ani și bineînțeles, a mers cu ei; cînd au murit, doi ani mai tîrziu, locuise la o mătușă la Manchester, dar imediat ce avusese ocazia să devină independentă se întorsese la Hesleton.

O cioară zbura croncănind și Denny își întrerupse visarea, uitîndu-se la ceas. Era aproape ora unu și era după-amiaza ei liberă. Oficial trebuia să fi plecat la douăsprezece treizeci, dar avînd de făcut cumpărături în cursul după-amiezii, rămăsese să-și ia gustarea înainte de a părăsi magazinul. Își împachetă lucrurile, se ridică în picioare îndoindu-și gleznele pentru a le dezmorți și se îndreptă spre ușa care ducea în interiorul răcoros al clădirii. Încă avea în fața ochilor strălucirea de argint a rîului, cînd ușa se deschise și Peter Marshall apăru în cadrul ei.

Oh, aici ești, Denny. Te-am căutat peste tot, strigă el, pășind pe acoperișul terasei. Părul său blond și destul de lung era zburlit de briză și el arăta tînăr, chipeș și fără grijă cum și era de fapt. Nu era de mirare că jumătate din fetele din

magazin erau nebune după el, deşi Denny nu se număra printre ele. Ea se întoarse:

— E mai răcoare aici. Ce vrei, Peter? Este jumătatea mea de zi liberă.

— Niciodată nu mi-ar trece prin cap să te păgubesc de ceva atît de preţios, scumpo, îi replică vesel Peter.

El era şeful oficial al lui Denny şi se cunoşteau de mici copii; crescuţi în acelaşi cartier merseseră împreună la şcoala primară. Era cu cinci ani mai mare ca Denny şi cînd era mică îl adorase. Acum, deşi avuseseră cîteva întîlniri ocazionale, prietenia era strict platonică.

Merseră înapoi împreună, Peter explicîndu-i motivul pentru care venise.

— Mîine dimineaţă, înainte de a veni la serviciu — ori azi după-amiază dacă doreşti — dă un telefon acasă la Jill Anderson şi vezi cum merg lucrurile.

— N-ai mai auzit nimic despre ea? Trebuie să fie şase săptămîni de cînd a murit maică-sa.

— Ştiu, dar cred că are cîţiva fraţi mai mici decît ea şi s-ar putea să aibă probleme cu ei. De altfel nu are nici tată, cred că ştii, a murit după ce s-a născut ultimul copil. Chestia este că putem să-i păstrăm slujba lui Jill, numai dacă sîntem siguri că vrea să vină înapoi. Am vorbit cu şeful şi mi-a spus că este de acord ca dra. Jenkins să se ocupe de treaba ei pînă cînd Jill se întoarce. De altfel, dacă vrei să te duci acolo şi să evaluezi situaţia...

— În regulă, o să mă duc astăzi, mai tîrziu.

Vocea ei era calmă şi liniştită ca întotdeauna şi, înainte de a pleca spre scări, Peter se uită cu coada

ochiului la ea. O cunoștea ca adultă de cinci ani, de cînd se întorsese la Hesleton și chiar acum, cînd lucrau împreună și se cunoșteau atît de bine, nu se obișnuise cu frumusețea ei. Perfect, era un cuvînt folosit rar cînd era vorba de frumusețea unei femei, mai ales că întotdeauna erau mai multe variante, dar în opinia lui Peter, frumusețea lui Denny era perfectă. Pielea sa căpătase o tentă ușor maronie, din cauza verii călduroase; mîinile, picioarele și fața straluceau de sănătate, iar ochii, gri-verzui, mari și cu gene lungi, erau luminoși și veseli, la fel ca și gura, splendid conturată, unde mijea oricînd un zîmbet. Era o fată înaltă, și corpul suplu avea rotunjimi plasate exact acolo unde trebuie. Picioarele erau fantastice. Peter o mai privi o dată și se minună — așa cum se minuna atît de des. O cunoștea bine, dar... uneori avea impresia că nu o cunoaște deloc. Se întîlnise cu ea de cîteva ori. De cîteva ori o sărutase chiar. Dar deși nu-l respinsese niciodată, nici nu-l încurajase. Un astfel de tratament, menit a-i descuraja pe majoritatea bărbaților, avusese efect și asupra lui Peter. Era mai bine să fii prieten cu Denny și să cauți în altă parte pentru o relație mai apropiată. Se întreba mereu dacă ea este într-adevăr rece, frigidă și incapabilă să răspundă la avansuri... nu avea un prieten intim.

Ne vedem mîine, Peter, zise ea rece și se îndepărta de el.

Cu ochii pe lungile sale picioare bronzate, Peter tresări. Oricum, nu era problema lui...

Fără a avea idee despre ce gîndea Peter, merse spre biroul ei. Slujba lui Jill Anderson era o treabă

de rutină. Peter era directorul de personal şi adesea Denny fusese solicitată să ajute fetele care aveau probleme personale. Uneori, i se întîmpla lui Denny să gîndească cu ironie — cu astfel de probleme personale pe care le avea — cum putea să se descurce atît de competent cu necazurile altora. În general arbora o figură neutră, acea figură pe care mătuşa sa o numea „faţă de pokerist" pentru că nu-şi trăda în nici un fel emoţiile.

De altfel, crudă ironie a soartei, sau nu, era o slujbă minunată şi pentru prima dată după ani de zile, Denny era fericită şi mulţumită. Era în mod special recunoscătoare lui Peter care o angajase, mai ales că superiorul acestuia nu considerase a fi utilă prezenţa unei alte persoane în departamentul de personal. Peter argumentase că este necesară o femeie care să se ocupe de problemele angajatelor, în majoritate femei, şi în final reuşise să obţină ceea ce vroia. Slujba combina o parte birocratică cu cele mai interesante aspecte ale muncii cu oameni şi lui Denny îi plăcea foarte mult acest lucru.

Jordans era, ceea ce se poate spune în mod obişnuit, un „magazin de clasă", format din cinci reţele comerciale amplasate în sudul Angliei. Conducătorii celor cinci reţele erau toţi directori şi fondatorul, Alistair Jordan. locuia într-o splendidă casă în Berkshire de unde nu venea decît la consiliile de administraţie.

Pentru a ajunge în biroul său, Denny trebui să traverseze un raion al etajului doi. Aici era un aer

de eleganță reținută: un covor gros, lumini indirecte și fotolii plasate discret în diferite colțuri. În acest loc, departe de zgomotul parterului, banii își schimbau stăpînul, cărțile de credit abundau și orice era foarte, foarte scump. Nu erau produse de serie aici! O femeie frumos îmbrăcată încerca un mantou de vizon și trei vînzătoare se învîrteau în jurul ei. Nu mai era nimeni altcineva. Minunîndu-se cum poate cineva să cumpere o haină de blană, cînd afară era o temperatură aproape insuportabilă, Denny împinse ușa camuflată cu material albastru și părăsi afluența ce rămase în spatele ei.

Aici era liniște pentru că bufetele și vestiarele erau în cealaltă parte a clădirii. În această parte erau numai biroul ei și al lui Peter, scara spre apartamentul conducătorului și camera de odihnă a funcționarilor.

După ce-și făcu ordine pe birou, Denny căută adresa lui Jill și și-o băgă în agendă. După aceea își pieptănă părul lung și mătăsos și-l legă într-o coadă pe spate, ceea ce-i dădea o notă sobră, care-i venea de minune și-i mărea severitatea figurii sale de călugăriță. Nu obișnuia să se fardeze; un ruj de buze orange care-i punea în evidență bronzul și atît.

Întorcîndu-se, se trezi față în față cu o fetiță care stătea în cadrul ușii deschise și o privea cu ochi căprui, neliniștiți. După o clipă, expresia serioasă a fetișoarei fu înlocuită de un zîmbet larg.

Bună, zîmbi Denny. Cine ești tu?

Sînt Sarah. Nu l-ai văzut pe tata?

— Nu ştiu. Cine este tatăl tău?

Traversă camera şi îngenunchie în faţa micuţei. Avea probabil patru ani şi poate că se rătăcise în interiorul magazinului, ceea ce se mai întîmplase şi cu alţi copii. Era o fiinţă micuţă, drăguţă, cu părul lung şi negru, strîns la spate cu o panglică şi tăiat cu breton deasupra ochilor mari cu gene lungi. În mod evident era bine îngrijită şi rochia pe care o purta, deşi era un pic de modă veche, părea scumpă.

Se părea că nu exista răspuns la întrebarea lui Denny. Tata, era doar „tata", în ceea ce o privea pe fiica sa. Denny se hotărî să o ia la parter, la casierie, unde descoperirea sa ar fi putut fi anunţată la microfon. Copilul îi luă încrezător mîna şi trăncăni vesel despre micul său iepuraş în timp ce ieşeau din biroul lui Denny şi se întorceau spre stînga.

În biroul lui Peter, vecin cu al lui Denny, se auzeau voci şi ea se uită prin uşa deschisă. Peter părea foarte serios cu ochelarii săi cu ramă neagră. Stephen Bennett, şeful de vîrstă mijlocie, al raionului de modă bărbătesc, era cu el, la fel ca şi James Scott, conducătorul acestei reţele a lui Jordans. În timp ce privea spre el, ochii lui Denny îi întîlniră pentru o clipă pe cei ai lui James Scott, în acel mod tulburător care se întîmplă uneori între străini. Ea-şi feri privirea, dorindu-şi să nu fi fost curioasă şi să fi mers mai departe, dar trebui să-şi îndrepte privirea din nou înapoi, pentru că Sarah îşi retrase mînuţa dintr-a ei şi înainte ca Denny s-o oprească, năvăli în biroul lui Peter

Îngrijorarea lui Denny se schimbă în uimire când James Scott se întoarse și o luă pe fetiță în brațe. Aceasta își strînse mînuțele în jurul gîtului său.

– Ce faci aici, scumpo?

Vocea sa, care avea acea perfectă lipsă de accent caracteristică clasei superioare a britanicilor și care în mod normal era aspră și autoritară, era blîndă și minunat de umană în timp ce vorbea cu copilul. Tonurile sale adînci o înfiorară pe Denny în timp ce asculta.

– Tanti Margaret s-a dus la spital.

– Ce? Cum ai ajuns aici?

El o puse jos și se întoarse, uitîndu-se la Denny din nou, dar de data aceasta observînd-o cu adevărat pentru prima oară. Sprînceana i se ridică foarte ușor, cu acea aroganță familiară care o făcea să se simtă stîngace și nelalocul ei. Asta se întîmpla pentru că el nu o aproba și pentru că ea îl iubea.

Am... găsit-o pe coridor, Denny se bîlbîi, simțind o căldură trădătoare pe față, ceea ce îi indica cu claritate că roșește. Ochii lui James Scott, care erau albaștri și cotrastau puternic cu părul său negru, alunecară repede peste figura și corpul său bronzat, ca și cînd n-ar mai fi remarcat-o vreodată ceea ce probabil era adevărat. El zise:

Văd. Și privind-o pe Sarah, zise din nou:

– Cine te-a adus aici?

– Eu, tată.

Băiatul intrase liniștit și neobservat și acum stătea lîngă Denny.

Ești o proastă, Sarah. Te-am căutat peste tot.

— Ce s-a întîmplat cu Margaret, Simon? întrebă James.

— A călcat greşit şi şi-a scrîntit glezna. Mark s-a dus cu ea la spital aşa că eu am crezut că este mai bine să vin aici şi să-ţi spun.

Băiatul se uită cu exasperare la fetiţă.

— Nici n-am intrat bine în magazin şi ea a dispărut.

— Am vrut să merg cu scara rulantă.

În timp ce vorbeau, Denny se uită de la unul la altul.

Era vag conştientă că Peter şi Stephen Bennett plecaseră şi ştia că şi ea ar fi trebuit să execute o retragere strategică. De altfel, problemele familiei lui James Scott nu o priveau pe ea. Tocmai acum descoperea cealaltă parte, mult diferită şi mai plăcută a bărbatului, care chiar de la sosirea lui, şase luni mai devreme, o atrăsese şi o îndepărtase în acelaşi timp. Că era atractiv, era de netăgăduit. În jur de treizeci şi cinci de ani, era un bărbat înalt, cu o faţă plăcută şi trup puternic, cu o graţie de atlet. Totuşi, în ciuda personalităţii sale care te intimida şi care te prevenea că nu este popular cu partea feminină a personalului, cum era Peter, de exemplu, Denny se îndrăgostise de el. Marea majoritate a timpului, ea încerca să se convingă că era o pură părere ceea ce simţea pentru el, şi spera ca în scurt timp să-i treacă. Cu toate acestea, sentimentele sale prezente acestea erau. Prietenele lui erau mai în vîrstă, sofisticate, îngrijite şi foarte atractive. Denny ştia că era văduv, dar nu ştiuse nimic despre copii. Acest băiat, Simon, arăta cam

de doisprezece ani; cu o figură hotărîtă, înalt și frumușel, cu păr blond și lunguț, era îmbrăcat cu jeans și un tricou. Nu semăna prea mult cu tatăl său. Gîndindu-se la tată, Denny se uită cu coada ochiului la James Scott, care după acea primă privire pătrunzătoare, o ignorase complet.

Atît Denny cît și Scott veniseră la Jordans cam în același timp. Ea fusese acceptată de către predecesorul său, un om pe punctul de pensionare, de o mare virtute, amabil și foarte plăcut. James Scott era foarte diferit de acesta. Recunoscut ca foarte bogat, director și acționar la Jordans, venise aici ca să ridice activitatea magazinului și să-l facă viabil financiar. Dl. Mackling fusese un om foarte dragguț, dar nu prea eficient. James își cîștigase reputația de om sever, tare ca o piatră și de necompromis. Lucra din greu o mare parte din zi și pretindea același gen de loialitate față de muncă din partea personalului. Ineficiența și lenea fuseseră înlăturate cu încăpățînare și de la venirea sa fără nici o îndoială, profitul crescuse. Denny nu prea avea de a face cu el personal și era bucuroasă pentru asta; o făcea să se simtă proastă și copilăroasă și foarte nelalocul ei; el îi stîrnea sentimente pe care nu dorea să le aibă; îi înfricoșa zilele și gîndul că dragostea pe care o simțea pentru el ar putea să nu se sfîrșească niciodată, o înspăimînta.

În acest moment, gura sa, care de obicei era ferm și fără urmă de zîmbet, se rotunji într-un mănunchi fermecător în timp ce privea la copiii săi, dar în ciuda zîmbetului, părea îngrijorat. Își dădu

spre spate părul negru şi des, care-i creştea viguros, şi spuse:

— Nu pot sub nici o formă să vin acasă mai devreme. Puteţi să vă descurcaţi în după-amiaza aceasta?

— Bineînţeles că putem, răspunse Simon prompt, dar Denny crezu că observă o uşoară ezitare în vocea sa.

— Mark se duce la pescuit, dar eu o să stau cu Sarah.

— Ce o să mănînc? întrebă Sarah. El nu ştie să gătească, tată, şi n-am mîncat nimic.

— Puteţi mînca undeva. Aveţi ceva bani, nu-i aşa, Simon? De ce nu mergeţi la autoservire la etajul patru? Sarah, doar azi va fi aşa. O să sun la agenţie şi o să văd dacă pot să găsesc pe cineva.

Şi atunci, Denny interveni. Mult mai tîrziu, cînd era în pat, îşi reaminti acest moment şi o trecură transpiraţiile la gîndul că îndrăznise, dar gura o luase pe dinainte.

— Scuzaţi-mă, d-le Scott, spuse ea, şi el se întoarse cu privirea, ochii săi denotînd surpriza că o găseşte tot acolo.

„Într-adevăr, gîndi Denny cu amărăciune, este ca şi cum o mobilă ar încerca să vorbească!"

— M-am gîndit că... fiind liberă în această după-amiază şi neavînd altceva de făcut, aş putea să am grijă de Sarah.

Din capătul celălalt al camerei, Peter se întoarse la auzul vocii sale şi ea simţi că se înroşeşte din nou la vederea expresiei sale uimite. Se lăsă o scurtă pauză întreruptă de Sarah, care se apropie şi o lua pe Denny de mînă.

Mi-ar place asta, ciripi ea cu o voce subțirică. Cum te cheamă?

Denny.

Denny? E un nume nostim. N-am mai cunoscut pe nimeni care să se numească așa.

Simțindu-se îmbărbătată de aprobarea și căldura micii mîini, Denny zîmbi:

De fapt sînt Denise, dar întotdeauna mi s-a spus Denny.

Nu pot să vă impun asta, spuse foarte grav James Scott și Denny se gîndi că este supărat pentru că nu are de ales. Era un bărbat căruia nu-i plăcea să fie dependent de cineva atît de nensemnat ca ea.

N-ar fi o corvoadă. N-aș fi sugerat dacă ar fi fost așa.

Te rog, tată. O vreau pe Denny să aibă grijă de mine, strigă tare Sarah și el acceptă, contra voinței sale. Ochii săi o priviră pe Denny fără nici un fel de expresie.

Foarte bine. Mulțumesc, domnișoară... aa... Malcombe.

Unde putem merge? întrebă Sarah, ținîndu-se de mîna lui Denny și sărind vioaie în sus. Ea reușise cu succes să scadă un pic tensiunea ce se instalase și Denny se simțea mai ușurată.

Putem merge la Zoo? întrebă Sarah.

La Zoo? pufni Simon. Numai la asta te pricepi. Mare lucru dacă n-o să te închidă acolo la un loc cu celelalte maimuțe!

Lacă-l ii replică Sarah cu asprime, dar înainte ca între cei doi frați să înceapă scandalul, tatăl lor intervenit calm și ferm.

— Destul, tăceţi amîndoi. Simon, deoarece dra Malcombe a fost atît de amabilă şi s-a oferit să aibă grijă de Sarah în după-amiaza aceasta, o să faci ce o să vrei. Ne-am înţeles?

— Da, tată.

Deoarece părea neconvins, Denny se amestecă plină de tact.

— Mi-ar place să mergi şi tu, Simon. Sînt ani de cînd n-am mai fost la Zoo şi aş avea nevoie de o mînă de ajutor.

— În regulă, fu el de acord, dar îi întoarse zîmbetul cu o uşoară grimasă.

— Conduceţi, domnişoară Malcombe? întrebă James.

— Da.

— Luaţi mai bine maşina mea. Este la parcare. La Zoo e dificil de ajuns cu autobuzul. Poftim cheile!

Toţi care lucrau la Jordans îi cunoşteau maşina. Era un Jaguar crem, cu tapiserie din piele ciocolatie, genul de maşină pe care oricine visează s-o conducă. Dar Denny simţi că-i ies ochii din cap la o astfel de idee. Pentru prima dată în aceste cîteva minute fu cuprinsă de dorinţa de a rîde, dar se gîndi că probabil ar suna isteric, aşa că se mulţumi să zîmbească şi să spună:

— Am maşină, mulţumesc. Este numai un Morris dar îmi foloseşte. Nu cred că m-aş descurca cu maşina dvs., domnule Scott.

Oricare altcineva ar fi zîmbit, dar nu acest bărbat. El spuse doar „cum doreşti" şi-şi băgă cheile în buzunar. Denny era conştientă de

plăcerea lui. Oricine ar crede că el îi face o favoare.

Mai bine i-ai spune lui Mark unde vă duceți, spuse el, întorcîndu-se spre Simon. Poate că vrea și el să meargă cu voi. O să sun la spital. Unde au dus-o pe Margaret?

La Saint Luke, replică Simon.

Denny se întoarse și-i conduse pe Sarah și Simon afară. Spre ieșire, ochii săi îi întîlniră din nou pe cei ai lui Peter. În mod sigur, auzise toată conversația și privirea sa era mirată și oarecum îngrijorată. Era mirat de ce Denny renunțase la prețioasa sa după-amiază, ca să aibă grijă de copiii lui James Scott. Chiar și Denny începuse să se mirmeze de acest lucru!

CAPITOLUL 2

Mark Scott era mai mare decît Simon şi Denny îl plăcu de la prima vedere. Semăna foarte mult cu tatăl său; acelaşi păr negru, des şi aspru, gură hotărîtă, aceiaşi ochi albaştri, adînci şi pătrunzători, dar în acelaşi timp o expresie mult mai prietenoasă a figurii. Fu de acord să meargă la Zoo şi se aşeză în maşină lîngă Denny, în timp ce Simon şi Sarah stăteau pe bancheta din spate certîndu-se tot timpul, într-un mod foarte firesc.

Ei îl luaseră pe Mark de la casa lui Scott, unde acesta îi aşteptase nerăbdător pe fratele şi sora lui. Aşa cum era de aşteptat, casa se afla în Firs End Road. Numită impropriu „Brazi", era una dintre locuinţele izolate, care mărgineau malul rîului, una din acele reşedinţe la care Denny visase din copilărie. Parcă maşina în imediata apropiere, de unde se putea zări o grădină foarte bine întreţinută, o alee pavată ce conducea la un gara-

dublu și o casă de cărămidă, cu acoperiș maro auriu, foarte plăcută la vedere. Denny simți cum o cuprinde un soi de excitare în timp ce aștepta ca Simon să-l aducă pe fratele său. Acest gen de case o preocupase întotdeauna; era atît de diferit față de apartamentul său meschin pe care-l împărțea cu alte două fete; în special această casă cu arhitectura ei elegantă și aerul de bogăție pe care îl degaja era tocmai genul de loc pe care James Scott l-ar fi putut alege ca să-l locuiască.

După-amiaza deveni una dintre cele mai plăcute lucruri pe care Denny le petrecuse în ultimii ani; în timpul acesteia fu fermecată de personalitățile extraordinar de plăcute ale copiilor lui Scott. Erau diferiți așa cum pot fi trei copii diferiți, dar în același timp asemănători în ceea ce privește buna creștere și simțul umorului. Dintre cei trei, Denny îl găsi pe Mark cel mai interesant, probabil pentru că era cel mai liniștit, cu un caracter aproape reticent; își făcu o plăcere în a-l face să vorbească despre el însuși. Evident, acesta avea un caracter puternic și-și petrecuse o parte din vreme vorbindu-i lui Denny despre școală și planurile sale de viitor, în timp ce ceilalți doi copii alergaseră prompt prin curte uitîndu-se la animale. Descoperi astfel că are paisprezece ani, cu un an mai mult decît credea de la început.

— Anul viitor o să trec în nivelul superior de școală, zise el în timp ce Sarah și Simon se uitau la animalele care erau hrănite.

— Materiile sale favorite, îi spuse el lui Denny, erau întotdeauna fizica și chimia și cînd aceasta îi spuse

că ea nu a avut note prea mari la aceste obiecte, Mark avu un zîmbet indulgent care o distră. Ea ar fi vrut să afle mai multe de la el, mai ales despre viaţa de acasă, dar pentru că Simon şi Sarah se întorseseră, discuţia se întrerupse.

În afară de această conversaţie cu Mark, făcură o grămadă de lucruri. Se plimbară de-a lungul grădinii zoologice, mîncară peşte şi cartofi prăjiţi, fără a mai socoti îngheţata şi dulciurile şi rîseră non-stop. Totul fusese perfect pînă în apropiere de casa lui Scott, cînd după oprirea la un semafor, maşina lui Denny refuză să mai pornească. Cu ajutorul băieţilor împinse maşina pînă la un loc unde era în siguranţă şi desfăcură capota. Dar totul rămase un mister pentru Denny şi chiar pentru mintea tehnică a lui Mark şi nu găsiră soluţia defecţiunii. Încercară să mişte cîteva fire, în speranţa că maşina va porni, dar totul fu în zadar.

— Oh, drace! spuse Denny cu năduf. Ce plictiseală, o să trebuiască s-o lăsăm aici! Cel puţin sîntem aproape de staţia de autobuz.

— Îl putem suna pe tata, o să vină şi o să ne ia, sugeră Simon, dar Denny alungă ideea, gîndindu-se ce părere o să aibă James cînd va fi chemat să-şi recupereze copiii.

Mark găsi răspunsul.

— Tata nu cred că este acasă şi autobuzul opreşte departe de casă. Mai bine luăm un taxi. Aşteptaţi aici, Denny. N-o să întîrzii mult.

O luă la fugă spre cel mai apropiat telefon.

Mark insistă de asemenea să plătească taxiul, ceea ce fu foarte bine, deoarece Denny îşi cheltuise toţi banii şi trebuia să mai ajungă şi acasă.

Cînd taxiul ajunse la „Brazi", Sarah adormise cu capul în poala lui Denny și cînd aceasta încercă să o trezească, simți o înțepătură în inimă la gîndul că ziua se sfîrșise. Băieții o zbughiră către casă, iar taximetristul o luă pe Sarah și o puse în brațele lui Denny. Era foarte ușoară și nu se trezise încă. Denny se surprinse sperînd cu disperare ca James să nu fie acasă, dar imediat observă Jaguarul parcat în garaj așa că nu mai era nici o îndoială.

Înainte de a ajunge la ușa din față, aceasta se deschise și James apăru în cadrul ei. Era încă îmbrăcat cu costumul său gri-închis, dintr-o țesătură fină, dar își slăbise cravata și gulerul și părea mult mai relaxat decît la magazin. Îi spuse ceva lui Mark care-i replică printr-un rîs ușor, ca apoi să păşească afară pe alee și s-o ia pe Sarah din brațele lui Denny. Pentru moment, ochii săi erau foarte blînzi.

— Mulțumesc, dră Malcombe. Se pare că s-au distrat bine.

— Da, așa cred. Ea este foarte obosită.

— Poate că vrei să intri înăuntru, pentru o cafea sau o băutură.

Dintr-o dată deveni rezervat, politicos, iar blîndețea îi trecuse. În mod clar, găsea acest ritual al mulțumirii de o plictiseală obositoare. Fața sa chipeșă era impasibilă, mai curînd arogantă și un pic plictisită.

— Nu! răspunse Denny ascuțit cu vocea tremurîndu-i un pic. Nu, mulțumesc, trebuie să plec acasă.

— În regulă, dar Mark mi-a spus că ţi s-a defectat maşina. Intră înăuntru, după ce o culc pe Sarah, te voi duce acasă.

Era mai rău decît îşi închipuia. Ochii i se bulbucaseră, la gîndul celor cinci mile ce trebuiau parcurse împreună cu el în intimitatea maşinii sale.

Scutură vehement din cap protestînd şi spunînd că poate să ia un autobuz, dar evident, bunele lui maniere fură mai puternice decît repulsia pe care o simţea. Era clar că el nu vroia s-o conducă acasă, dar totuşi spuse hotărît:

— Prostii! Arăţi la fel de obosită ca şi copiii. Nu va dura mai mult de o jumătate de oră.

Denny intră în casă. Era mai înţelept să nu se certe, aşa că murmură „mulţumesc" şi el o conduse într-un hol larg, mochetat. Cînd tocmai închidea uşa din faţă, o voce feminină îl strigă dintr-una din multele camere care dădeau în hol.

— James, ai ieşit?

Se deschise o uşă şi apăru posesoarea vocii, care stătea în deschizătură, luminată puternic din spate. Denny îşi ţinu respiraţia într-un oftat care spera să nu fi fost auzit.

James, cu Sarah în braţe, se întoarse pe jumătate spunînd:

— Oh, Ella, aceasta este domnişoara Malcombe

— Domnişoară Malcombe, probabil o cunoşti pe domnişoara Fenella Jordan.

Denny îşi schimbă faţa cu un zîmbet, care spera să pară natural. Aşa deci — asta era Fenella Jordan, fata bătrînului Alistair Jordan, directorul general şi fondatorul magazinelor Jordans.

Cunoscută ca fiind posesoarea a mai bine de jumătate de milion de lire, divorțată de trei ori, pusese acuma ochii pe James Scott pe care-l dorea ca al patrulea soț.

Denny descoperi că-și ține ambele mîini încleștate pe mînerul poșetei și că se simte rău. Motivul era foarte clar pentru ea. Este adevărat că nu întîlnești femei ca Fenella Jordan la tot pasul, dar faptul de a găsi orice femeie aici, i-ar fi produs aceleași simptome. Era gelozie pur și simplu.

Numele său real era Fenella Stroud, acesta fiind numele celui de al treilea bărbat, dar era genul de femeie care preferă să-și ascundă propria identitate. Arăta — așa cum o descrisese odată Peter Marshal — ca o bancnotă de un milion de lire, și sprîncenele sale care fuseseră pensate și înlocuite cu niște arcuri grațios desenate, se ridicară brusc.

— Domnișoara Malcombe? Oh, da, cred că v-am văzut la magazin. Ce nenorocire că vi s-a defectat mașina!

Se instală un moment de tăcere, în care timp Denny își fixă privirea pe trupșorul adormit al Sarei, simțind că fața i se înroșește de umilință. Pînă acuma, nu se gîndise că cineva ar putea crede că defecțiunea mașinii sale ar fi altceva decît un accident. Acum, văzu că Fenella Jordan și probabil și James Scott, considerau asta ca o stratagemă pentru a fi invitată în casă și a fi condusă apoi de către el. Într-adevăr, acum se simțea bolnavă fizic și fu extrem de recunoscătoare cînd James spuse cu o voce normală:

— Intră în locuinţă, domnişoară, n-o să întîrzii mult.

Fenella îi arătă drumul, cu un foşnet de fustă de mătase şi miros de Chanel nr. 5, iar Denny o urmă, conştientă de jacheta sa care necesita o spălare şi ruptura de la cracul stîng al pantalonului, pe care-l agăţase în ceva tăios, la Zoo. Era furioasă pe ea însăşi pentru că se simţeă atît de stîngace, dar se îndoi că ar fi multe femei care nu ar simţi la fel, în confruntarea cu îngrijita şi eleganta frumuseţe a Fenellei.

Camera de zi era foarte mare, cu ferestre pictate care dădeau spre grădină şi draperii de catifea maron-aurii. Culoarea camerei era liniştitoare; culori blînde de toamnă, auriu, verde, orange se îmbinau armonios cu covorul, mobilele şi parchetul lustruit. În ciuda faptului că în casă erau trei copii, nu erau semne de dezordine. Totul era foarte impersonal: nu erau flori sau fotografii, nici jucării sau cărţi răvăşite. Era ca un decor de teatru.

— Puteţi aştepta aici, spuse Fenella cu răceală, ca şi cum ar fi fost proprietăreasa casei.

Îi azvîrli lui Denny o privire scrutătoare plină de trufie şi dădu să plece. Dar deodată, sub un impuls, se întoarse.

— Nu sînteţi cumva fata pe care Peter Marshall a angajat-o la departamentul de personal?

— Da.

— Hmm... aşa m-am gîndit şi eu. Îmi amintesc ce tărăboi a făcut pentru asta, ca şi cum ar fi fost o problemă de viaţă şi moarte. James a fost împotrivă. Lui nu-i place să i se impună ceva.

Zîmbi și-și arătă dinții albi. Cînd Fenella zîmbea, nu o făcea decît din calculul efectului pe care-l produce.

— Cred că James gîndește că disperarea lui Peter trebuie să fi fost în legătură cu sentimentele sale personale.

— Personale? repetă Denny. Nu știu ce vreți să insinuați, domnișoară Jordan.

— Nu știți? rîse ea încetișor. De fapt nu are importanță. Îmi închipui că vă cîștigați salariul, căci altfel James v-ar fi concediat de mult. El este un perfecționist, cred că știți. Nu acceptă nimic de calitate inferioară.

Ieși din cameră și Denny răsuflă ușurată. Încă reflecta asupra ultimelor vorbe ale Fenellei, cînd Mark, care mînca un sandvici, intră.

— Vrei o băutură, Denny? Sherry sau altceva?

— Nu, mulțumesc, Mark.

Prezența băiatului îi restabili echilibrul interior. După cîteva clipe, senzația de ameteală o părăsi. Nu trebuia să ia lucrurile atît de subiectiv. Erau doar niște vorbe despre perfecțiune...

— A fost cumva smintita de Fenella? întrebă Mark.

— Cine?

El se strîmbă.

— Ar fi trebuit să nu-ți spun asta. Este doar o glumă între mine și Simon. Bătrînul ei este proprietarul magazinelor Jordans, cred că știi, și ea posedă un număr mare de acțiuni. În plus, ultimul său soț este un mare magnat de vapoare și-i

plăteşte o avere, ca pensie în urma divorţului. Se scaldă în bani.

— Ştiu.

— Desigur. Tu lucrezi acolo, nu-i aşa? Nu-mi place prea mult de ea. Încearcă prea mult să ne facă asemănători cu ea. Ne aduce cele mai scumpe cadouri de cîte ori ne vizitează — un ceas cu diamante lui Sarah, care nu ştie să citească ora şi ar prefera oricum un Mickey Mouse, un tren pentru Simon, auzi ce chestie! Şi lui Simon nu-i pasă decît de fotbal!

Traversă camera şi se alătură lui Denny, la fereastră, schimbînd brusc subiectul.

— Ai văzut barca noastră?

— Nu. N-am ştiut că aveţi una.

— Da. Este o barcă de croazieră numită „Eleanor", după mama noastră.

Denny îi aruncă o privire, pentru că era prima dată cînd unul dintre ei menţiona ceva despre mama lor. Ea se întrebase adesea ce fel de femeie fusese soţia lui James şi dacă mariajul lor fusese fericit.

Mark interpretă corect privirea ei.

— A murit cînd s-a născut Sarah. Eu aveam zece ani, aşa că mi-o amintesc, mai bine decît Simon, în orice caz. Era... ezită un moment şi spuse, nesigur, tata spune că semăn cu ea, adică liniştit şi studios. Nu ştiu cum se înţelegeau şi m-am mirat întotdeauna... tata era atît de diferit... fără odihnă şi foarte energic...

Se strîmbă un pic dezaprobator.

— Nu ştiu prea multe despre asta. De altfel, de atunci am avut o grămadă de persoane care au avut grijă de noi, menajere şi altele de genul ăsta. Apoi a venit tanti Margaret, sora mamei. Nu ştiu ce o să mai fie de acum încolo. Probabil tata va angaja pe cineva. Sper ca el să nu plece şi...

— Ce?

Mark îşi termină sandviciul.

— Oh.... nimic, zise el, dar Denny observă că era cît pe ce să menţioneze numele Fenellei.

— Ce faci la magazin? întrebă el şi Denny se gîndi că ştie foarte bine să schimbe subiectul.

— Lucrez la departamentul de personal.

— Oh, da. Cu Peter Marshall?

— Exact.

— Ce trebuie să faci acolo?

— Tot felul de lucruri. Avem o teorie, sau mai bine zis, Peter are, că oamenii care sînt mulţumiţi acasă lucrează mai bine. Dacă o persoană are probleme în viaţa personală, asta se va reflecta în modul în care lucrează, cu clienţii, cu ceilalţi colegi şi aşa mai departe. Treaba mea este să fiu atentă la astfel de lucruri, dacă e posibil. Este puţin mai complicat, dar reprezintă esenţa problemei.

— Îmi amintesc acum. Tata nu prea era de acord cu această idee, nu-i aşa? Chiar zicea odată, că două persoane în departamentul de personal al magazinului din branşa comercială a Hesletonului, înseamnă risipă de bani.

Ochii săi erau strălucitori şi clari şi Denny nu putu să mintă sau să evite privirea întrebătoare.

— Cred că nu prea a fost încîntat de idee, aprobă ea diplomatic.

Se întoarse în timp ce vorbea şi-l văzu pe James care stătea în cadrul uşii, cu Fenella în spatele său. Denny roşi, pentru că era clar despre ce vorbeau ei.

— Mergem? spuse James, cu o voce neutră şi rece, care nu lăsa nici o îndoială despre ce gîndea în legătură cu ea. N-o să întîrzii, Ella, continuă el. Dacă vrei, mă poţi aştepta.

Ochii frumoasei femei se măriră şi pentru cîteva secunde sclipiră periculos, dar apoi părură a se linişti şi rîse încetişor.

— Bineînţeles că te voi aştepta, dragă. M-aş fi oferit s-o duc pe dra Malcombe acasă, dar ar fi fost păcat să-mi termin seara la o oră atît de devreme. Noapte bună, dră Malcombe.

Într-o clipă, era aşezată în luxoasa maşină capitonată cu piele; era răcoare şi confortabil şi nu se auzea nici un zgomot de motor. Denny simţi o uşoară transpiraţie pe frunte. „Oh, doamne!" gîndi ea cu disperare şi încercă să găsească un subiect de conversaţie. Dar ce să spună? Nu putea să facă o conversaţie spumoasă, strălucitoare pentru că niciodată nu fusese în stare. Iar acum, în atmosfera strîmtă şi întunecată a automobilului, cu prezenţa întunecată a lui James Scott alături de ea, se simţea neaşteptat de stupidă şi plicticoasă. Rotindu-şi ochii spre dreapta, atît cît putu fără a întoarce capul, reuşi să vadă doar nişte picioare musculoase în pantaloni şi mîinile lui care se odihneau pe volan. O trecu un fior; din modul în care mînuia el volanul se degaja ceva foarte

bărbătesc; o virilitate deosebită care părea să tulbure feminitatea din ea, provocîndu-i crampe la stomac. Tensiunea ei era atît de mare, încît atunci cînd el vorbi, aproape că tresări de surpriză.

— Poate că ar trebui să mergem și să ne uităm la automobil acum. S-ar putea să nu fie cine știe ce.

— Oh, nu, obiectă ea stînjenită, inima bătîndu-i de două ori mai tare decît normal, din cauza fricii pe care o simțea. S-ar putea într-adevăr să nu fie mare lucru, dar nu vreau să vă plictisesc.

Gîndul că aceste mîini îngrijite ar trebui să umble la motorul vechii ei mașini, o îngrozea.

— Voi lua autobuzul mîine dimineață și voi anunța atelierul de reparații să se uite la mașina mea.

— Foarte bine. Să-mi trimită mie factura de plată.

Acum ea întoarse capul și-l privi direct. Profilul său era neclintit, cu forma arogantă a maxilarului, linia dură a gurii și a obrazului, nasul drept, aristocratic. Inima începu din nou să-i bată cu putere și spuse indignată:

— Nu este nevoie, d-le Scott, mulțumesc. Cred că mașina s-ar fi defectat oricum.

El nu o contrazise, lucru pentru care îi fu recunoscătoare, dar înrăutăți lucrurile zicînd:

— Cum dorești. Aș vrea totuși să te recompensez pentru această după-amiază. Din cele spuse de Sarah, ai cheltuit ceva și...

Ea-l întrerupse.

— Nu, nu vreau nici o recompensă, d-le Scott. Am spus că ies cu copiii pentru că așa am vrut eu,

nu din alte motive. Nu pot să iau bani pentru asta!

Fu atît de vehementă că el dădu doar din cap, dar buzele i se strînseră, aşa încît ea întoarse privirea, privind nefericită pe fereastră. Oh, drace, era atît de stîngace! de ce oare nu putea să se comporte normal cu acest bărbat? În fond nu era nimic special cu el.

Respiraţia i se opri. Nimic special! Era o glumă. În afara faptului că era şeful ei, era cel mai seducător bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei, fără a mai spune că era şi îndrăgostită de el. Simpla lui prezenţă o făcea să-i bată inima şi să se comporte ca o şcolăriţă. Şi în aceste condiţii încerca să se convingă pe ea însăşi că el nu era „nimic special".

Realiză că el îi vorbeşte din nou, întrebînd-o unde locuieşte.

— Mi-e imposibil să te duc acasă dacă nu-mi spui adresa, spuse el cu o urmă de sarcasm şi ea simţi că roşeşte din nou, în timp ce el se îndrepta spre casă.

Se simţi foarte ruşinată în timp ce el parca pe strada unde locuia, cu clădiri odată elegante, iar acum decrepite, transformate în grupuri de apartamente de locuit. Nu era totuşi cazul să se necăjească din cauza asta. Murmură un slab „mulţumesc" şi spre surprinderea ei, el se dădu jos din maşină, ocoli şi-i deschise portiera spunînd:

— Mulţumesc, dră Malcombe. Ar fi fost foarte greu să găsesc un înlocuitor al cumnatei mele în aşa scurt timp.

Fu foarte uimită de această neaşteptată, dar perfect justificată mulţumire. Aceasta, plus faptul

că stătea foarte aproape de el, o făcu să-i tremure picioarele. Observă că și-a uitat poșeta în mașină, o apucă, dar din greșeală, o deschise și rezultatul fu că se trezi cu tot conținutul împrăștiat la picioarele lui James Scott.

— Oh, doamne! spuse ea tare.

Se aplecă și începu să strîngă totul la întîmplare, conștientă de pantofii lui negri și foarte lustruiți. Cînd termină se îndreptă, cu fața roșie și părul căzut peste față, iar el dădu din cap, spuse un rapid „noapte bună" și intră în mașină. Denny observă umilită cum se îndepărtează mașina. Se întrebă dacă Fenella Jordan ar fi putut fi atît de stîngace, dar nu și-o putu imagina astfel.

Orice speranță a lui Denny de a ține secret faptul că fusese condusă acasă de James Scott și modul dezastruos în care se petrecuse, se dovedi zadarnică, deoarece în timp ce stătea pe trotuar strîngîndu-și cum putea poșeta și urmărind Jaguarul, Marjorie, una dintre fetele cu care locuia, traversa strada. Ochii lui Marjorie se măriră de uimire plimbîndu-se de la automobil la Denny. Marjorie avea optsprezece ani și lucra în raionul de bijuterii al lui Jordans. Avea tot atît de mult tact cît un copil de trei ani.

— Denny! Nu cumva era el? murmură ea cu teamă. Ce făceai? În mașina ilustrului domn Scott? Era el, nu-i așa? Doamne, credeam că se consideră atît de superior încît n-ar conduce pe nimeni acasă. Credeam...

— Oh, Margie, te rog lasă-mă în pace, spuse Denny cu un aer obosit, dîndu-și la o parte, de pe

frunte, două şuviţe de păr. Nu fi aşa de dramatică. N-ai de ce să fii atît de excitată!

— Dar te-a adus pînă acasă, nu-i aşa? De ce? întrebă Margie în timp ce intrau în apartament. De atîtea ori am stat în staţia de autobuz pe ploaie şi el a trecut pe lîngă mine, în acea extraordinară maşină, fără să se oprească o dată, să mă ia.

— Nu mă surprinde, spuse Lynne Bennet, venind dinspre bucătărie şi auzind ultima parte a afirmaţiilor lui Margie. Cred că nimeni nu te-ar lua după cît vorbeşti de mult. Apropo, cine a adus-o pe Denny acasă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă, se rugă Denny. Era doar domnul James Scott, directorul. — Modul în care Margie prezintă lucrurile te face să crezi că a fost cel puţin Paul Newman.

— Ar putea foarte bine să fie, spuse Margie. Arată destul de bine. De altfel, nu este cazul să fii atît de secretoasă, Denny. Trebuie să admiţi că este o surpriză, mai ales că nu este cel mai prietenos dintre oameni.

În acel moment realiză ceea ce Denny sperase că nu va face.

— Este jumătatea ta de zi liberă, nu-i aşa? De unde te-a adus el acasă?

— Mă mir şi eu, adăugă Lynne, dar mult mai puţin curioasă.

Lynne era de aceeaşi vîrstă cu Denny, adică douăzeci şi patru de ani. Lucra la „cosmetice" şi era întotdeauna îmbrăcată impecabil. Ea şi Denny erau prietene de patru ani, dar recent, hotărîseră

să-și împartă locuința cu o a treia fată. Uneori, Denny se întreba dacă fusese o decizie înțeleaptă.

— Te-am sunat în după-amiaza aceasta, spuse Lynne, ca să te rog să treci pe la curățătorie și să-mi iei rochia roz, dar Peter mi-a spus că plecaseși. Părea puțin mîhnit, dar nu a putut să-mi spună unde ești.

— Am fost la Zoo, le spuse Denny și adăugă apoi repede, în fața expresiei lor neîncrezătoare, am avut grijă de copiii d-lui Scott, pentru că mătușa lor, care în mod normal îi supraveghează, a avut un accident. El nu avea nici un ajutor așa că, întîmplîndu-se să fiu acolo, m-am oferit eu. Sînteți satisfăcute?

Numai Lynne părea să observe că ceva nu era în regulă cu Denny, făcînd-o atît de supărăcioasă la întrebările lor. Denny era în mod obișnuit cea mai blîndă dintre fete, calmă, prietenoasă, bucurîndu-se de viața ei și lucrînd cu plăcere. Lynne cunoștea secretul pe care Denny îl păstra pentru ea, mai ales pentru că o cunoștea de pe vremea cînd se întîmplase accidentul cu părinții ei și stătuse șase luni în spital. Lynne nu putea să creadă că tragicul accident o afectase atît de mult. Ea nu putea să știe, cînd se trezi în mijlocul nopții și o găsi pe Denny încolăcită pe sofaua din camera de zi, cu ochii ficși, că aceasta se frămîntă în legătură cu vorbele pe care i le spusese Fenella Jordan: „El este un perfecționist, să știi. Nu acceptă nimic de calitate inferioară."

În mintea sa, Denny era mult mai puțin decît perfectă.

— Ce se întîmplă, Denny? întrebă Lynne cu simpatie. Doar nu te gîndeşti la Margie şi întrebările ei tîmpite? E un copil zăpăcit, dar nu este rea.

— Ştiu. Nu m-am supărat pe ea, dar a făcut din ţînţar armăsar. A fost doar... doar nimic. M-a călcat pe nervi.

Ştia că nu-i poate explica lui Lynne, pentru că nu putea să-şi explice nici sieşi; se mută de pe sofa şi se culcă. Se forţă să nu se mai gîndească la James Scott care, după toate astea, nu însemna nimic pentru ea. În momentul în care adormi îşi aduse aminte că a uitat complet s-o sune şi s-o vadă pe Jill Anderson.

CAPITOLUL 3

Dimineaţa, starea sa de agitaţie şi nefericire i se păru ridicolă şi mai curînd melodramatică. Denny îşi ceru scuze de la Margie care le primi cu inimă bună şi plecă să prindă autobuzul, după ce mai întîi o rugase pe Lynne să dea telefon la un atelier de reparaţii auto.

Casa lui Jill Anderson era lîngă staţia de autobuz, ceea ce era un avantaj, dar chiar şi aşa Denny nu putu ajunge mai devreme de opt treizeci şi se gîndi că va întîrzia la serviciu. Totuşi, nu putea să fie un capăt de ţară, mai ales că ceea ce făcea era pentru firmă.

Familia Anderson locuia într-o casă tipică din Hesleton, solid construită între cele două războaie mondiale. Erau multe asemenea străzi şi case similare împrăştiate în suburbii. Exteriorul acestei case era mai curînd sărăcăcios şi grădina era neîngrijită, dar sufrageria în care fu condusă era impecabilă deşi mobila era veche şi uzată.

Jill Anderson avea nouăsprezece ani. Ea începuse să lucreze la contabilitate de un an de zile şi Denny şi-o amintea ca o fată vioaie, întotdeauna fericită, rîzînd şi niciodată în criză de curtezani. Acum arăta obosită, nepieptănată şi mult mai bătrînă. O întîmpină pe Denny cu căldură şi-i făcu o ceaşcă de ceai.

— După Crăciun Billy, cel mai tînăr dintre noi, începe şcoala, spuse ea. Trebuie să fiu acasă cînd vine de la şcoală. Nu ştiu ce să fac.

— Cîţi fraţi şi cîte surori ai?

— Patru. Janice are doisprezece ani şi mă ajută puţin prin casă, John are zece ani şi Clare şapte ani. Sînt copii buni dar muncesc mult.

— Cum te descurci, Jill?

Pentru o clipă ochii frumoşi ai fetei se întunecară.

— Mama lăsase o mică poliţă de asigurare, dar aproape am cheltuit-o. Credeam că slujba de la Jordans s-a pierdut automat după cîteva săptămîni, acesta a fost motivul pentru care nu am mai încercat să ţin legătura. Sper acum, ca în curînd, să vină mătuşa mea din Scoţia. Dacă vine, voi fi în stare să lucrez tot timpul.

— Fii sigură, slujba te aşteaptă, Jill, dacă vrei. Să ne spui cînd te întorci, imediat ce ştii.

— O să vă spun şi mulţumesc foarte mult, Denny. Mi-ai luat o mare greutate de pe inimă. Dl. Scott a fost foarte amabil la început, dar crede, presupun, că totul s-a aranjat.

— Dl. Scott? întrebă Denny surprinsă.

— Da. Nu ştiam ce să fac cu înmormîntarea şi poliţa de asigurare, dar el a venit aici şi a făcut

totul în locul meu. S-a comportat nemaipomenit. A aranjat pentru copii să petreacă o săptămînă într-o casă de vacanță în Blackpool și a plătit pentru asta din propriul buzunar.

Denny se încrunta gînditoare în timp ce se îndrepta spre stația de autobuz. Era atît de neașteptat și plăcut să afle că James poate fi atît de omenos și amabil, ajutînd el însuși pe cineva, fără ca să lase să se cunoască. Nu și-l putea imagina coborînd de pe înaltul său piedestal pentru a fi atît de grijuliu și atent.

Cînd ajunse la serviciu, îi relată lui Peter discuția avută, fără să facă referire la ajutorul dat de James lui Jill. Își dăduse seama că el n-ar vrea să se știe despre această poveste.

— Este rezolvată, spuse Peter zgîriind o notă pe un petec de hîrtie. O să-i spun și d-rei Jenkins. Ai avut o după-amiază bună?

Întrebarea suna destul de obișnuit, dar Denny îl cunoștea suficient, ca să observe tonul serios al vocii sale.

— Da, mulțumesc, răspunse ea și se întoarse spre ușa de legătură dintre ele două încăperi, apoi reluă:

— Să fac cafea?

— Da, Denny!

Era o notă de comandă în vocea sa, pe care nu i-o cunoștea așa că se întoarse. El își ridică ochelarii care-i dădeau o înfățișare severă și o studie cu ochii săi căprui și blînzi.

— A cui a fost ideea măreață?

— Ce idee?

— Ştii foare bine, spuse el nerăbdător, nu te mai mira. Este vorba de chestia de ieri după-amiază. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine aş crede că încerci să te dai bine pe lîngă „marele şef". Despre ce dracu este vorba?

— Despre nimic şi n-am încercat să mă pun bine cu nimeni. Sînt copii drăguţi. Este un motiv suficient.

— Nu-i adevărat. Să-ţi pierzi o după-amiază întreagă! Chiar dacă te prăpădeşti după copii şi mai ales cînd aceştia sînt copiii şefului?

Tonul său era aspru şi Denny se înroşi de mînie. Înţelese că trebuia să fie nebună ca să creadă că Peter va lăsa să treacă incidentul neobservat.

— O să fac cafea, spuse ea neutru şi intră repede în biroul său, închizînd uşa puternic.

Îşi desfăcu nasturii jachetei, cu o cută de mîhnire pe frunte. Această cută nu dispăruse în întregime cînd se auziră paşi şi James Scott intră neanunţat în cameră. Venise dinspre coridor şi nu se mai obosise să bată la uşă. Îl privi cu ochii mari. Niciodată, atît cît ştia ea, nu mai fusese în biroul ei şi prezenţa sa nu era deloc dorită acum.

— Bună dimineaţa, spuse el şi se uită la ceasul de mînă. Cînd îşi ridică faţa, observă că figura îi este duşmănoasă şi vorbi cu asprime.

— Poate că ar fi trebuit să nu zic „bună-dimineaţa". Este cam tîrziu pentru a veni la serviciu, nu-i aşa? Sau nu începi la opt treizeci?

Nedreptatea acestei observaţii făcu să i se înroşească faţa lui Denny care de obicei era mai palidă, dar deşi ar fi putut să se apere, nu spuse

nimic; nu putu nici să se miște și stătu înțepenită cu degetele pe nasturii jachetei.

— Peter este în biroul său? întrebă el, convins că ea n-are nici o scuză și ea reuși să dea din cap.

— Să-i spun că sînteți aici!

— Nu te obosi. Mă duc singur.

Intră în biroul lui Peter și Denny începu să revină la viață, își scoase jacheta, o atîrnă și apoi se așeză pe scaun și izbucni într-un rîs isteric. Într-adevăr, acest bărbat era imposibil! Faptul că îl ajutase într-o situație grea nu însemna nimic pentru el. Nu așteptase favoruri sau un tratament special, ci doar să fie tratată ca o ființă umană. Dar nu — el era un perfecționist. Se aștepta ca personalul său să lucreze ca niște automate, să fie întotdeauna perfect. Dar ea, Denny Malcombe, nu era perfectă și niciodată nu va fi. Putea să-și facă treaba cu maximum de îndemînare, dar evident nu putea să-i placă lui James Scott!

Se auzi interfonul și vocea lui Peter îi aminti despre cafea. Deoarece șeful era înăuntru, trebuia să ia o tavă și ceștile chinezești în loc de cănile obișnuite. În timp ce turna apa fierbinte peste cafeaua instant, se întrebă ce o fi vrînd acesta. De obicei Peter mergea în apartamentul „înălțimii sale".

Bătu la ușă și intră înăuntru rezistînd dorinței de a trînti tava pe masă. James stătea în scaun fumînd și părînd foarte relaxat. Și Peter arăta liniștit, ceea ce însemna că nu este mustrat.

Înapoi în birou, Denny începu să sorteze documente, o treabă pe care trebuia treptat s-o pună la punct, ori de cîte ori avea cîteva minute

libere. Peter avusese o secretară care-i încurcase lucrurile foarte tare. Lucrînd eficient şi în linişte, tot timpul conştientă de murmurul de voci masculine din camera alăturată şi chiar un scurt hohot de rîs.

Ceva mai tîrziu, se deschise uşa şi cineva intră înăuntru. Presupunînd că este Peter, Denny nu-şi ridică privirea, dar uşa se închise cu putere şi vocea şefului zise:

— De ce nu mi-ai spus motivul întîrzierii de azi-dimineaţă?

Denny se uită în sus, stupefiată. Stătea aproape de birou aşa că trebuia să parcurgă cu privirea un drum lung pînă la faţa lui întunecată. Îi trecu un gînd prin cap, era clar că în nici un mod nu-l putea mulţumi pe acest bărbat.

Deoarece ea nu răspunse, el continuă ceva mai rezonabil.

— Dacă mi-ai fi explicat că ai fost în legătură cu treburile firmei, aş fi înţeles de ce ai întîrziat. Tăcerea m-a făcut să te cred vinovată.

Denny îşi strînse tocul atît de tare încît încheieturile de la mînă i se albiră. Ştia că ar trebui să spună ceva, dar nu putea să spună nimic care să o disculpe. Spuse:

— Nu mi-aţi dat nici o şansă... (ceea ce nu era adevărat) şi adăugă... domnule, sperînd ca acest cuvînt să sune insultător, dar expresia lui nu se schimbă.

— Nu este întrutotul adevărat, zise el încă înţelegător. Te-ai grăbit prea tare să tragi o concluzie, dar nu te aştepta să-mi cer scuze,

domnișoară Malcombe. Ai avut ocazia să-mi explici și ai fi putut să faci asta.

Se îndreptă către ușă, în timp ce Denny, plină de mînie, se lăsa pe spate în scaunul său. Cînd închise ușa, ea scoase limba copilărește după el și pentru că nu avea altceva de făcut, se apucă de lucru.

După cîteva minute, Peter intră cu ceștile de cafea goale. Se așeză și-și aprinse o țigară. Se aștepta ca Denny să-l întrebe ce a vrut James, dar ea nu o făcu, știind că pînă la urmă el îi va spune.

— Șeful mi-a spus că va veni o persoană feminină, de la filiala din Bond Street, care o să facă demonstrații cu o serie nouă de cosmetice, îi spuse el. Se întreba dacă noi putem să-i găsim o locuință pentru că va sta aici cîteva luni. De asemenea ea vrea două-trei fete pe care să le învețe. Ai vreo idee?

— Pentru locuință sau pentru fetele care trebuiesc învățate?

— Pentru amîndouă.

— O să mă ocup de problemă.

— Bine.

Se instală o scurtă pauză, după care Peter spuse:

— Cîteodată el poate fi foarte uman.

Tocul lui Denny se împiedică, după care continuă să scrie. Știa că Peter observase, așa că adăugă:

— A țipat la mine fiindcă am întîrziat.

— Am ghicit. I-am spus despre Jill Anderson. De ce nu i-ai explicat?

Ea ridică din umeri și minți din nou:

— Nu mi-a dat nici o șansă.

— Cum sînt copiii?

Denny se înveseli un pic:

— Drăguți. Nu i-ai văzut? Sînt trei... și Denny începu să-i spună lui Peter totul despre după-amiaza anterioară și despre cei trei copii Scott. În vocea ei se amesteca entuziasmul cu căldura și Peter ascultă în tăcere, încercînd să analizeze situația.

— Am auzit că Fenella cea minunată își face planuri în acest sens, remarcă el.

— Oh! Am întîlnit-o seara trecută în casa d-lui Scott. Este exact cum mi-ai spus, Peter, ca o bancnotă de un milion de lire.

Vocea lui Denny suna normal, dar cînd își aminti de Fennela simți o răcoare de-a lungul șirei spinării.

— S-a mutat acolo?

— S-a mutat? Nu cred că locuiește acolo.

— Nu am vrut să spun asta, ci doar că a început acțiunea de a se muta în viața lui. Este probabil în căutarea soțului numărul patru și nu mă îndoiesc că James al nostru ar fi exact ceea ce caută.

— Da... bine... mai bine aș începe să caut acea locuință, Peter, scuză-mă.

Luă receptorul în mînă, dar cînd Peter ieși, îl puse la loc. Se simți dintr-o dată foarte obosită pentru că dormise puțin noaptea precedentă. Ea nu scăpase subînțelesul din întrebarea lui Peter și știa că trebuie să fie foarte precaută dacă vroia ca acesta să nu-i ghicească teribilul secret. Peter nu era prost și se pricepea la oameni, iar la ea, în mod special. Nu degeaba se cunoșteau ei de atîția ani.

În timpul săptămînii următoare, Denny se ocupă să găsească o locuință pentru fata de la Londra, într-un mic apartament ocupat de o fată de la atelierul de modă, care acum se mărita. Găsi și trei fete care doreau și erau capabile să învețe tot ce era necesar în legătură cu noile cosmetice.

— Ar fi bine să-i telefonezi șefului, zise Peter. Femeia va veni peste cîteva săptămîni și James mi-a zis să-l înștiințez, cît de repede posibil.

— În regulă, încuviință Denny, ridicînd receptorul.

La telefon răspunse domnișoara Preston, secretara particulară a lui James. Era cea mai bătrînă dintre funcționare, aproape de șaizeci de ani și le era dragă tuturor. Denny o vizitase de multe ori, acasă la ea, la ceai, așa că îi cunoștea vocea foarte bine. Observă că avea vocea schimbată.

— Ce s-a întîmplat, dră Preston? Aveți o voce schimbată.

— Doar o răceală, veni replica pe o voce stinsă și gîjîită. M-a apucat brusc. Urăsc aceste răceli, vara.

— Mi se pare că ar trebui să fiți în pat.

— Oh, nu. O să-mi treacă repede. Ce vrei dragă?

Denny îi explică.

— Dl. Scott mi-a spus despre asta. Poți să vii cu toate detaliile acuma?

Denny trebui să ia liftul, singurul mod în care se putea ajunge la apartamentul șefului. Mai fusese o dată acolo, cînd James era plecat și-și amintea

luxul şi liniştea locului, departe de zgomotele traficului, orice sunet fiind amortizat de ferestrele duble. Liftul se opri într-un hol larg, zugrăvit în alb şi galben şi cu o carpetă portocalie pe jos. De aici, ajungeai în biroul d-rei Preston şi într-un mic apartament cu dormitor, baie şi sufragerie, în folosinţa exclusivă a şefului. Denny ciocăni la uşă şi intră în biroul drei Preston, micuţ dar bine echipat. Se îngrozi cînd o văzu pe vîrstnica femeie care bătea la maşină încet şi fără vlagă. Era o femeie micuţă, cu părul blond care începuse să încărunţească şi Denny n-o văzuse niciodată fără un zîmbet pe faţă. Chiar şi acum încerca să zîmbească, dar arăta foarte bolnavă.

— Dră Preston, nu arătaţi bine! Trebuie să mergeţi acasă.

— N-am nimic, şi-şi suflă nasul într-o batistă. Într-adevăr nu mă simt grozav, dar am multă treabă.

— Nimeni nu se aşteaptă ca să mai munciţi cînd arătaţi atît de rău, insistă Denny. Pe deasupra, mai şi tremuraţi. Dl. Scott ştie cît de rău vă simţiţi?

— Nu ştiu, Denny, dar trebuie să recunosc că mă simt rău.

— Atunci trebuie să-i spuneţi şefului că vă simţiţi rău. Poate să găsească pe altcineva. Sînt multe fete aici care pot bate la maşină, neamaivorbind de faptul că poate să găsească pe cineva la agenţie. N-o să stea lumea în loc fără dvs. şi mai bine aţi merge acasă. Este cineva la dl. Scott?

— Nu.

Pentru moment, îngrijorarea pentru această femeie, o făcu pe Denny să-şi uite resentimentele sale personale şi apăsă pe interfon pentru a-i spune lui James că dra Preston este bolnavă şi trebuie să fie trimisă acasă.

— Aşteaptă un moment, răspunse el şi într-o clipă apăru, arătînd la fel de îngrijorat ca şi Denny.

— Oh, Mary, n-ai învăţat încă? spuse el într-un mod blînd, ceea ce o uimi pe Denny. Este cazul să realizezi că eşti mai importantă decît cîteva scrisori. O să găsesc pe cineva să te ducă acasă.

Denny stătea în picioare, liniştită şi surprinsă, în timp ce el luase receptorul,şi se întreba cum s-ar fi simţit, dacă el ar fi întrebuinţat acelaşi ton blînd, atunci cînd ar fi fost vorba despre ea. Probabil că ar fi izbucnit în lacrimi, gîndi ea amuzată. Gîndul că acest om ar fi fost îngrijorat din cauza ei şi ar fi tratat-o cu blîndeţe şi tandreţe, în loc de indiferenţă totală, i se părea imposibil de imaginat.

Dra Preston fu luată de către unul din supraveghetori şi Denny se trezi dintr-odată singură cu James.

— Poţi să baţi la maşină, dră Malcombe? întrebă el poruncitor.

— Da... sigur.

— Atunci, termină acele scrisori. Presupun că nu poţi descifra scrisul de mînă al d-rei Preston...

— Ba da, răspunse Denny indignată, agasată de tonul liniştit al vocii lui. Am făcut un curs de secretariat cînd am terminat şcoala.

Linia dură a gurii lui se netezi.

— Ocupă-te atunci, mulţumesc. O să le semnez deîndată ce le vei termina.

În realitate, nu era uşor să descifrezi notiţele drei Preston, pentru că, peste ani, îşi făcuse stilul ei personal de a scrie. Denny trebui să ghicească în cîteva rînduri din contextul scrisorilor, sperînd că presupusese corect. Rezultatul fu că transcrierea la maşină îi luă mai mult timp decît se aşteptase şi peste un timp, auzi vocea lui James la interfon.

— Ai terminat, dră Malçombe?

— Nu încă.

— Ai avut o oră întreagă. Credeam că eşti calificată la acest gen de lucrări.

Denny respiră adînc şi reuşi să nu-şi arate mînia.

— Lucrez cît pot de repede, domnule, replică ea. Vreţi să dau telefon la o agenţie să vă găsească o înlocuitoare?

— Nu! urlă el. Fă ce-ai promis că faci!

După un timp, intră în biroul lui, traversă carpeta aurie simţind ca şi cum ar parcurge kilometri pînă la biroul unde acesta stătea scriind. În timp ce-i punea scrisorile pe birou, nu putu să-şi alunge din priviri mînia. Ce om îngrozitor era. Cum putea să aibă trei copii atît de drăgălaşi? Şi ce se întîmpla cu ea, sănătoasă şi inteligentă cum era, să simtă cum i se înmoaie genunchii şi să tremure ca o şcolăriţă, la cel mai mic semn al lui?

Adevărul era, presupunea ea, că el avea o faţă atrăgătoare, un corp musculos de atlet, care presupunea siguranţă şi un aer puternic de virilitate, pe care-l degaja ca pe o undă tangibilă.

El semnă scrisorile cu o semnătură puternică și necomplicată și le împinse de o parte.

— Vrei să-mi spui ceva? întrebă el fără să o privească.

— Da, dar n-are importanță. Mă duc să aduc celelalte scrisori.

— Stai jos, domnișoară Malcombe și încetează să te porți ca un copil. Ar trebui să primești critica ceva mai filozofic.

În vocea lui se distingea o ușoară notă de umor.

— Sînt în stare să primesc orice critică dacă este justificată, ripostă ea.

— Punct lovit!

El își ridică privirea, gura rotunjindu-i-se într-un zîmbet condescendent, care era atît de devastator, că Denny înghiți în sec și atunci cînd vorbi știu că vorbele ei erau stîngace și incoerente.

— Peter mi-a cerut să vin să vă dau adresa unde va locui dna Grey, precum și numele fetelor care vor să încerce să facă demonstrații cu noile cosmetice.

— Da, desigur. Mulțumesc. Vor veni aici săptămîna viitoare.

— Pot să termin celelalte scrisori? întrebă Denny, simțind că nu mai este dorită.

— Poți să-ți iei după-amiaza liberă și să faci asta altă dată. Și caută-mi o înlocuitoare pentru restul săptămînii!

La ușă, Denny reuși să-și înfrîngă emoția, se întoarse și întrebă:

— Ați găsit pe cineva care să aibă grijă de Sarah, d-le Scott?

— Da.

El zîmbi cu un surîs nevinovat care o făcu să se simtă ca pe jar.

— Numai temporar, dar ea începe şcoala săptămîna viitoare aşa că situaţia va fi mai uşoară.

— Bine... eu... dacă vreodată... „oh, dracę", gîndi ea, dar continuă... dacă pot să vă fiu de vreun folos mi-ar face plăcere...

Ochii săi albaştri erau strălucitori şi pătrunzători, privind direct spre ea şi părînd că o ţintuiesc la podea. Simţi, în mod curios, că el o observă pentru prima dată.

— Mulţumesc, domnişoară Malcombe, spuse el grav. Nu o să uit.

Vocea lui Peter o smulse din visare.

— Ai stat o grămadă de timp acolo deşi ai avut de dus doar o adresă şi cîteva nume.

— Dra Preston nu se simte bine şi a trebuit să plece acasă. Am bătut ceva pentru dl. Scott. Trebuie să mă întorc înapoi şi să termin, după ce mănînc.

— Nu glumeşti?

Peter se aşeză în faţa ei.

— Este grea sarcina ta. N-a găsit o înlocuitoare?

— A găsit pentru mîine.

Denny ridică din umeri ca şi cînd nu i-ar fi păsat.

— Să presupunem că aş avea nevoie de tine aici...

— Adevărat?

— Nu. Dar nu asta este problema. Oh, pot

vedea zelul tău pentru șef. Apropo, de cînd datează ceea ce ai pentru el?

Totul fu atît de brusc, că Denny nu avu timp să inventeze o scuză ca să nege. Simți cum o părăsește culoarea din obraji și energia din picioare.

— Nu fi idiot, zise ea plat.

— Eu sînt idiot? Știi bine că nu sînt. Cred că a fost ceva fără precedent cînd ai renunțat la „liberul" tău, săptămîna trecută, nici acum nu m-am lămurit.

— Termină, Peter! Ce se întîmplă cu tine azi? De cînd am venit în dimineața asta, m-ai pisălogit!

— Îți spun eu despre ce este vorba, scumpa mea prostuță. Te plac, așa precum știi și nu-mi place să te faci de rîs. Iubito, ești splendidă, dar nu ești genul său. E dat dracului de arătos; este bogat și plin de succes și înzestrat cu „vino-ncoace", dar nu te va băga în seamă atîta timp cît există femei ca Fenella Jordan împrejur. Dacă tu ai să te ții după el, oferindu-te să ai grijă de copiii lui și să-i faci servicii neobișnuite, își va da repede seama de ceea ce simți pentru el. Atunci el te va da afară atît de repede că nu vei ști cine te-a lovit... sau, va profita de situație și se va distra un pic cu tine, pe socoteala ta. În oricare dintre cazuri, vei termina foarte, foarte lovită.

Un sentiment de răceală o pătrunse pe Denny cînd își dădu seama că tot ceea ce spune el este adevărat... „Dar nu mă pot opri!" își zise ea în gînd, dorindu-și din toată inima să poată vorbi despre asta cu Peter. Dar nu putea acum. Era prea curînd.

— Trebuie să merg şi să termin acele lucrări, zise ea cu o voce înăbuşită şi-l auzi fluierînd lung.

— În regulă, ai grijă de ce ţi-a spus unchiul Peter. O să vin cu tine. Trebuie să-l văd pe James.

O luă de umeri şi ieşiră împreună. Peter chemă liftul şi cînd uşile se deschiseră, dădură nas în nas cu Fenella care făcea o splendidă poză în interiorul liftului. Era îmbrăcată cu o rochie de mătase, foarte sofisticată şi cu o jachetă crem, fără a ţine cont de căldură. Văzîndu-i, faţa machiată i se lăţi într-un zîmbet. „Foarte bine machiată" era cuvîntul cel mai potrivit cu care ai fi descris-o. Fenella avea probabil în jur de treizeci şi cinci de ani şi făcea tot ce putea ca să-şi ascundă vîrsta.

— Domnişoara Malcombe, murmură ea. Ce plăcere să te întîlnesc din nou. Şi Peter!

O mînă subţire şi manichiurată se întinse către el şi Peter zîmbi cînd i-o luă.

— Ce drăguţ! Sînt ani de cînd nu ne-am văzut.

— Ce mai faceţi, dră Jordan? întrebă Peter cu o voce ce se vroia impersonală, dar care nu-i ascundea sentimentele.

Fenella părea să lumineze cu strălucirea sex-appealului său, coridorul îngust.

— Oh, sînt bine, dragă, şi dumneata arăţi bine. Sînt aici în ceea ce s-ar numi o călătorie de afaceri, controlînd magazinul. James, însă, manipulează lucrurile de aşa manieră că nu este nimic de controlat, aşa încît a devenit o călătorie de plăcere. Merg să-l văd pe James acum.

— Vin cu dumneavoastră.

Peter intră în lift. Zăpăcit, îşi aminti de Denny şi

se întoarse să se uite după ea, dar nu fu în stare să reziste farmecului Fenellei.

— O să vin mai tîrziu, îi spuse ea lui Peter şi se întoarse în biroul său.

Nu simţea nimic deosebit, şi se întreba doar, dacă James şi Fenella nu avuseseră cumva o aventură împreună. Ar fi fost de necrezut ca vreunul din ei să se mulţumească cu o aventură platonică, iar prezenţa Fenellei în casa lui confirma acest lucru. Se meritau unul pe altul, gîndi ea cu necaz.

Mai tîrziu, ea urcă în biroul drei Preston şi termină scrisorile. Peter intrase cu Fenella într-un birou alăturat şi se auzeau voci dinăuntru. Simţi un acut sentiment de singurătate, care era absurd, deoarece n-ar fi intrat alături nici dacă ar fi fost invitată.

Cînd termină scrisorile, le lăsă pe birou, într-un loc unde James le-ar fi putut vedea şi se întoarse în propriul ei birou.

La mijlocul dimineţii următoare, telefonul de pe biroul lui Denny sună şi înlocuitoarea drei Preston pentru o săptămînă îi spuse că dl. Scott doreşte să o vadă.

— Chiar acum! adăugă ea pe un ton energic.

Denny se strîmbă, dar acest „chiar acum" nu putea fi trecut cu vederea. Se uită în oglinda din poşetă, se pieptănă rapid, dar rezistă tentaţiei de a se machia mai mult. Era greu de crezut că James va fi interesat de persoana ei.

Noua fată îi indică să meargă drept în biroul lui

James şi Denny intră cu o oarecare nelinişte. El scria şi cînd o văzu îi spuse să ia loc.

— N-o să te reţin mult, domnişoară Malcombe.

În acel moment, doar, ea începu să gîndească la motivul pentru care era aici. Făcuse cumva ceva rău? Încercă să-şi amintească, dar nu descoperi nimic care ar fi făcut să fie chemată la el în birou. Privi pe furiş printre gene şi văzu că-şi lăsă stiloul jos şi-şi ridică privirea. Nu părea furios.

— Sper că n-ai de făcut ceva special în această după-amiază.

Denny nu răspunse şi după un moment el întrebă:

— Ai ceva de făcut?

— Dacă o să spun „nu", o să credeţi că nu sînt suficient de ocupată, spuse Denny încet.

Pe neaşteptate, el zîmbi amuzat.

— Punct lovit! În acest caz, sper ca răspunsul dumitale să fie: „nu".

— N-am nimic de făcut, care să nu poată aştepta pînă mîine, căzu ea la învoială.

— Foarte bine.

Îşi dădu scaunul la o parte, se ridică în picioare şi merse la geam. În birou era cald şi-şi scosese haina. Muşchii umerilor şi spatelui se profilau sub cămaşa albă. Îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Cumnata mea, împreună cu o prietenă, a plecat la Poole, la recuperare, pentru că leziunile au fost mai grave decît păreau la prima vedere. Ea mi-a ţinut casa de cînd a murit soţia mea şi plecarea ei a fost mai grea decît mi-am închipuit. Am găsit o femeie care este foarte eficientă, dar

nu este tipul de om de care să fie atraşi copiii.

Vorbea cu o voce plată, pe un ton practic şi Denny, urmărindu-i faţa smeadă şi expresivă, ghici pe jumătate ceea ce vroia să spună.

— Sarah împlineşte mîine cinci ani. Întotdeauna i-am făcut o petrecere şi acuma, fiindcă a început şcoala, consideră petrecerea de o mare importanţă. Margaret se descurca întotdeauna cu invitaţii.

El ezită şi Denny îi iertă jignirile din trecut, nedreptăţile şi reproşurile.

— Vreţi să-i organizez petrecerea lui Sarah? întrebă ea încet.

— Mi-ai oferit ajutorul dumitale, dacă am nevoie vreodată, îi reaminti el. Poate ai vrut să fii politicoasă...

Iubirea o învălui ca un val cald, fierbinte.

— Nu, am fost sinceră. Sînt foarte bună în organizarea petrecerilor pentru copii. Mătuşa şi unchiul care m-au crescut, aveau şase copii, toţi mari ca mine şi care la rîndul lor aveau copii. Ani de zile le-am organizat acestora petrecerile de aniversare.

El aprobă şi întrebă:

— Nu ai alte rude?

— Nu.

Cuvîntul îi ieşi prea brusc pentru a fi politicos şi el îi azvîrli o privire profundă, dar nu mai abordă subiectul. Spuse:

— O să aranjez cu Peter să-ţi dea mîine liber toată ziua şi dacă vrei, poţi merge acum acasă la mine, să faci pregătiri împreună cu dna Markham, menajera mea temporară. I-am spus că o să vii.

Denny se uită uimită la el cum zîmbeşte:

— Am fost suficient de optimist ca să presupun că o să fii de acord.

CAPITOLUL 4

Doisprezece copii, toţi de vîrsta Sarei, veniră la petrecere. Fuseseră aduşi de mamele lor, care-i conduseseră pînă la uşă, nu fără a se uita mai întîi cu curiozitate la Denny, care era foarte atrăgătoare, în rochia ei albastră cu mînecuţe scurte şi cu părul său blond legat cu o fundă albastră, la spate. Dana Markham plecase după cumpărături în acea dimineaţă, lăsînd-o pe Denny să se distreze singură în bucătărie. Ea făcuse prăjituri şi bişcuiţi şi creme cu frişcă, suficiente ca să înmoaie inima oricărui copil. Era o bucătăreasă foarte entuziastă, dacă nu chiar ambiţioasă, iar bucătăria de la „Brazi" era un vis, echipată cu tot ce trebuie, luminoasă şi cu aer condiţionat. Pentru că în acea dimineaţă nu era nimeni în casă, în timp ce aştepta ca prăjiturile să se coacă, Denny exploră camerele de la parter. În ceea ce presupunea a fi un studiou ea admiră două splendide picturi

moderne de Paul Klee, alta de Kadinsky, ambele originale, şi un birou Queen Anne cu două cutii preţioase. Deşi nu mai văzuse astfel de lucruri, Denny care admira tot ceea ce este frumos, simţi perfecţiunea acestor lucruri. Îşi aminti din nou de cuvintele Fenellei Jordan — James era un perfecţionist. Îşi putea permite să fie: avea gust şi bani ca să-şi cumpere tot ceea ce doreşte, să aleagă tot ceea ce doreşte, să aleagă tot ceea ce este mai bun şi să ocolească imperfectul. Niciodată nu s-ar fi mulţumit cu lucruri de mîna a doua.

Încercă să nu se gîndească la propriile sale imperfecţiuni ci doar numai la ceea ce are bun; cum să se descurce cu petrecerea şi cum să inventeze nişte jocuri pentru vîrsta de cinci ani.

La ora trei, Sarah năvăli acasă, foarte excitată şi Denny o ajută să se îmbrace cu rochia ei nouă.

— Este totul în regulă cu petrecerea şi jocurile, Denny? întrebă ea, mutîndu-se de pe un picior pe altul.

— Da. Stai liniştită, dragoste, altfel n-o să-ţi pot încheia rochia niciodată. Gata. Acum nu te mai tăvăli pînă vin musafirii.

— Nu. O să stau cît se poate de liniştită ca să nu-mi mototolesc rochia.

Deodată, Sarah îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui Denny şi o sărută zgomotos.

— Îmi pare bine că ai venit, Denny. Este mai bine chiar dacă aici ar fi fost tanti Margaret. Nu-i aşa că tata a fost deştept că s-a gîndit la tine?

— Foarte deştept, o aprobă Denny. Acum, mă duc să mă schimb, n-o să dureze mult.

— Pot să vin? întrebă Sarah, sărind în sus.

Inima lui Denny se opri o clipă, după care se porni din nou.

— Nu, spuse ea repede. O să-mi ia mai puțin timp dacă o să fiu singură.

Ea își pusese rochia într-o cameră separată, pe care i-o indicase dna Markham și acum își scoase bluza și fusta și-și spălă fața la chiuvetă. Se îndreptă și se uită în oglindă, privindu-se drept în ochi. După ce se hotărîse să nu se uite, își lăsă privirea să-i alunece pe corp.

După zece ani, gîndi, ar fi trebuit să se obișnuiască cu asta. Dar apoi își adăugă sieși, proape cu un mic țipăt: „Niciodată nu mă voi obișnui"!

Cicatricea cea mai vizibilă era deasupra umărului stîng, chiar în dreptul claviculei. Pielea era zbîrcită și arăta hidos. Celelalte, tot pe stînga, pe partea sînului și a cutiei toracice se micșoraseră mult, dar în ochii ei arătau foarte urît. Foarte rar se uita la ele, pentru că dacă o făcea, își amintea automobilul în flăcări și pe părinții săi murind... chiar acum simți o durere și apoi operațiile care par a urma și...

Cu o mișcare nervoasă, își trase rochia albastră și-și acoperi semnele. Ca toate rochiile sale, chiar și cele mai subțiri de vară, avea un guler înalt. Fiind dintr-un splendid bumbac mercerizat, Sarah i-o admiră cu încîntare copilărească, ceea ce făcu să-i crească moralul lui Denny.

Petrecerea fu asemănătoare cu majoritatea zilelor de naștere. După ceai, Denny organiză cîteva

jocuri şi după aceea, acompaniindu-i la pian pe copii, cîntară cîtece de grădiniţă. Dar fu surprinzător de obositor şi la ora cînd mamele veniră să-şi ia progeniturile, Denny se simţi „terminată".

Mark şi Simon, care jucaseră cricket după orele de clasă, veniră acasă şi imediat după ei apăru şi James. El observă scena de la distanţă: Mark şi Simon care urmăreau televizorul, Sarah jucîndu-se cu noua sa păpuşă şi pe sofa, Denny, cu o expresie de nepătruns pe figură. Văzîndu-l, aceasta sări în picioare. Ea trebuie că se gîndea că ar fi cazul să plece acasă înainte de a veni el şi nu se aşteptase să vină aşa de devreme.

— Te-ai distrat bine? o întrebă el pe Sarah, aplecîndu-se s-o sărute.

— Grozav, tată. A fost cea mai reuşită petrecere. Denny a fost grozavă.

James rîse.

— O faci să roşească, zise el, zîmbind prietenește către Denny. Denny era incapabilă să glumească în prezenţa lui, acum, cînd era atît de destins. Devenise dintr-o dată atît de uman, că sentimentele pe care le avea pentru el păreau să se amplifice şi să umple camera. Se temea ca el să nu le simtă. Spuse precipitat:

— Tocmai voiam să plec.

— Să pleci? păru el surprins. Prostii. Nu pot să cred că după ce ai muncit atît o să dispari. Aşează-te şi lasă-mă să te servesc cu ceva de băut. Ce doreşti, sherry sau ceva mai tare?

Denny se aşeză la loc pe sofa.

— Sherry este exact ceea ce aș dori, murmură ea.

El turnă sherry în două pahare și se așeză lîngă ea pe sofa; ea îi urmări fiecare mișcare pe care o făcea, chiar și felul în care cămașa se ridica și cobora în ritmul respirației. Era recunoscătoare prezenței copiilor și se întreba cînd va trebui să plece. În mod curios, dorea să plece, pentru că era dureros și mai ales chinuitor să fie aici; se tortura cu tot felul de gînduri ca acela că ar fi fost o pereche căsătorită, care se bucura de pacea serii, împreună cu copiii lor... James spuse:

— Stați acasă, băieți, în seara asta? Aș vrea să iau masa în oraș cu dra Malcombe.

Denny își ridică privirea uimită, nevenindu-i să creadă că auzise bine. Îl privi pe James care se aplecase și părea conștient de furtuna pe care o stîrnise în inima lui Denny. Se gîndi că la urma urmei, ar fi trebuit s-o întrebe și pe ea; apoi se întrebă ce va trebui să vorbească ca să-l intereseze toată seara; apoi toate acestea dispărură, rămînînd doar bucuria de a petrece o seară întreagă cu el.

O să stau acasă, spuse Mark. Este un film cu James Bond la TV.

James își ridică fața de pe jocul de puzzle. Capul său brunet stătuse apropiat de el Sarei și Denny remarcase asemănarea. Fața sa încă păstra blîndețea rezervată pentru copiii săi.

E-n regulă? întrebă el atît de firesc, de parcă ar fi discutat despre ceva lipsit complet de importanță.

Denny reuși să încuviințeze din cap.

— Nu sînt îmbrăcată chiar pentru a ieşi undeva, obiectă ea.

— Arăţi bine, insistă el. Nu vom merge într-un loc prea pretenţios. Vreau să discutăm.

El ieşi afară din cameră în urma acestei revelaţii şi Denny, aşteptîndu-l, se minună ce anume ar fi vrut el să-i spună şi nu putea, în această casă sau în atmosfera de lucru a biroului său.

Erau multe restaurante în Hesleton şi James alese un mic restaurant italian numit „Gondola", pe care Denny îl ştia din auzite. Peter fusese acolo odată, cu o fată pe care încercase să o impresioneze şi Denny îşi aducea aminte despre comentariile sale amuzante; mîncarea fusese atît de bună că fata îşi concentrase atenţia asupra ei şi nu asupra lui; tot timpul aceasta se uitase după chipeşul chelner; plata fusese astronomică. Se pare că locul era foarte, foarte costisitor.

James fu întîmpinat de către şeful restaurantului şi deşi nu rezervase nici o masă, fu asigurat că o va primi pe cea mai bună.

— Vreţi să mergeţi la bar, d-le Scott? întrebă acesta.

— Nu. Mergem direct la masă. Adu-ne băuturile acolo! Denny rămăsese tăcută, era năucită şi prea speriată ca să nu spună sau să facă ceva greşit. Aceasta nu se datora faptului că nu era obişnuită să iasă în lume, dar niciodată nu fusese tratată cu atîta reverenţă, iar modul în care chelnerii se învîrteau în jurul ei, luîndu-i jacheta, trăgîndu-i scaunul ca să se aşeze, despăturindu-i şervetul, îi inspirau teamă şi oarecare timiditate.

Masa se desfășură calm; așa cum Denny se așteptase, James comandase meniul, vorbind cu chelnerul șef într-o italiană curgătoare și totul era impecabil: mîncarea, vinul, compania. Descoperi că nu era greu să faci conversație cu el și temerile sale că l-ar plictisi erau nefondate pentru că el conduse discuția cu ușurința unui om obișnuit cu viața socială. Denny se întrebă ce caută un astfel de om în Hesleton.

În prima parte a serii, nu descoperi motivul pentru care el îi ceruse să mănînce cu ea. Se lămuri abia mai tîrziu cînd masa fusese curățată și cafelele și coniacul apărură. James aprinsese o țigară și privea liniștit peste ea, în timp ce Denny îl observa pe furiș, examinîndu-i fața plăcută și încercînd să nu se simtă ca Cenușăreasa. Dar totul trebuia să aibă un sfîrșit și mîine se va trezi în biroul său, iar el într-al lui; ea va fi iar domnișoara Malcombe, asistentă de personal, funcționar cu nici un fel de importanță. La acest gînd, colțurile gurii îi căzură un pic în jos.

— La ce te gîndești? întrebă el dîndu-și seama de faptul că nu era atentă.

Ea răspunse prompt:

Mă întrebam la ce vă gîndiți?

El rîse încetișor.

Gîndurile mele sînt mai complicate. Vreau să te întreb ceva personal. Dacă nu vrei să-mi răspunzi poți să mă trimiți la dracu'...

N-aș îndrăzni! îl întrerupse Denny.

El zîmbi.

Ai permisiunea mea și promisiunea că n-o să-ți fac nimic. În afară de asta, nu cred că ți-e

frică de mine. Mi-amintesc că de două ori mi-ai spus „domnule"...

— Sub formă de respect, spuse ea maliţios.

— Respect? Nu se prea vedea. Era mai multă insolenţă decît respect, dar nu te învinuiesc pentru asta. Ai fost foarte drăguţă cu copiii şi nu mă îndoiesc că meritam să mi se zică „domnule", în modul în care mi-ai zis.

O mică luminiţă i se aprinse în ochi şi încurajată de coniacul care o încălzise, ea spuse:

— Cred că eram furioasă.

— Ştiu că erai. De altfel, asta nu are importanţă. După cum îţi spuneam, vreau să te întreb ceva personal.

— Da. Dacă nu o să vreau să răspund, vă voi trimite la dracu!

— Bine. În primul rînd aş vrea să te întreb dacă este ceva serios între dumneata şi Peter.

Era ultimul lucru la care Denny s-ar fi aşteptat. Se uită la el cu gura căscată şi după o pauză, bolborosi:

— Nu, nu este nimic.

— Nu cred că „nimic" este răspunsul cel mai potrivit, spuse el cu răceală. Din ceea ce am aflat, îl cunoşti de cîţiva ani, lucrezi cu el şi aţi avut multe întîlniri.

Ochii lui Denny se măriră şi ea fu conştientă de enervarea şi interesul lui, un amestec neobişnuit, care o făceau să nu ştie ce să răspundă. Întrebă:

— Aveţi un dosar al fiecăruia, dle Scott?

— Nu, este rîndul meu să spun „nu", dar am căpătat aceste informaţii, fără să le cer, te asigur,

de la dra Preston. Ea este convinsă că pînă la urmă, dumneata şi Peter vă veţi căsători.

— Greşeşte, spuse Denny liniştită, încă zăpăcită de întorsătura pe care o luase conversaţia. Îl cunosc pe Peter de mult timp, dar sîntem doar prieteni.

— Văd, dar nu există altceva... mai romantic, de exemplu? adaugă el încetişor, privindu-i expresia lui Denny. Nu te întreb de dragul de a intra în viaţa dumitale particulară, dar trebuie să ştiu aceste lucruri. Ai douăzeci şi patru de ani şi eşti o femeie foarte frumoasă, mi se pare de neînţeles că nu ai nici o legătură încă.

Nu era de neînţeles, dar Denny nu-i putea spune lui. Complimentul trecu neobservat pentru că ea ştia că nu o complimentase în mod special, ci stabilise o realitate. Faţa ei era foarte plăcută; avea o culoare frumoasă, ochii mari gri-verzui şi un păr care strălucea de sănătate şi frumuseţe, atît de deschis, încît semăna cu argintul. Trupul era bine făcut, la fel şi picioarele. Deşi corpul arăta foarte bine, ea ştia cît de imperfect este.

Spuse cu o voce şoptită:

— Nu am pe nimeni în mod special.

— Chiar pe nimeni?

— Am spus — pe nimeni!

Pentru că vorbise tare şi răstit şi acum se înroşise, murmură o scuză, pe care el o acceptă dînd din cap.

— Te întrebi probabil de ce te-am întrebat, spuse el, dar, ştii, lucrurile devin mai puţin complicate dacă ştiu că eşti liberă.

Ţigara i se stinse şi el făcu o pauză ca să o aprindă din nou.

— Voi începe cu începutul.

— Aşa aş vrea şi eu, spuse Denny înţelegătoare.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus despre cumnata mea, Margaret, care a plecat să stea cu o prietenă? Această prietenă este tot o fată bătrînă şi a rugat-o pe Margaret să stea cu ea şi după ce se însănătoşeşte. Nu o învinovăţesc pe Margaret că vrea asta, are aproape cincizeci de ani şi copiii sînt greu de supravegheat. Asta înseamnă că trebuie să mă aranjez în alt fel, chiar permanent. Copiii te iubesc, de fapt Mark mi-a dat ideea, spunîndu-mi că este un mare păcat că nu poţi să ai grijă de ei tot timpul.

Denny ascultase într-o deplină tăcere, realizînd treptat ceea ce dorea el să spună, dar chiar şi atunci nu fu sigură cu adevărat.

— Nu înţeleg. Îmi sugeraţi să mă angajaţi la dvs... ca menajeră, sau ceva de genul ăsta?

— Nu exact. M-am gîndit la asta mai întîi, dar ar fi însemnat prea multe complicaţii cu mersul acasă. Dan Marksham nu locuieşte la mine, dar altcineva care ar avea grijă de copii ar trebui să locuiască la mine. Cred că ar fi foarte prost pentru reputaţia dumitale dacă te-ai muta la „Brazi".

O privi amuzat pe Denny cum roşeşte, apoi brusc, îşi stinse ţigara, dădu peste cap paharul cu coniac şi-l puse pe masă cu un mic zgomot. Cînd

vorbi din nou, o făcu repede, într-un mod brusc ca și cum ar fi fost nervos, deși era ridicol, pentru că Denny nu și-l putea închipui niciodată nervos.

— Mă gîndesc că ar trebui să ne căsătorim, spuse el. Înainte ca Denny să spună ceva, înainte de a înțelege că lucrul minunat pe care-l visase era pe punctul de a se realiza, el continuă:

— Nu mi-o lua în nume de rău, domnișoară... oh, drace, nu pot să mă adresez așa, acum cînd îți propun acest lucru.

O sclipire jucăușă îi apăru în ochi.

— Preferi să-ți spun Denise?

— Întotdeauna mi s-a spus Denny, murmură ea încă năucită.

— Atunci să fie Denny. Ceea ce am eu în cap nu este o căsătorie în adevăratul sens al cuvîntului, cel puțin nu acum. De altfel, nu prea ne cunoaștem unul cu altul și deși cred că ne-am înțelege bine, este de necrezut că pot aștepta de la tine ceva mai mult decît un sentiment de prietenie. În viitor, cine știe? Important este că copiii te iubesc și s-ar bucura să te aibă ca mamă. În mod special, Sarah are nevoie de mamă și cred că ai fi ideală pentru ea. Sînt un om bogat, Denny, și-ți pot oferi o casă bună și o viață confortabilă. Evident că dacă sentimentele tale ar fi fost îndreptate altundeva, lucrurile ar fi fost diferite, dar...

— Așteptați puțin, dle Scott, obiectă Denny. Nu pot să mă gîndesc. Chiar dacă vi se pare răsuflat că totul mi se pare prea rapid, atunci să știți că așa este.

— Presupun că este.

Zîmbi şi păru dintr-o dată mult mai tînăr.

— Te rog, spune-mi James.

Ea roşi din nou şi chiar dacă în sinea ei îl numise James de multă vreme, era greu să-i pronunţe numele cu voce tare.

— Bine... James, murmură ea, dar nu poate fi posibil...

— Spune-mi obiecţiile tale. Dă-mi o şansă ca să le înlătur una cîte una.

— În regulă. În primul rînd am o slujbă — o slujbă care-mi place.

— O slujbă pe care — iartă-mă — poate s-o facă oricine, dar numai tu eşti în stare — acum — să fii o mamă bună pentru copiii mei.

— Nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu ce trebuie să ştiu. Eşti tînără, inteligentă, sănătoasă, prezentabilă...

— Eşti sigur că nu vrei să mă controlezi şi la dinţi?

Replica amară îi ieşi împotriva voinţei ei. El nu realiza ceea ce îi cere. Îi sugera să trăiască în casa lui, să-l ajute să-şi crească copiii, dar era doar un aranjament de afaceri, cu un contract de căsătorie care să-l facă respectabil. Îi oferea o viaţă confortabilă, lipsită de dragoste, în schimbul unei menajere combinate cu o doică.

— Te-am necăjit, spuse el încet. Am încercat să găsesc o cale de a mă exprima, dar se pare că nu am reuşit. Denny, nu te subestimez sub nici o formă. Nu mă gîndesc să te transform într-o angajată neplătită. Viaţa ta particulară, în limitele

rezonabilului, îți va aparține. La fel va fi și pentru mine. Îți cer numai ca în ceea ce-i privește pe alții, căsătoria noastră să pară normală.

— Ce este cu dra Jordan? întrebă Denny și ochii lui se măriră de uimire.

Se întoarse, comandă chelnerului încă două băuturi și cînd își îndreptă capul, fața lui era calmă:

— Ce este cu ea?

— Nu sînt o bîrfitoare și nu mă interesează viața altora, dar oricine știe că ești... foarte apropiat de dra Jordan. Magazinul este plin cu astfel de bîrfe.

— Oh... bîrfe! spuse el nerăbdător. Oameni mici care nu au cu ce se ocupa.

— Poate că așa este, dar asta nu înseamnă că nu există bîrfe. Oricine se așteaptă ca să te însori cu Fenella.

— Atunci o să aibă o surpriză, nu-i așa? Poți s-o vezi în chip de mamă?

— Nu. Dar pot s-o văd ca pe soția ta.

Absent, el trasă cu un deget o urmă pe fața de masă și se încruntă ușor ca și cum ar fi trebuit să ia o decizie importantă.

— Îți datorez adevărul, spuse el încet. Da, mă gîndisem să mă însor cu Fenella. Este o femeie foarte atrăgătoare și orice bărbat ar fi tentat, dar m-am cam săturat de pretențiile ei. Nu înțeleg prin asta pretenții fizice, dar pretenții în ceea ce privește timpul și buzunarul meu. Este o femeie bogată dar careia nu-i place să-și cheltuiască propriii săi bani. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Se uită direct la ea, ochii săi fixînd-o.

N-am de gînd să-ţi consum timpul vorbind despre altcineva. Poate că nu este corect din partea mea, dar nu mă interesează corectitudinea. Dacă te las să pleci acum, nedecisă, o să găseşti şi mai multe obiecţii şi o să laşi totul baltă şi eu nu vreau asta. Vreau imediat un „da" sau „nu".

— Nu este corect.

— Nu sînt întotdeauna corect, după cum bine ştii. Da sau nu, Denny?

Ea-l privi cu ochi strălucitori şi James îi acoperi cu mîna sa, micuţa mînă ce se odihnea pe masă. El nu ştiu, dar era tocmai gestul pe care trebuia să-l facă. Atingerea sa era blîndă şi dură în acelaşi timp, iar simţurile lui Denny se treziră la viaţă. Ea uită cea mai importantă obiecţie pe care o avea şi anume aceea că el era un perfecţionist şi prin căsătoria cu ea va avea o soţie cu nişte cicatrici hidoase.

— În regulă, spuse ea cu o voce abia şoptită, răspunsul este „da".

El zîmbi şi în acest zîmbet strălucea un triumf pe care ea nu putu să-l înţeleagă. Mîna sa o părăsi pe a ei şi înainte ca Denny să spună ceva, el deschise o mică cutie făcînd ca în cîteva clipe ea să se trezească cu un inel pe deget. Era un splendid safir înconjurat de diamante şi-i venea perfect.

— Cred că ai fost foarte sigur de răspunsul meu, spuse ea cu o voce tremurată.

— Da, presupun că am fost, încuviinţă el şi pufni în rîs, atît de evident de încîntat de el, încît Denny trebui să-i întoarcă zîmbetul.

Se uită la inelul de pe degetul său și se simți stînjenită. Era logodită cu James. Urma să se căsătorească cu el.

— Aș vrea ca această căsătorie să fie făcută cît mai curînd posibil. O să iau o licență specială, în așa fel, încît ceremonia să aibă loc săptămîna viitoare. Mi-e teamă că nu-ți voi oferi o lună de miere acum — din cauza copiilor. Poate mai tîrziu, în timpul anului o să aranjăm și asta, rugînd-o pe Margaret să vină să stea cu copiii, iar noi să plecăm undeva la soare. De altfel, o lună de miere nu este necesară, în astfel de circumstanțe. Ai pe cineva special pe care vrei să-l inviți la nuntă? Ar fi caraghios dacă ne-am căsători fără să spunem cuiva.

— Colegele mele cu care locuiesc și poate, Peter. Nu am rude în acest ținut.

— Bine, zise el. Acum este timpul să te duc acasă. Nu e cazul să te neliniștești cu prea multe amănunte. Am să mă ocup de toate și tot ceea ce este de făcut pentru tine, este să fii la oficiul stării civile la timp.

Avu un zîmbet scurt și nevinovat și continuă:

— Îmi pare rău dacă te-am forțat, Denny, dar este foarte urgent. Nu pot lăsa copiii prea mult fără supraveghere.

— Bineînțeles, îngînă Denny.

Se sculară în picioare și un chelner veni să-i aducă jacheta lui Denny. Fără a se gîndi ce face, se puse în mișcare și ieși afară cu el, se urcă în mașina lui, răspunzîndu-i ori de cîte ori îi adresa o întrebare. Inelul din deget i se părea foarte greu și-l atinse, simțindu-i forma. Se simți dintr-o dată

înghețată și chiar bolnavă, simptome clasice ale șocului, dar reuși să-și zîmbească sieși, în întuneric.

James opri mașina.

— Ar fi mai bine să nu te mai întorci la serviciu, spuse el. O să-l văd pe Peter mîine și o să aranjez să capete pe cineva în schimb, dar în nici un caz nici o altă asistentă de personal. N-am considerat niciodată necesară prezența a două persoane la „personal", dar precis el îmi va cere pe cineva care să facă muncă de secretariat.

Lui Denny îi veni să rîdă. Ca o ironie a soartei, James trebuia s-o ia de nevastă în loc s-o dea afară.

O conduse pînă la ușa casei, o așteptă să intre înăuntru, dar nu făcu nici o încercare să o sărute.

Era aproape miezul nopții și Denny realiză că atît Lynne cît și Margie se culcaseră. Nu ar fi suportat curiozitatea lor în această seară.

CAPITOLUL 5

— Acum eşti într-adevăr mama mea? întrebă Sarah, în timp ce Denny o băgase în pat şi o învelea.

— Da.

— Pot să-ţi spun „mamă"?

Denny zîmbi.

— Dacă vrei, mie mi-ar place foarte mult.

— Eu vreau. Niciodată n-am avut o mamă. Simon şi Mark o să-ţi zică şi ei „mamă"?

— Poate cu timpul.

Denny se aşeză pe pat şi începu s-o mîngîie pe păr pe mica fetiţă. Sarah primise vestea că va avea o nouă mamă cu mare plăcere. James nu-i spusese înainte de nuntă, cu toate că fiii ştiau, pentru că dorea ca ea să meargă la şcoală ca de obicei şi o pusese în faţa faptului împlinit. Sarah fusese neaşteptat de matură acceptînd ideea ca Denny să-i facă baie, să o culce, ca şi cum ar fi fost ceva firesc.

— Îmi citeşti o poveste? întrebă ea, tanti Margaret îmi citea, dar dna Markham niciodată.

Denny era mai mult decît doritoare să întîrzie momentul cînd va coborî scările şi se va afla faţă în faţă cu noul ei soţ. De cînd se întîlniseră la ora unsprezece, în dimineaţa aceasta, la starea civilă, nu fuseseră deloc singuri şi pentru asta era recunoscătoare. În timpul săptămînii în care o ceruse de soţie, ea-l văzuse foarte puţin; o scosese de două ori să ia masa în oraş şi într-o zi merseseră cu maşina la Poole ca s-o vadă pe Margaret, sora primei soţii a lui James. Denny se temuse ca Margaret să n-o primească cu ranchiună, dar temerile îi fuseseră înlăturate cînd Margaret, absolut fermecătoare, cînd rămăseseră singure, i se confiase că este uşurată de faptul că James nu se căsătorise cu Fenella Jordan.

— A fost teama mea de multă vreme, recunoscu ea. O astfel de femeie ar fi fost o mamă îngrozitoare.

James devenise mai prietenos şi acum Denny se simţea mult mai relaxată în compania lui. Comentariile critice ale lui Peter n-o supărau şi considera că a făcut ceea ce trebuie. Chiar dacă era o căsătorie lipsită de dragoste, cel puţin din partea lui James, asta nu însemna că relaţia lor n-ar putea fi fericită şi profitabilă pentru amîndoi.

Aşa încerca Denny să se convingă şi aşa simţise pînă în această dimineaţă cînd se trezi că este doamna Scott; inelul de cununie era pe degetul ei — lucrul devenise irevocabil.

Sarah adormise. Încetişor, Denny se ridică în picioare şi se uită împrejurul dormitorului atît de

drăguț. Se simțea rău din nou și dori cu disperare ca acest simptom să nu mai apară atunci cînd era tulburată emoțional.

Nu putea să rămînă fixată aici, în acest dormitor pentru totdeauna. Denny merse să-și aranjeze părul în propriul său dormitor. Era o cameră splendidă cu un pat dublu, uriaș, un șifonier imens și o masă de toaletă la care era așezat un scaun în stil victorian. Culorile camerei erau alb și albastru deschis. De aici se ajungea într-o baie comună cu James, al cărui dormitor era la celălalt capăt. Intimitatea faptului o făcu pe Denny să se rușineze un pic și-și spuse să nu uite să închidă ușa de la baie, care dădea spre James, ori de cîte ori va fi înăuntru.

La parter, intră în camera de zi, unde James care citea ziarul, se ridică la apariția sa și zîmbi. Era îmbrăcat într-o cămașă descheiată la guler și pantaloni bleumarin, iar Denny care nu-l văzuse niciodată decît în costum, îl studie, privindu-i umerii lați și corpul viguros și subțire, corp ce era evidențiat de hainele în care era îmbrăcat acum. Realiză dintr-o dată, cu emoție, că această ființă plină de virilitate este soțul ei.

— Totul este în ordine? întrebă el, referindu-se la Sarah.

— Da. A adormit.

— Bine. De obicei urc la ea, dar acum nu vreau s-o deranjez.

Merse la măsuța de lîngă fereastră și Denny văzu că pe ea era o frapieră, din care James extrase o

sticlă de şampanie. Îl privi cum toarnă lichidul rece în două cupe, cum traversează camera şi-i întinde una ei. Era atît de relaxat, atît de prietenos, încît simţi cum emoţia i se micşorează.

— Presupun c-ar fi trebuit să ieşim în oraş ca să sărbătorim, spuse el. Nu în fiecare zi te căsătoreşti.

— Îmi pare bine că nu am ieşit, îi spuse Denny cu sinceritate. Mă simt atît de obosită că nu aş fi fost în stare.

Ochii lui albaştri o priviră cu seriozitate şi ea se înroşi şi-şi feri privirea.

Se întrebă la ce s-o fi gîndind el oare.

Ciocniră paharele. Şampania era delicioasă.

Era aproape întuneric şi acum, în timp ce stăteau în apropiere de fereastră, trecu o pală de vînt şi picături de ploaie începură să bată în geam. Era prima ploaie după multe săptămîni. James îşi lăsă jos paharul şi începu să tragă draperiile.

— S-a terminat cu vara, remarcă el.

— A ţinut mult mai mult decît alte veri.

El se întoarse şi spuse amuzat:

— Sper că nu o să avem atît de puţin să ne spunem unul altuia încît să vorbim despre vreme.

Îi luă mîna, o conduse de-a lungul camerei şi o aşeză pe sofa, lîngă el.

— Am aranjat să stăm acasă în seara aceasta pentru că am simţit că ar trebui să ne străduim să ne cunoaştem unul pe altul. Această ultimă săptămînă a fost aşa o aiureală că n-am aflat despre tine mai mult decît atunci cînd te-am cerut de nevastă.

— Ți-ai asumat un risc, spuse Denny zîmbind. Cum îți închipui că sînt? Poate m-am măritat cu tine pentru bani...

— E adevărat?

— Nu, bineînțeles că nu.

— N-am să te întreb „de ce", rîse el, nu cred că mi-am asumat un risc. Sînt destul de bun în a-i aprecia pe oameni și a fost mai mult decît suficient faptul că Sarah și copiii te-au plăcut. Apropo, unde sînt băieții?

— Cred că sînt în camera lui Mark și ascultă discuri.

— De acum încolo ar trebui să știi, îi aminti el cu blîndețe, doar ești mama lor.

— Da, spuse ea calm, de aceea te-ai însurat cu mine.

Surprinzător, seara trecu destul de plăcut cu toate micile pauze stînjenitoare, care sînt caracteristice oamenilor care nu se cunosc între ei. Denny presupuse că în serile care vor urma, vor fi puține momentele cînd vor fi în întregime singuri. Și-l aminti spunîndu-i că-și va continua viața sa proprie. Însemna asta că va continua s-o vadă pe Fenella? Nu se însurase cu Fenella pentru că nu era o mamă bună pentru copiii lui, dar Fenella era o femeie atrăgătoare care nu s-ar fi dat în lături să aibă o legătură cu soțul unei alte femei.

La ora unsprezece, se ridică în picioare și-i spuse cu vocea sa plăcută că merge la culcare, iar James care deschisese televizorul pentru a asculta ultimele știri, zîmbi și încuviință din cap. Urcă la etaj, se

îmbăie rapid, amintindu-şi să închidă uşa care dădea spre James, după care o descuie, se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi se bagă în pat. Nu putu să adoarmă dintr-odată şi începu să treacă în revistă evenimentele din timpul zilei. Încă era trează, gîndindu-se, cînd auzi un zgomot uşor lîngă uşă şi realiză că nu este singură.

Scoase un ţipăt scurt şi se ridică în şezut. Aprinzînd lampa de pe noptieră, îl descoperi pe James care stătea în cadrul uşii de la baie. Era îmbrăcat doar cu pantalonii de la pijama şi Denny nu putu să se oprească să nu-i privească bustul gol, cu pielea caldă şi bronzată care-i acoperea muşchii tari; şuviţele de păr negru buclat de pe piept. Înghiţi convulsiv şi îşi trase cuvertura peste ea cu toate că nu era mult de văzut, deoarece îmbrăcase o cămaşă de noapte cu un guler înalt şi mîneci lungi. De ani de zile — de la accident — se acoperea întotdeauna prea mult, chiar şi cînd era singură, ca să nu i se vadă corpul.

— Ai lăsat uşa de comunicaţie deschisă, zise el.

— Aşa am făcut?... Îmi pare rău, eu... bîigui ea jenată, realizînd că atunci cînd încuiase şi apoi descuiase uşa dinspre el, uitase probabil să închidă propria ei uşă. Apoi îi observă expresia feţei şi-şi dădu seama cu emoţie, că el credea că lăsase special uşa deschisă, ca un fel de invitaţie. O roşeaţă puternică îi coloră faţa care păli apoi, lăsînd-o fără culoare şi-şi strînse şi mai puternic aşternutul în jurul corpului. El se îndreptă spre ea zîmbind sfios:

— N-aş putea spune că nu sînt bucuros. Eşti o femeie foarte frumoasă, Denny, şi eşti nevasta mea.

Nu m-aș socoti om dacă aș putea spune că nu te doresc.

Denny privi în sus spre el. Părea de două ori mai înalt și spătos ca de obicei; întotdeauna găsise apropierea lui tulburătoare, dar acum, cu acest licăr de dorință în ochi, cu corpul său pe jumătate gol atît de aproape, simți că este în pragul leșinului — totul în ea, fiecare grăunte de feminitate tînjea după el.

James îi atinse ușor părul și apoi, înainte ca ea să spună ceva, se așeză pe marginea patului și o cuprinse cu brațele. Gura lui o acoperi pe a ei; nu era vorba de tandrețe sau dragoste. Ea-i simți pasiunea și dorința și mintea i se tulbură. Gura lui deveni tot mai întreprinzătoare și ea se simți culcată pe pat, cu buzele sale arzătoare plimbîndu-i-se pe gît. Dăduse la o parte așternuturile și cu una din mîini încerca să-i desfacă șiretul ce-i închidea cămașa de noapte în jurul gîtului.

Și atunci ca și cînd o găleată cu apă rece ar fi fost azvîrlită peste ea, Denny văzu, prin ochii lui, trupul său cu cicatrici și într-o secundă îngrozitoare, își imagină cu oroare repulsia și sila care ar fi putut să-l apuce, anulîndu-i orice urmă de dorință. Începu să se lupte cu toate puterile. Nu putea să nu facă asta. Mai bine să-l supere cu refuzul ei decît să-i vadă dezgustul. Își eliberă gura de sub a lui și-i împinse pieptul cu mîinile.

— Nu! strigă ea cu un țipăt deznădăjduit. Ai interpretat greșit. Am lăsat ușa deschisă din greșeală. Lasă-mă în pace, te rog. Ai spus că nu aștepți nimic de la mine.

El nu o lăsă imediat ci încet, enervant de încet, o îndepărtă de el. Denny îi văzu faţa şi se îngrozi; era foarte albă, iar ochii — nişte crăpături care aruncau săgeţi.

— Există un nume foarte urît pentru fete ca tine, Denny, spuse el încet, vorbind cu o grijă exagerată.

Se simţi biciuită de cuvintele insultătoare, dar ştia că le merită. Putea să nu se ajungă la asta explicîndu-i că nu lăsase dinadins uşa deschisă, dar fusese atît de pierdută... atît de fericită în braţele sale...

— Îmi pare rău, suspină ea.

— Şi mie.

El ridică o mînă ca să o mîngîie, dar ea se trase cu teamă. Îşi trase mîna şi vocea lui sună aspră şi plină de dezgust.

— Nu te nelinişti. Niciodată nu a trebuit să violez o femeie ca să iau ceea ce doresc şi nu intenţionez să încep acuma. Există o mulţime de femei care doresc să-mi ofere ceea ce tu consideri a fi atît de preţios.

Se opri aici, stînd în picioare şi privind spre faţa ei înfricoşată şi nenorocită.

— Cel puţin ştim cum stăm. De aici înainte voi folosi cealaltă baie aşa că nu va fi nici un pericol de a mai „greşi". Trebuie să ne stabilim clar poziţiile. Aştept de la tine să ai grijă de copii, să-mi conduci casa şi să te comporţi ca o gazdă cînd primesc pe cineva. Este clar?

— Da, răspunse ea cu o voce slabă.

— Bine. Vezi să nu uiţi!

Se întoarse și plecă, ieșind și trîntind ușa cu zgomot. Imediat după aceasta, se auzi închizîndu-se ușa de la camera lui și cheia învîrtindu-se în broască. Doar în acel moment, Denny își dădu drumul la respirație și constată că fața-i era plină de lacrimi care-i udau cearceaful. Începu să tremure violent, valuri de disperare cuprinzînd-o. Îi trecu prin minte expresia „cum ți-ai așternut așa o să dormi" și o scutură un hohot de plîns, înainte de a se putea opri.

Doamne, Dumnezeule, cum își mai așternuse patul!

CAPITOLUL 6

Cînd se trezi într-un tîrziu, în această primă dimineaţă de femeie căsătorită, Denny începu să se gîndească cu spaimă, nu la anii ce urmau să vină, ci la viitorul apropiat şi anume, la momentul cînd va da ochii cu James. Se simţea obosită şi lipsită de energie, cicatricea de pe umăr o durea ca pentru a-i aminti prezenţa. Se îmbrăcă cu o bluză cu mîneci lungi şi o fustă şi coborî la parter.

James îi explicase că dna Markham, care venea zilnic la ora nouă, se va ocupa de preparatul mîncării, cu excepţia micului dejun care intra în obligaţiile ei. Începu să aştearnă faţa de masă şi imediat apăru şi Mark care se aşeză la masă punîndu-şi lapte peste cereale. Denny puse pîine la prăjit şi se duse s-o scoale pe Sarah. Încă nu era obişnuită cu rutina zilnică, dar era mai bine să-şi stabilească propria sa rutină şi să vadă cum merg lucrurile.

Copiii toți mîncau cînd intră James. Cînd ochii săi îi întîlniră pe ai lui Denny, zise un scurt „Bună-dimineața" și se așeză să mănînce și el. În timpul dejunului îi ascultă pe băieți vorbind despre etapele de fotbal ale viitorului sezon, după care intră în biroul său, își închise servieta și se duse la mașină, unde-l așteptau băieții.

— S-o conduci pe Sarah la școală, îi ordonă lui Denny cu o voce gravă și autoritară. Începe la ora nouă și termină la ora trei. Ai să găsești o mașină nouă în garaj, pe care am luat-o pentru tine. E probabil ceva mai bună decît vechea ta mașină.

— Mulțumesc, spuse Denny, uitîndu-se la el cum își înnoda cravata, în oglinda din hol.

În costumul său impecabil și cămașă albă, arăta auster, nu mai era același om care venise în camera ei noaptea trecută... brusc își alungă acest gînd. Orice s-ar fi întîmplat, nu trebuia să regrete. Ce trebuia să se întîmple se întîmplase și nu era bine să se gîndească că lucrurile ar fi putut să fie diferite.

— Cînd vii să mănînci, diseară? îl întrebă în timp ce acesta se îndrepta spre ușă.

— O să mănînc în oraș și o să vin tîrziu. Nu trebuie să te obosești așteptîndu-mă.

Denny privi ușa pe care o închisese în urma lui cu putere și-și închise ochii preț de cîteva momente dureroase. Oare ieșea cu Fenella Jordan? El spusese că o să caute dragoste în altă parte și ea se întrebă cît de des va lipsi el de acasă.

În realitate, el cină acasă, în această primă

săptămînă, doar de trei ori, iar în celelalte ocazii nu încercă să dea nici o explicaţie. Pe de altă parte, niciodată nu minţea că ar fi lucrat în plus, sau ar fi avut probleme la serviciu ca să trebuiască să dea explicaţii, spunea simplu că n-o să fie acasă şi dna Markham era înştiinţată de Denny că o să mănînce singură. Pentru că copiii mîncau la şcoală, plictisită să stea singură la masa cea mare, Denny îşi lua prînzul pe o tavă, în poală, sau în bucătărie, împreună cu dna Markham.

Simţea că nu este mai mult decît o menajeră onorabilă. James aştepta de la ea să controleze cheltuielile casei, ceea ce însemna plata dnei Markham, cele două zile pe săptămînă ale grădinarului şi întreţinerea. În afară de asta făcea cumpărături pentru copii, o ducea pe Sarah la şcoală şi pe Simon sîmbăta dimineaţa la centrul de sport şi în general supraveghea gospodăria. La început, făcu cîteva greşeli, dar acestea fură înlăturate şi James nu putea să se plîngă de ea. Ceea ce simţea însă pentru Denny era o altă treabă.

Lucrurile ajunseseră la apogeu cînd, într-o dimineaţă, după ce făcuse cumpărături împreună cu Sarah, constată că-şi uitase cheile acasă. Mark şi Simon veneau tîrziu şi era prea multă umezeală ca s-o ţină pe Sarah afară. Se duse la o vecină şi după ce îi explică situaţia, aceasta o pofti înăuntru pentru a da telefon lui James la magazin.

Pentru că era ziua liberă a drei Preston, răspunse o fată, care în loc să-i spună că James este ocupat, zise:

— Dl. Scott ia masa cu dra Jordan în apartament. Pot să vă fac legătura, dnă Scott?

— Da, vă rog, răspunse Denny printre dinți și așteptă cu inima strînsă pînă cînd James răspunse:

— Da?

Deodată, nu mai putu să răspundă, pentru că știa că vocea îi va trăda nefericirea și gelozia. Închise telefonul fără să-i pese că James ar putea s-o întrebe pe secretară cine l-a căutat. Reuși să-și controleze simțămintele atunci cînd se întoarse către Sarah, iar vecinei îi spuse că nu a putut să vorbească cu James. Femeia, foarte amabilă, o invită să rămînă pînă la întoarcerea lui Mark, ceea ce Denny acceptă cu plăcere.

Denny nu menționă niciodată acest telefon și gelozia lui Denny se micșoră un pic, deși nu dispăru complet.

După ce trecuse o lună fără a se schimba nimic, își dădu seama că trebuie să vorbească cu James mai-nainte ca viața lor să devină de nesuportat.

James venise devreme în acea sîmbătă și după o scurtă discuție cu Sarah intrase în biroul său, închizînd ușa cu putere în urma lui. Denny privi ușa închisă, își adună tot curajul ca s-o deschidă și intră înăuntru.

— Ce este? întrebă James, ridicîndu-și ochii din hîrtii. Părea iritat de apariția lui Denny și ea fu cît pe ce să se retragă, dar știa că dacă va face asta, viața sa va continua ca și pînă acum.

— Aș vrea să-ți vorbesc, spuse ea liniștită.

James își dădu la o parte hîrtiile, se rezemă de

spătarul scaunului şi-şi aprinse o ţigară, ochii săi nepărăsind-o pe Denny.

Ea traversă camera şi veni în faţa lui, cu ochii mari şi speriaţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos şi nu mă mai privi ca una dintre funcţionarele mele! spuse el.

— Nu aşta sînt? întrebă ea grav. Nu sînt una dintre funcţionarele tale?

El ridică din umeri.

— Ce vrei să spui? Nu sînt dispus să-ţi ascult reproşurile muiereşti.

Deoarece era mult sarcasm în tonul lui, Denny se înfioră. Spuse demn:

— Vreau să vorbesc cu tine despre copii. Vreau să ştiu dacă ai de gînd să continui aşa cum ai procedat în ultima vreme. Foarte rar ai fost pe acasă.

El îşi ridică o sprînceană:

— Ţi-a fost dor de mine?

— Nu vorbesc despre mine! strigă ea mai tare. Vorbesc despre copii. Ştiu că te-ai însurat cu mine ca să am grijă de copii, dar asta nu înseamnă că nu mai ai nici o responsabilitate. Nu pot să-l înlocuiesc şi pe tatăl lor.

— Este adevărat că n-o prea văd pe Sarah, care de obicei doarme cînd vin eu acasă, dar pe băieţi îi iau în fiecare dimineaţă cu maşina, şi duminica sînt cu toţi. Chiar dacă ai avea dreptate, n-aş putea face mai mult. Totuşi... se aplecă şi-şi puse mîinile pe birou... un bărbat n-ar merge în altă parte dacă ar găsi acasă ceea ce doreşte.

Denny înțelegea exact ceea ce vroia el să spună și roși, simțindu-se foarte stînjenită, făcîndu-l să zîmbească.

— Ne-am înțeles că va fi... o căsătorie de conveniență, murmură ea, ferindu-și privirea de a lui.

— Sigur că așa ne-am înțeles. Acesta este și motivul pentru care... fiind respins, n-am mai încercat din nou. Totuși, să nu te aștepți să duc o viață de călugăr, dragă, numai pentru că tu ești frigidă.

Se uită spre el, jignită:

— Nu sînt frigidă!

— Poate că nu te cred.

— Ne-am înțeles ca fiecare să-și aibă viața lui.

— Ceea ce și fac, spuse el, rezemîndu-se de spătar și privind-o cu asprime.

— Nu ești prea subtil! ripostă ea. Ai luat masa în apartament la tine cu Fenella Jordan și ai lăsat ca oricine să afle?

El o privi amuzat.

— Chiar mă întrebam cînd o să pomenești de asta. De ce mi-ai trîntit receptorul ca o nevastă revoltată? Tocmai se întîmpla să fie un prînz inocent de afaceri.

— Afaceri! pufni ea.

— Da, afaceri. Nu te îndoi de cuvintele mele, Denny, eu n-aș face-o. Și chiar dacă ar fi fost ceva vinovat, ce-ți pasă ție că-mi caut alinarea în patul Fenellei atîta timp cît tu nu mă vrei într-al tau?

Denny fu cuprinsă de durere. Imaginea lui

James şi a Fenellei împreună o obsedase săptămîni întregi; dar să mai şi vorbească despre asta, i se părea imposibil de suportat.

— Poate, îi sugeră el, ar trebui să-ţi schimbi părerea. Poate am încercat să forţez lucrurile — ai vrea să mai aşteptăm?

Îşi dădu seama că întrebarea lui era foarte rezonabilă, dar ea la rîndul său nu putea fi rezonabilă, motivele pentru care îl respingea vor exista întotdeauna şi nimeni în lume nu o putea ajuta.

Scaunul scîrţîi şi James se ridică în picioare. Denny continua să şadă cu mîinile încrucişate în poală, cu ochii privind în gol. El înconjură biroul şi ajunse lîngă ea. Îşi imagină vigoarea lui şi aproape că-i simţi căldura.

Deodată el îi puse mîna pe umeri şi ea sări în picioare cu teamă.

— De ce ţi-e frică? întrebă el încetişor. Ai douăzeci şi patru de ani, eşti femeie în toată regula, cu un corp de femeie şi, sînt sigur, cu nevoi şi dorinţe. Să zicem c-ar fi pentru prima oară... nu e cazul să te frămînţi. Nu sînt un băiat atît de neexperimentat. Îţi garantez cu mîna pe inimă că nu te voi dezamăgi.

Mîinile lui îi alunecaseră pe gît, mîngîindu-i uşor pielea netedă, cu degete delicate şi moi, ridicîndu-i părul de pe umeri şi după aceea masîndu-i uşor lobii urechilor. Ochii lui Denny se închiseră şi în ea se trezi o dureroasă beţie a simţurilor provocate de mîngîierile lui savante. Ştia că ceea ce spusese el era perfect adevărat şi că singurul lucru pe care-l

dorea era să se lase în voia slăbiciunii pe care o simțea și să dea curs dorințelor propriului său corp.

El se aplecă și-și lipi buzele fierbinți de gîtul ei mișcîndu-se încet, cu plăcere măsurată, de-a lungul pielii. Mîna îi alunecă prin deschizătura bluzei și începu să-i mîngîie un umăr.

— Nu!

Pe moment cu greu își recunoscu vocea, într-atît de strident vorbise. El se depărtă de ea și Denny îl văzu cît este de supărat. Se așezase la birou și se uita la ea cu o privire încărcată de venin.

— Într-adevăr ești frigidă, spuse el. Bine, scumpo, dacă așa ești, să știi că nu voi suferi, dar să nu te aștepți să mă călugăresc pentru că pe tine nu te interesează sexul. Fenella de abia mă așteaptă.

Denny se ridică. Nu se știe cum, după ce respirase adînc, reușise să-și înfrîngă emoțiile, așa că spuse, surprinzător de calm:

— Ce faci seara, este problema ta. Totuși cred că ar trebui să stai mai mult cu copiii.

Își luase ziarul, dar acum încuviință și-l puse jos. Păru că i-a trecut furia și o supraveghea pe Denny cu seriozitate:

— Bine. Dacă este frumos duminică, o să luăm vaporașul să mergem în susul rîului să mîncăm la iarbă verde. Ți-am satisfăcut astfel dorințele materne?

Denny reuși să zîmbească.

— Va fi drăguț.

— Drăguţ, repetă el cu sarcasm şi se aplecă deasupra ziarului.

Pentru cîteva clipe, Denny se uită cu jind la capul său brunet şi apoi ieşi. Reuşise să-l facă s-o urască, aflase unde-şi petrece serile, dar în cele din urmă obţinuse ceva pentru copii — o zi în compania tatălui lor.

Dar vremea nu fu de partea lui Denny. Se trezi duminică în zgomotul ploii care lovea cu putere în ferestre. Căscînd, îşi zvîrli picioarele pe podea căutîndu-şi papucii şi traversă camera pentru a trage draperiile. Ziua era mohorîtă şi gri. Nori negri acopereau cerul şi ploaia cădea în şuvoaie peste peştele ornamental care decora gazonul. Regretînd că le spusese copiilor despre ieşirea cu vaporaşul, coborî la parter pentru a pregăti micul dejun.

În bucătărie plutea un aer de tristeţe.

— Nu este drept, se plînse Simon zdrobindu-şi cerealele în lapte, de parcă ele ar fi fost vinovate de vremea rea. N-am ieşit cu vaporaşul toată vara şi acum vremea ne împiedică.

— Am să vorbesc cu tata să mergem totuşi undeva, spuse Sarah. Nu este drept.

— Pentru numele lui Dumnezeu, voi amîndoi! protestă Denny. Nu se sfîrşeşte lumea cu asta şi nu faceţi lucrurile mai negre decît sînt!

James intră în bucătărie, îmbrăcat lejer în nişte pantaloni de pînză şi o cămaşă bleumarin. Cîntări situaţia dintr-o privire şi ochii săi îi întîlniră pe ai lui Denny. Se uită în ochii lui, deoarece îşi

propusese ca în fața copiilor, să se comporte ca un cuplu obișnuit.

— Avem un caz de tristețe cronică, spuse ea, punîndu-i în față o farfurie de șuncă cu ouă.

— Văd.

James se uită la Mark care nu spunea nimic:

— Ce propui? Nu te interesează o ieșire cu familia?

Mark chicoti.

— Ba da, dar acum vreau să merg la centrul de recreere. Peter Court și cu mine mergem să luăm două fete — el roși ușor — la bowling.

— La centrul de recreere?

James se uită la ceilalți doi copii și apoi la Denny.

— Bine, o să mergem toți acolo. A trecut o grămadă de timp de cînd n-am mai fost la bowling. Ce părere ai, Denny?

— Îmi plăcea să joc bowling, spuse ea zîmbind. De ce nu? Ar fi distractiv.

— Putem petrece toată ziua acolo, spuse Simon cu entuziasm. Este și un bazin olimpic acolo și un loc pentru patinaj cu rotile.

— Să ne luăm și costumele de baie, zise James.

Aceste ultime cuvinte stîrniră panica lui Denny. Ea, bineînțeles, nu avea nici un costum de baie deoarece nici un model nu putea să-i ascundă cicatricea de pe umăr. Nu spuse nimic, curăță masa și merse la etaj să ia lucrurile pentru Sarah. O să fie timp destul ca să se gîndească la costumul de baie cînd vor fi acolo.

Centrul de recreere se afla în afara orașului și fusese deschis cu tam-tam în urmă cu cinci ani.

Împrejurul lui se aflau aparate de gimnastică, terenuri de tenis şi piste pentru patinaj cu rotile. În interior, în afară de un bazin de înot şi bowling se mai aflau terenuri de badminton şi tenis de masă, o sală de gimnastică, pistă de gheaţă pentru patinaj şi saune. Denny fusese aici de cîteva ori cu Peter şi jucase tenis de masă şi uneori venise cu Lynne şi alte fete să patineze.

Dimineaţa începu să fie plăcută. Mark îşi părăsi familia ca să joace cu prietenii lui, dar mai tîrziu se întoarse şi toată familia se reuni jucînd cu rîsete şi multă veselie. Denny nu-l mai văzuse pe James atît de bine dispus; chiar şi faţă de ea era prietenos, o latură pe care nu i-o cunoscuse pînă acum. Realiză că şi el simţise nevoia unei relaxări şi îndrăzni să propună, atunci cînd merseră să ia masa la autoservire, că ar trebui să petreacă mai multe weekend-uri în acest fel.

— Am putea veni aici în fiecare duminică, în timpul iernii, spuse ea.

El o privi cu o uşoară ostilitate şi amuzament:

— Nu ştiam că te stimulează atît de mult compania mea, dragă. Nu crezi c-am avut destulă recreaţie?

Denny se înroşi şi se supără pe el pentru că aducea în discuţie, chiar dacă într-un mod mascat, subiectul relaţiei sale cu Fenella.

— Nu cred că, la ceea ce te referi, înseamnă recreaţie.

El rîse:

— Poate nu, dar este mai ceva ca bowlingul.

Îşi întoarse supărată capul şi se concentră s-o ajute pe Sarah în alegerea meniului. Găsiră o

masă, o debarasară și furia lui Denny scăzu sub influența veseliei copiilor.

— Nu este acela Peter Marshall? spuse Mark. Cine este blonda cea splendidă care este cu el?

Denny îi urmări privirea și observă că într-adevăr acela era Peter. Nu-l văzuse de cînd părăsise magazinul pentru că el dezaprobase căsătoria ei și se certaseră într-atît, încît rămăseseră supărați. Acum ar fi dorit să rămînă prieteni și se gîndi să-i dea un telefon în timpul săptămînii următoare. Se uită la fata cu care era el. Era înaltă, foarte frumoasă și elegantă.

— Este Josie Prentice, spuse James și răspunzînd privirii ei întrebătoare, adăugă, este fata de la Londra care face demonstrații cu noile cosmetice. I-ai găsit o locuință, ți-amintești?

— Da, desigur.

Denny privi fața fără de cusur a fetei și nu se miră deloc de ce Peter o privește cu atîta adorație. Își mută privirea și întîlni ochii lui James, în care observă ceva ce nu putea fi descifrat. Pentru moment fu tentată să creadă că este mînie, dar aceasta fu repede înlocuită cu un soi de mulțumire.

— Nu fi ca un cîine care nu-și lasă osul, dragă, zise el încetișor. Te așteptai ca să te jelească o veșnicie?

Era ultimul lucru la care se gîndise și din acest motiv deveni furioasă. Cu o voce joasă, ca să nu o audă copiii, ripostă:

— Trebuie să găsești motiv ca să te iei de mine pentru tot ceea ce spun?

— De ce nu? replică el calm. Cine nu aşteaptă nimic, nu este niciodată dezamăgit. Poţi arăta ca un înger, dar atîta timp cît ştiu cum eşti, nu voi mai fi dezamăgit din nou.

La asta Denny nu mai putea să spună nimic. Îşi întoarse privirea în altă parte şi observă că Mark îi priveşte cu tristeţe. Îşi dădu seama că ea şi James vor trebui să fie mai atenţi; Mark era matur şi ager şi ar fi fost foarte neplăcut dacă ar descoperi cum stau lucrurile între tatăl său şi mama sa vitregă.

— Mergem să înotăm în această după-amiază? întrebă Simon.

— Da, să mergem, încuviinţă Sarah. Este şi un bazin pentru începători nu-i aşa, tată, unde pot să intru şi eu?

— Da, iubito, este.

— Nu vreau să merg în bazinul pentru copii, zise Simon. Vreau să merg o mie de metri, adică douăzeci de lungimi de bazin.

Denny ştia că nu putea s-o însoţească pe Sarah la bazinul de începători, dar nu zise nimica. Sorbindu-şi cafeaua în tăcere, aproape că simţea cum o ard cicatricile, pe care încerca cu disperare să le ascundă. Se făcu tăcere şi cînd ridică ochii, toţi se uitau la ea. Apăiîndu-se, îi spuse lui James:

— N-am costum de baie.

— E aici un magazin. Poţi să-ţi cumperi unul, îi sugeră el.

— Nu... nu pot să înot.

— N-ai nevoie de asta în bazinul începătorilor, are doar un metru adîncime.

— Te rog, du-mă în apă, mămico, se rugă Sarah.

Denny își încleștă mîinile fără să-și dea seama că se albise și arăta îngrozită.

— Nu pot... urăsc apa... eu... se opri și se înroși îngrozitor, cerîndu-i ajutor lui James din priviri. Mînia din ochii acestuia se stinsese, fiind înlocuită de mirare.

— Bine. Nu te forțează nimeni. O s-o duc eu pe Sarah.

Și Mark observase disperarea lui Denny așa că adăugă repede.

— O să trag un înot, tată, și pe urmă vin să te înlocuiesc.

— Bine. Mulțumesc, Mark.

James își termină cafeaua.

— Ar fi bine să terminăm într-o oră ca să ajungem la cină. Noi mergem să ne uităm la patinatori.

Ziua care era cît pe ce să fie un dezastru fu salvată și, în continuare, lucrurile merseră bine. Nimeni nu mai spuse nimic despre aparenta teamă de apă a lui Denny.

CAPITOLUL 7

Lynne fu aceea care-i spuse lui Denny că Fenella Jordan îşi cumpărase o casă în Hesleton şi se muta de-a binelea în ea. De la căsătorie, Denny o rupsese cu prietenele ei. Nu intenţionase acest lucru, mai ales că întotdeauna fusese apropiată de Lynne şi era supărător că acum aceasta credea că Denny se schimbase. Dar banii erau un lucru care-i făcea pe oameni să se comporte ciudat şi Denny realiza că cei care fuseseră prietenii ei atunci cînd lucra, erau rezervaţi în continuarea prieteniei, acum cînd era căsătorită cu un om bogat. Spera ca Lynne să nu gîndească aşa, dar chiar dacă aşa ar fi fost nu putea s-o învinuiască, pentru că de cînd se măritase, Denny se cufundase total în noua viaţă, neglijînd-o pe cea veche.

Într-o miercuri după-amiază, cînd Denny mersese în oraş să facă cumpărături pentru Crăciun, dădu nas în nas cu Lynne. Ochii acesteia

păreau pierduți și arăta ca și cum ar fi vrut să nu fie văzută, dar Denny o apucă de braț.

— Ce bine că te văd, Lynne. Ce mai faci?

— Mulțumesc, bine.

Tonul ei rece nu-i scăpă lui Denny, care continuă:

— Și Margie? Mai stă cu tine? Ai găsit pe cineva în locul meu?

— Da, ambelor întrebări.

După o scurtă pauză, Lynne adăugă, pe același ton rece:

— Avem telefon. Ai fi putut să mă găsești ușor.

Denny arăta și se simțea foarte rușinată.

— Știu, murmură ea nefericită și-și mușcă buza, un gest pe care-l făcea cînd era necăjită, ceea ce o făcu pe Lynne să se mai înmoaie. Denny continuă:

— Îmi pare rău, dar ai dreptate. Am fost atît de ocupată cu noua mea viață că i-am neglijat pe toți. L-am văzut pe Peter într-o zi. Nu știam nici măcar că a început să iasă cu fata de la Londra.

— Doamne, dar este foarte serioasă chestia! Vrei să spuj că n-ai mai ținut legătura cu Peter?

Denny scutură din cap. Socoti că este imposibil să-i explice cum, locuind la „Brazi", cu cererile permanente ale copiilor, plus cu ceea ce aștepta James de la ea, încet, încet în jurul ei se țesuse o plasă invizibilă. O invită pe Lynne la o cafea într-o cofetărie din apropiere și cînd își scoase haina, aceasta observîndu-i costumul de lînă elegant, spuse:

— Arăți foarte șic. Hainele cred că au costat o avere.

Denny făcu o mişcare de negare, dar Lynne se pricepea la haine şi era în stare să aprecieze costul lor.

— Cred că da, Lynne. Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte.

— N-are importanţă. Presupun că nu în fiecare zi se măritã o fată cu un tip aşa de bogat ca bărbatul tău.

Denny păli.

— Aşa crede lumea? Că de cînd m-am măritat cu James m-am schimbat atît de mult?

— Ce te aştepţi să creadă?

— Nu ştiu, dar nu este adevărat, pledă Denny cu ochii măriţi. Drace, presupun că am fost proastă să cred că nu va fi nici o diferenţă. Am fost atît de prinsă în noua mea viaţă că n-am mai avut timp pentru vechii prieteni. Am greşit mult.

Lynne zîmbi.

— Nu te mai necăji, eu te înţeleg. Dacă ai fi fost altă fată şi el un alt fel de tip, aş fi crezut că sînteţi atît de prinşi unul de altul, că nu aveţi ochi pentru altcineva, dar...

Se opri din vorbă şi încetişor, se înroşi toată, căpătînd toate simptomele cuiva care a făcut o gafă.

Denny luă o decizie dureroasă:

— Nu ştiu cum să-ţi spun, dar iată! Ştiu ce mi-ai spus întotdeauna. Trebuie să afli, dar te rog păstrează pentru tine, James s-a însurat cu mine din cauză că avea nevoie de cineva permanent ca să vadă de copiii lui. Nu a fost nici un fel de... legătură romantică — sau aşa ceva.

— Știi că n-o să spun nimic, spuse Lynne. Îmi pare rău, draga mea, nu trebuia să mă port așa cu tine. Nu-mi place să bîrfesc, nu sînt ca Margie. Toată lumea știe că Fenella Jordan și-a cumpărat o casă pe Larkhill Crescent și...

— Și-a cumpărat? o întrerupse Denny. Nu știam, chiar dacă toată lumea știe.

— Ah, Doamne! Te-ai îngropat în casă de tot! Fenella s-a mutat săptămîna trecută.

James nu-și mai petrecea multe seri în afara casei, doar o dată sau de două ori pe săptămînă, cînd o anunța pe Denny că nu vine la cină. Nu era sigură că această schimbare de comportament se datora faptului că Mark era pe punctul de a sesiza că lucrurile nu mergeau bine între ei sau pentru că Fenella se întorsese la Londra... sau poate el auzise bîrfele și încercase să le oprească.

— Oh, bine, spuse Denny nepăsătoare. N-are prea multă importanță. Noi am căzut de acord mai mult sau mai puțin să ne trăim fiecare viața.

— Într-adevăr? tonul lui Lynne era serios și Denny îi ocoli privirea.

Încerca să nu pară afectată de noutățile pe care Lynne i le spusese. Achită nota de plată pentru cafea și își strînse pachetele. Încercarea de a reînnoi vechile sale cunoștințe fusese un dezastru și va fi mai prevăzătoare în viitor.

Lynne o privea trist, știind că-i adusese la cunoștință numai vești proaste.

La ora cînd James veni acasă, în acea seară, în Denny se amestecau sentimente de gelozie,

umilinţă şi mînie. Încă vedea compătimirea din privirea lui Lynne şi simţea ca o arsură în interiorul sufletului. Îl privi pe soţul său cum mănîncă şi vorbeşte cu băieţii despre temele de la şcoală şi o cuprinse o ură înverşunată. Sentimentul se amplifică deoarece trebuia să se stăpînească, pînă cînd băieţii se duseră să-şi facă lecţiile. Chiar şi atunci nu putu să spună nimic pentru că ştia că atunci cînd va vorbi, va da afară din ea toată mizeria şi gelozia ultimelor luni petrecute împreună.

James fu acela care provocă o scenă. În loc să se ducă în biroul său, o urmă pe Denny în camera de zi şi se aşeză pe un fotoliu. Brusc, ea se ridică în picioare.

— Vrei ceva de băut?

Vocea ei era precipitată şi el o privi întrebător, spunîndu-i aproape amabil:

— Dacă aş vrea mi-aş lua şi singur. Nu aştept ca să mă serveşti tu.

— Nu? zise ea, şi se aşeză din nou, cu mişcări bruşte, respirînd sacadat.

El îi privi profilul ameninţător.

— Ce se întîmplă cu tine? Ai trăsnit şi pufnit tot timpul ca o locomotivă.

Tonul său era glumeţ, ceea ce o făcu pe Denny să răbufnească.

— Am auzit că Fenella Jordan şi-a cumpărat o casă în Hesleton.

— Da, aşa cred.

— Aşa crezi? Denny se întoarse către el. Vrei să-mi spui că nu ştii? că n-ai fost acolo?

— Nu ţi-am spus nimic, spuse el, veselia dispărîndu-i. Nu este nimic de făcut cu tine!

— Nimic de făcut cu mine? întrebă ea şi sări în picioare, sigur că aşa va fi dacă continui să-ţi baţi joc de mine aşa cum faci acum. Ai spus că o să fii discret. Discret! Pot să spun că foarte discret, de vreme ce toţi din oraş ştiu cînd mergi la amanta ta!

— Nebuno! o gratulă James. O să mă împingi prea departe într-una din aceste zile. Dacă vrei să ştii, meriţi o bătaie bună! Remediul pentru toate astea este în mîinile tale aşa cum ţi-am mai spus. La dracu', ceea ce fac eu nu te priveşte, iar tu primeşti în schimb ceea ce meriţi. Eşti destul de bine plătită.

Stătea în picioare şi o privea atît de calm, că ea-şi dădu seama că se comportase isteric.

— Dacă vrei să stau cu tine, remediul este în mîinile tale. Vino cu mine în pat — acum!

Deoarece ea nu spuse nimic, după cîteva clipe el zîmbi:

— Vezi? spuse el încet şi se întoarse ca să iasă.

— Aşteaptă puţin!

Se întoarse şi o privi pătrunzător, pentru moment în ochii lui apăruse ceva ciudat — părea ca şi cum el ar fi vrut ca ea să-şi schimbe hotărîrea. Imediat îşi ascunse sentimentele coborîndu-şi genele.

— Ei bine?

— Ai spus că pot trăi aşa cum doresc. Consider că nu este cinstit ca tu să-ţi petreci timpul cu Fenella în timp ce eu... înţeleg că nu o să obiectezi dacă o să-mi găsesc un mod asemănător de a-mi petrece timpul?

De data aceasta, tăcerea căpătă alt înţeles. Ea observă cum începe să i se zbată o venă la gît şi ochii i se măresc de uimire. Nu-şi dăduse seama de ce spusese un astfel de lucru. Să crezi că ar fi dorit un alt bărbat era o prostie! În afară de faptul că îl iubea pe acest bărbat mîndru, încăpăţînat, demn de ură, motivul care o ţinea departe de el se aplica şi celorlalţi bărbaţi. Era convinsă că el o să-i refuze dreptul de a avea un iubit aşa că nu se minună cînd el spuse:

— Nu ştiam că eşti o femeie libertină, dar se întîmplă ca eu să fiu de modă veche în aceste probleme. Atîta timp cît vei sta în această casă, acceptînd generoasa sumă de bani pe care o primeşti, să te comporţi cum trebuie! Ai înţeles?

Se întoarse şi ieşi din cameră, iar Denny tulburată şi aproape bolnavă, stătea pe canapea şi-şi freca ochii cu putere. Doamne, Dumnezeule, ce fel de viaţă era asta? Nu mai putea să trăiască aşa sfîşiată de emoţii şi contradicţii în acest mod.

Urcă la etaj să se culce, gîndindu-se serios că trebuie să plece. Nu va fi greu să obţină anularea unei căsătorii ca a lor şi va putea merge în alt oraş să înceapă o viaţă nouă. Dar tocmai cînd trecea prin dreptul uşii lui Sarah, fetiţa o strigă şi ea intră repede în dormitorul ei. Stătea în şezut, cu ochii plini de teamă.

— Am avut un vis urît, mămico, plînse ea şi Denny o luă repede în braţe.

Simţindu-i corpul călduţ înfricoşat, dar care începuse să se liniştească, hotărîrea sa de a pleca o părăsi. Cum putea ea să plece şi să-i perturbe şi

mai tare viața Sarei? Era de neconceput. Începuse să-i iubească pe copii de parcă ar fi fost mama lor și sub nici o formă n-ar fi avut sufletul să-i lase în grija altei doici sau supraveghetoare.

— Culcă-te, iubito, murmură ea, culcînd-o pe Sarah pe pernă. Camera mea este aproape de a ta. Poți să vii oricînd la mine dacă ai nevoie.

Ieși pe coridor. James tocmai ieșea din baia de pe coridor pe care o folosea acum. Era îmbrăcat cu un halat de mătase deschis larg în dreptul pieptului, iar Denny îi studie fața pentru a ghici în ce stare de spirit este.

— Sarah a avut un coșmar, explică ea, încercînd să se comporte normal, în ciuda bătăilor dezordonate ale inimii sale.

— Acum s-a liniștit?

— Da. Știe că poate să vină oricînd în dormitorul meu dacă o mai apucă.

— Ce fericită e Sarah! murmură el sugestiv. M-ai trata și pe mine la fel... dacă aș avea un coșmar?

Se înroși și se îndepărtă de el. James rîse încetișor și rîdea încă atunci cînd ea trînti ușa dormitorului său, cu furie.

Chiar înainte de Crăciun, James îi spuse lui Denny că o să meargă, toți împreună, la sora lui, Linda și soțul ei, în casa lor din Wirral, în Cheshire, să petreacă cele trei zile de vacanță. Ea nu știuse pînă atunci că el are o soră.

— Cum este ea? întrebă ea pe Mark.

În timpul celor trei luni de căsătorie, Mark și Denny deveniseră buni prieteni și adesea, cînd

vroia să ştie ceva despre James, îl întreba pe el.

— Nu este ca tata, îi răspunse el lui Denny. Este mică şi grasă, dar foarte veselă. Casa lor e plină de cîini şi pisici. Întotdeauna mi-a plăcut să merg la ei. Mergem acolo de fiecare Crăciun, pentru că este singura ocazie cînd tata şi tanti Linda se văd.

Era sîmbătă dimineaţa şi Denny călca echipamentele de fotbal ale lui Mark şi Simon, pentru meciul din după-amiaza aceea. Îi plăcea acest moment al săptămînii; Sarah mersese cu bicicleta cu cîteva prietene, Simon era şi el afară tot cu bicicleta, iar James era la serviciu. Mark se plimba încolo şi încoace prin bucătărie, din cînd în cînd se aşeza şi în acest timp, vorbeau. Era o scenă domestică, cu Denny călcînd şi Mark curăţindu-şi ghetele de fotbal, cu o ceaşcă de cafea aşezată în faţa lui, pe masă. Erau adînciţi în conversaţie şi din cînd în cînd rîdeau, dar cînd James intră în bucătărie, atmosfera se schimbă brusc. Denny se retrase imediat în carapacea sa, iar Mark, deşi nu avea reţineri faţă de tatăl său, conştient de starea de tensiune a lui Denny, deveni mai puţin vorbăreţ.

— Merg să-i telefonez lui Alistair să-l întreb la ce oră o să ne întîlnim, spuse el, îndreptîndu-şi corpul înalt şi ieşind afară din bucătărie.

Denny îşi întrerupsese călcatul şi îl privea pe James cum îşi toarnă nişte cafea.

— Tu şi Mark păreţi buni prieteni, remarcă el cu o voce atît de neutră, încît era imposibil să ştii dacă lucrul acesta îi face plăcere sau nu.

— Cred că sîntem, încuviință ea, în timp ce scutura o cămașă stropită cu apă, pentru a o călca.

Se uită la ea și-și încruntă sprîncenele:

— Nu trebuie să faci o astfel de muncă, doar o plătesc pe dna Markham pentru asta.

— Îmi place să calc, replică Denny netezind gulerul. Dacă n-aș face nimic m-aș plictisi de moarte.

— Te plictisești? întrebă el brusc, ca și cînd nu i-ar fi trecut niciodată asta prin gînd.

— Nu, nu chiar.

— Ar trebui să ai prietene. Ce fac celelalte neveste? Iau cafeaua împreună și lucruri de genul asta...

Denny rîse:

— Nu cred că sînt făcută pentru o astfel de viață. Nu sînt sociabilă.

— Nu, spuse el fără intonație. Am observat.

Denny nu înțelese cu exactitate ceea ce voise el să spună.

— Nu fi neliniștit, spuse ea înțepată. N-o să te fac de rîs cînd o să mergem la sora ta.

— Nu cred că o să se întîmple așa ceva, spuse el și-și puse o linguriță de zahăr în cafea. Apropo, am fost invitați la petrecerea de inaugurare a casei Fenellei.

Vocea lui era precaută, ca și cînd s-ar fi așteptat ca ea să-i facă o scenă și era pregătit pentru asta.

Denny îl privi, conștientă că pe fața sa se reflecta uimirea. Apoi își închise gura și se aplecă peste fierul de călcat, presînd gulerul cămășii cu o grijă exagerată.

CAPITOLUL 8

Călătoria cu automobilul, spre casa Lindei, se desfăşură într-un mod plăcut datorită prezenţei copiilor. Denny realiză, în timp ce împărţea dulciuri, sucuri şi inventa jocuri de perspicacitate, ca să treacă timpul, ca o adevărată mamă, că totul în viaţa ei devenise suportabil, din cauza copiilor. În timpul acestei lungi zile, ea-şi schimbă locul cu Mark şi se aşeză pe locurile din spatele maşinii, pentru ca Sarah să stea lîngă ea şi din cînd în cînd să doarmă în poala ei, ceea ce şi făcu o mare parte din drum.

Ajunseră aproape de casa Lindei cînd începuse să se lase întunericul şi cînd Simon arătase spre dealurile din Ţara Galilor, care se vedeau de-a lungul apelor line ale rîului Dee. Denny privi linia munţilor ce se profilau pe cerul de iarnă înnorat. Se simţea obosită şi înţepenită, dorind din tot sufletul să se relaxeze. Muşchii umerilor şi ai gîtului se

împietriseră, iar cicatricea de pe umărul stîng, punctul ei vulnerabil, o durea îngrozitor. Simțea ca și cum ar fi avut grăunțe de nisip în dosul pleoapelor și se minuna, cum de James care condusese atîtea mile putea să fie atît de stăpînit și treaz. În timpul drumului, îi propusese o dată să preia conducerea volanului, dar el clătinase din cap brusc și continuase să conducă. „Omul este remarcabil, gîndi ea, niciodată nervos, niciodată mirat, niciodată arătîndu-și sentimentele... sau aproape niciodată."

La scurtă vreme după apariția munților din Țara Galilor, James conduse mașina printre niște porți și se treziră în fața casei.

Era o clădire elisabetană albă, cu lemnăria albă, acoperiș roșu și coșuri înalte. În timp ce Jaguarul se opri, pe ușa principală a casei apăru o femeie cu trei cockeri spanioli și un cîine de vînătoare. În lătratul cîinilor și cuvintele de bun venit, Denny o cunoscu pe sora lui James.

Așa cum spusese Mark, nu semăna deloc cu fratele său. Era mică și mai curînd grăsuță, cu o față plăcută și păr castaniu tuns foarte scurt. Era îmbrăcată cu un pulover cu guler colant și pantaloni foarte strînși pe șoldurile late. Fără nici un protocol, îi strînse mîna lui Denny prietenește și o sărută pe obraz.

— Iată, iată... tu ești fata care l-a prins în plasă pe James? Nu mă surprinde, fiindcă ești o adevărată frumusețe.

James surîse sorei sale, cu nedisimulată tandrețe și o sărută zgomotos, după care merse să descarce

bagajele din portbagaj. Sarah şi Simon o zbughiră în casă însoţiţi de cîini, în timp ce Mark, în felul lui grijuliu, rămase să-l ajute pe tatăl său.

Linda îi luă braţul lui Denny şi o conduse în casă. Holul era lung şi îngust, cu podeaua de scîndură bine lustruită şi cu o veche scară de stejar care ducea undeva spre stînga. Holul traversa casa şi ducea către o uşă ce dădea spre terasa din spate. Linda o conduse în camera de zi, imensă şi cu grinzi de-a lungul tavanului, cu un cămin mare şi ferestre ce se deschideau spre cîmpia mlăştinoasă.

— Totul este imitaţie, spuse Linda grijulie, în afară de scara care a aprţinut unei case mai vechi ce s-a aflat pe locul ăsta. Nouă ne place foarte mult.

— Este o casă foarte plăcută, spuse Denny cu căldură şi fu recompensată de un zîmbet scurt al gazdei.

— Aici este cafea gata făcută, zise Linda arătîndu-i o măsuţă pe care se aflau ceşcuţe şi un vas cu cafea. Sau poate preferi ceva mai tare?

— Prefer cafea, mulţumesc, replică Denny ruşinoasă. Linda îi turnă, vorbind mereu în modul acela plin de căldură şi blînd. În timpul acesta, îi studia faţa drăguţă, care era cam palidă şi se întreba în sinea ei, de ce fiind măritată doar de patru luni, are un astfel de aer nefericit.

— Am fost foarte mirată cînd James mi-a telefonat şi mi-a spus despre nuntă. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo. Niciodată n-am crezut că James se va însura din nou, ori dacă ar fi făcut-o mă gîndeam că poate fi... se întrerupse în mijlocul frazei şi-i

dădu o ceaşcă de cafea lui Denny... cineva nepotrivit, termină ea vorba. Cineva care-mi aminteşte... se întrerupse din nou pentru că James şi Mark apărură cu bagajele.

— Camera obişnuită? întrebă James, cu vocea sa controlată dar puţin repezită.

Denny se întrebă dacă nu cumva auzise cuvintele Lindei.

— Da, pentru copii. Pe voi doi vă pun în camera din fund. Are şi o baie şi este de departe cea mai bună cameră de oaspeţi.

— E-n regulă.

Ochii lui James îi întîlniră pentru cîteva secunde pe cei ai lui Denny, dar aceştia erau de nedescifrat. Apoi ieşi şi Mark îl urmă. Linda zîmbi cu tristeţe:

— A auzit şi este probabil furios. Lui James nu-i place să fie vorbit pe la spate. De fapt, n-are importanţă! Vreau să-ţi spun că vor mai veni încă două persoane la noi pentru Crăciun. Am făcut o invitaţie astă-vară şi nu mă aşteptam ca s-o ia în serios. Sper ca pînă la urmă totul să iasă bine. Hai cu mine Denny, să-ţi arăt camera voastră.

Dormitorul era la etaj, plasat cam pe la mijlocul cladirii. Denny observă că James lăsase bagajele lor la uşă şi ducea lucrurile copiilor în camerele lor. Linda ridică cu uşurinţă un geamantan şi intrară amîndouă înăuntru. Era o cameră mare, tapetată cu gri, orange şi alb; ferestrele dădeau spre rîu şi spre înălţimile Ţării Galilor.

Denny privi împrejurul ei, uitîndu-se cu nemulţumire la patul dublu. Nu zise nimic şi peste

cîteva clipe intră James, şi ea ştiu că îi ghicise temerile.

— Vom mînca într-o oră, zise Linda şi se uită la fratele său, bătăioasă, înainte de a-i spune:

— James, ţi-a spus Maurice cînd ţi-a telefonat, că o să mai vină încă două persoane?

James se întoarse de la geam, unde privea peisajul şi aprobă cu o expresie dezinteresată:

— Dacă te referi la Diane, da... da, ştiu că o să vină ea şi Sean.

Linişte. Denny îi privi pe amîndoi. „Diane... un nume nou. O nouă femeie pe care va trebui s-o întîlnească. Una din femeile lui James. Una dintre femeile frumoase pe care James le cunoscuse şi iubise." Se uită din nou spre patul dublu, paralizată de emoţie.

— E în regulă atunci, continuă Linda. Mă duc să văd ce e cu masa.

Ieşi şi Denny se grăbi să ajungă la pat, unde începu să despacheteze lucrurile cu mişcări precipitate şi nenaturale. Era conştientă de prezenţa lui James care stătea lîngă ea şi faptul că acesta o observa, o făcea să fie atît de nervoasă, încît scăpă una din cămăşile sale de mătase, pe covor.

— De ce nu-ţi despachetezi lucrurile tale şi să mă laşi pe mine cu ale mele? îi sugeră el.

— Da! Ai dreptate!

Îi dădu cămaşa, iar el uitîndu-se la faţa ei care se albise, îi spuse cu amărăciune:

— Nu i-am spus Lindei să ne dea camere separate pentru că n-am vrut ca să se afle cum stau

lucrurile între noi. Totuși, nu e cazul să te neliniștești. Ți-am spus mai-nainte că n-am nevoie să iau o femeie cu forța. Pot să fac dragoste, ori de cîte ori am nevoie, oriunde... sînt destul de multe femei.

Nu păru impresionat de expresia de durere care-i apăruse lui Denny pe figură și se întoarse să-și apuce geamantanul.

— Trebuie să stabilești în care parte a patului vei dormi, ca eu să mă aranjez în cealaltă. N-am de gînd să dorm trei nopți într-un fotoliu, cînd este un pat atît de confortabil aici. Să nu te alarmezi că aș putea să te plictisesc. N-o voi face!

Denny nu spusese nimic, ci-și îndreptase atenția spre despachetarea hainelor, pe care începuse să le atîrne în dulap.

Nu mai schimbară nici o vorbă și puțin mai tîrziu, James ridică o valiză goală deasupra dulapului. Spuse cu ironia care o afecta atît de mult pe Denny.

— Ar fi mai bine să te întorci cu spatele, sau să ieși. Am de gînd să fac un duș și n-aș vrea să-ți tulbur virtutea.

Denny rămase cu gura căscată, privindu-l. Își scosese pantalonii și cămașa și tocmai încerca să-și dea jos chiloții. Vederea pieptului său musculos și bronzat îi produsese o stare neașteptată de dorință, ceea ce o făcu să-și întoarcă privirea.

El interpretă greșit această mișcare pentru că Denny îi auzi rîsul, care îi rămase în minte, mult timp după ce el intrase în baie.

Maurice, bărbatul Lindei, era la parter cînd Denny coborî în sufragerie pentru masă. Semăna

foarte tare cu Linda, fiind tot atît de scund şi durduliu, dar avea părul cărunt şi o mustaţă deasă. Lui Denny îi plăcu de la prima vedere, tot aşa cum o plăcuse şi pe Linda. El îi strînse mîna, îi turnă un pahar de sherry şi-i spuse pe un ton vesel:

— I-am spus Lindei că totul o să fie în ordine. Ea credea că James o să se încurce cu cineva ca Fenella Jordan, dar ştiam că el are destul de multă minte ca să nu facă aşa ceva.

Îşi aprinse o ţigară şi se uită la Denny care se aşezase pe o sofa.

— Presupun că n-ar fi trebuit să-ţi spun despre asta.

Denny îi zîmbi încurajator:

— O cunosc pe dra Jordan. Am lucrat pentru Jordans înainte de a mă mărita cu James.

— Da... înseamnă că ai cunoscut-o.

Denny îşi sorbi sherry-ul şi spuse ca din întîmplare:

— Am auzit că aveţi mai mulţi invitaţi de Crăciun.

— Da. Sean şi Diane Burroughs.

Crezuse că această Diane nu va fi o problemă, acum cînd soţul ei era cu ea, dar în cîteva vorbe, Maurice reuşi să-i dărîme această încredere.

— El este arhitect. Un băiat foarte deştept. Diane nu a fost măritată niciodată — nu ştiu de ce, deoarece arăta foarte bine. Probabil este mult prea agitată.

— Sînt frate şi soră? se aventură Denny.

Maurice aprobă:

— Așa este. Au crescut în același sat cu James și Linda și se cunosc de o viață. Sînt buni prieteni, cred că știi...

— Da, știu, spuse Denny, deși nu era adevărat. Cînd vin?

— Mîine după-amiază. Cred că va fi o petrecere drăguță.

Evident că Maurice nu se gîndea c-ar fi vreo problemă din cauză că Diane Burroughs și James erau în același timp, în aceeași casă și poate că Denny nu avea dreptate. Ea-și ascunse privirea în spatele paharului pe care-l ținea în mînă, pentru a nu i se ghici tulburarea, așa că atunci cînd își ridică privirea arăta calmă și senină.

În această seară, Mark și Simon mîncară cu adulții, însă Sarah fusese atît de obosită, că Denny o băgase în pat, înainte de masă. Totul decurse vesel, mîncară și băură și conversația se legă cu ușurință. Pentru Denny, minutele se scurgeau din ce în ce mai greu, apropiindu-se timpul cînd trebuia să urce în dormitor cu James.

Spre surprinderea ei, cînd trecuse de ora zece seara, James îi spuse într-un mod ceremonios:

— A fost o zi lungă, Denny. Dacă vrei să mergi la culcare, du-te. O să vin și eu mai tîrziu.

— Oh... nu se putu opri să nu-i arunce o privire plină de recunoștință.

Îi întîlni ochii în care sclipea un licăr de amuzament și recunoscu:

— Sînt un pic cam obosită, admise ea și se ridică în picioare, netezindu-și rochia într-un gest inconștient, plin de grație și feminitate.

James se ridică odată cu ea şi înainte ca ea să înceapă să se mişte, o luă de umeri şi o sărută pe gură. Buzele ei tremurară într-un răspuns şovăielnic, fără să-şi dea seama, după care se înroşi şi plecă, murmurînd un „noapte bună" confuz, înainte de a se repezi către dormitor.

Ajunsă la etaj, se spălă în grabă şi-şi puse o cămaşă de noapte, care o acoperea în întregime. Era drăguţă, din bumbac roşu şi alb, dar era lungă pînă în pămînt, cu mîneci lungi şi un guler înalt. Se pieptănă observîndu-şi roşeaţa din obraji şi se aşeză în pat, avînd grijă să se aşeze cît mai departe de locul lui James.

Încercă să adoarmă, dar în zadar. Îşi închisese ochii şi se forţase dar fără succes. Cînd, într-un tîrziu, el veni în dormitor, era încă trează. Îl auzi mişcîndu-se încet, intrînd în baie şi spălîndu-se pe dinţi. Urmă apoi o tăcere, care dură cîteva minute, şi cu toate că Denny ţinea ochii închişi ştia că el stă în picioare lîngă pat şi o priveşte. Se forţă să stea liniştită şi să-şi controleze respiraţia ca şi cum ar fi dormit. Auzi apoi un sunet ca un oftat. Remuşcare? Regret? Sau pură enervare? Apoi patul se mişcă de parcă s-ar fi aşezat în el. Denny îşi muşcă buzele şi ochii i se umplură de lacrimi. Era atît de nedrept! Corpul său tînjea după el, după braţele lui, după buzele lui, dar datorită a ceva pentru care nu era ea de vină, zăcea în întuneric, aproape de el, dar în acelaşi timp atît de departe, de parcă ar fi fost în camere separate.

Respiraţia lui luă repede un ritm regulat. În mod cert, nu-l interesa prezenţa ei lîngă el. Făcînd un

efort de voință, Denny își înghiți lacrimile și imediat adormi din cauza oboselii.

Cînd Denny se trezi, era singură; de cîteva ori în timpul nopții se mișcase către mijlocul patului, dar cînd se întinsese și atinsese perna lui, scobitura unde îi odihnise capul era rece, ceea ce înseamna că el plecase de multă vreme.

Tocmai se gîndea să se scoale, cînd, la ușă se auzi o ciocănitură și intră Linda cu o tavă, pe care se afla micul dejun. Pe fața ei cinstită înflorise un zîmbet.

— Bună dimineața, Denny. Îmi pare bine că nu te-ai sculat încă.

Așeză tava pe o măsuță pe care o împinse lîngă pat, neținînd seama de protestul lui Denny și adăugă:

— Prostii! Este vacanță pentru tine și nu este nimic mai plăcut decît un mic dejun în pat. Poți să lenevești toată ziua. James mi-a spus că te-a lăsat dormind azi dimineață și a ieșit cu băieții, dar o să ne întîlnim cu toții la prînz. Sarah s-a dus cu copiii menajerei, așa că nu trebuie să te îngrijești de nimeni.

Denny încuviință și-și turnă cafea, apoi întrebă cu o falsă indiferență:

— Ceilalți musafiri vor sosi mai tîrziu?

— Da, așa cred. Ei locuiesc în Aintree la Liverpool, așa că n-au mult de mers.

Se așeză la capătul patului și păru jenată.

— Ți-a spus James despre Diane?

— Nu, zise Denny cu o voce calmă, zîmbind într-un mod liniştitor... Maurice mi-a spus că aţi crescut toţi împreună.

— James şi Diane era... toţi credeau că se vor căsători dar apoi a apărut Eleanor şi asta a fost totul.

Denny nu mai avea ce să spună la auzul unor astfel de veşti neplăcute, iar după un timp, Linda părăsi camera cu o privire plină de scuze.

Denny stătea rezemată de perne şi se uita gînditoare la inelul său de căsătorie. Trebuia să fie grijulie în comportament. Diane era nemăritată, de presupus că-şi pusese speranţele sale timpurii în James şi nu mai găsise pe altcineva. Dacă pe James l-ar fi interesat, el ar fi cerut-o de nevastă atunci cînd rămăsese singur. Bineînţeles că Denny nu spera ca James să ducă o viaţă de celibatar numai pentru faptul că ea nu era o adevărată nevastă pentru el. Dacă această Diane... se opri din gîndit şi zîmbi plină de încredere. De ce să presupună că Diane era o altă Fenella Jordan? Diane putea să fie o femeie obişnuită, deloc genul care să-l atragă pe James cel de astăzi.

CAPITOLUL 9

Mai tîrziu se îmbrăcă în pantaloni strîmţi şi un pulover gros de lînă şi coborî în camera de zi. Afară ziua părea rece şi furtunoasă, dar în cămin ardea un foc vesel şi încăperea era încălzită plăcut.

Traversă camera ca să-şi încălzească mîinile şi auzi deodată un zgomot de undeva, de lîngă fereastră, ceea ce o făcu să creadă că nu este singură.

Tresări şi se înroşi brusc cînd realiză că un barbat care o privea cu admiraţie se îndrepta către ea. Era de înălţime medie, cu păr blond şi ochi albaştri zîmbitori, încreţiţi atrăgător la colţuri. Presupuse că este Sean Burroughs.

— Trebuie să fii nevasta lui James, spuse el cu un zîmbet uşor şi-i luă mîna. Eşti frumoasă, zise cu francheţe, iar Denny rîse nervos şi-şi retrase mîna.

Nu era surprinsă că nevasta sa divorţase de el. Era un curtezan înnăscut, genul pe care nu-l poţi

ţine departe de femei. Asta o făcea să fie nervoasă şi lucrul acesta probabil se vedea, pentru că el rîse încetişor.

— Trebuie să mă scuzi... Denny... nu-i aşa? dar întotdeauna spun ceea ce gîndesc. Uneori asta creează situaţii jenante.

— Cred şi eu.

Denny se trase mai departe de el şi se aşeză într-un fotoliu lîngă cămin.

— Sînt Sean Burroughs, aşa cum probabil ai ghicit, remarcă el, ca şi cînd renumele l-ar fi precedat.

Denny se gîndi că probabil de multe ori lucrul acesta i se întîmplase.

— M-am mirat cînd am auzit că James se însoară din nou, continuă el, stînd într-o atitudine tipic masculină, lîngă cămin. Acum după ce te-am văzut, nu mai sînt deloc surprins.

— Domnule Burroughs... începu Denny stînjenită.

— Te rog, zi-mi Sean. În fond o să petrecem Crăciunul împreună.

Făcu ca această remarcă să sune intim şi uşor îndrăzneţ. Denny stătea lîngă cămin şi se ruga să intre cineva în încăpere. Nu ştia cum să flirteze şi prezenţa lui Sean o făcea să nu se simtă în largul ei.

— James întotdeauna a reuşit să găsească numai femei fantastice. Mai există acea splendidă Fenella Jordan? Doamne, ce mai legătură furtunoasă a fost. El ezită o fracţiune de secundă înainte de a adăuga... presupun că n-ar fi trebuit să vorbesc

despre asta cu dumneata... dar cine se mai frămîntă pentru astfel de chestiuni acum, nu-i așa?

— Presupun că da, replică Denny, care fu salvată din hățișul acestor întrebări, prin apariția lui James.

Acesta se opri un moment în pragul ușii și ochii săi observară roșeața din obrajii lui Denny și proximitatea lui Sean față de Denny. El și Sean își strînseră mîinile, dar lui Denny nu-i scăpă atmosfera tensionată dintre cei doi — se pare că nu se simpatizau prea tare.

Îi privi cum vorbesc despre lucruri pe care ea nu le cunoștea. Amîndoi erau niște bărbați foarte arătoși, dar se deosebeau. Bineînțeles că-l iubea pe James și avea o înclinație deosebită pentru el, dar în timp ce acesta avea o față hotărîtă și un corp viguros, în zîmbetul și vocea lui Sean se observa o slăbiciune înnăscută.

Înainte ca Linda să vină să anunțe că prînzul este gata, apăru și Diane. Era o femeie foarte micuță, cu un lung păr auriu și un corp foarte proporționat. Ea-i aminti lui Denny de o păpușă, dar nu era nimic dintr-o jucărie în atitudinea ei. Vocea îi era mieroasă și foarte sexy și deși cînd se uita la James îl mînca din priviri, ochii săi albaștri erau plini de venin cînd vorbea cu Denny.

În timpul mesei de prînz cei doi Burroughs monopolizară toată conversația, erau rapizi și isteți și prînzul fu foarte animat de vorbele lor de duh. Denny hotărî că James era în mod evident atras de Diane. De altfel, arătau foarte bine împreună — el înalt și ea mignonă. Denny se trezi că o urăște pe Diane, fără motiv, din adîncul sufletului.

După-amiază începu să ningă şi Mark şi Simon o luară pe Sarah afară, foarte bine îmbrăcaţi toţi trei. Denny îi spusese Lindei că o va ajuta la bucătărie, fiindcă mai erau multe de făcut pentru a doua zi, iar acum auzi cu disperare că Diane îi propunea lui James să petreacă după-amiaza jucînd biliard. Maurice avea o masă pentru acest joc, instalată în ceea ce fusese odată un grajd.

— Întotdeauna eram obişnuită să jucăm biliard împreună, nu-i aşa, James? îi spuse ea cu vocea sa blîndă şi mieroasă şi el încuviinţă.

— Sigur. De ce nu?

— Ce-ar fi să mergi cu mine cu maşina, Denny? zise Sean întorcîndu-se spre ea. Aş putea să-ţi arăt împrejurimile.

Putea la fel de bine să sugereze să-i arate cum se execută gravurile locale. James se uită în direcţia lor, privindu-i cu atenţie, iar Denny se simţi uşurată găsind scuza pentu a-i refuza invitaţia. Sean încercă s-o convingă, dar nereuşind, cedă şi plecă singur să admire peisajul.

Denny s-ar fi bucurat de această după-amiază dacă n-ar fi avut în minte gîndul că James şi Diane erau împreună, în grajdul transformat. Ea, Linda şi dna Yeo, care era menajera, pregătiră munţi de plăcinte, dulciuri şi preparară curcanul şi legumele pentru masa de Crăciun. În bucătărie era cald şi plăcut, atmosfera fiind îmbibată cu arome sărbătoreşti.

— O să avem şi tot felul de fripturi în seara asta, îi spuse Linda lui Denny, în timp ce bătea frişca. Seara de Crăciun este o sărbătoare specială.

Mîine vor veni o grămadă de oameni, dar seara asta este numai a noastră. Să arăți cît mai bine, Denny. Toți ne îmbrăcăm elegant.

— Bine, zise Denny.

Tocmai se întreba cum să se îmbrace, în timp ce urca scările în fugă pentru a face o baie, cînd intrînd în cameră, îl găsi pe James care citea un ziar, îmbrăcat într-un halat de baie. Părul era un pic ciufulit și umed.

Denny ezită puțin și se așteptă ca el s-o ironizeze fiindcă se înroșise, dar în loc de asta el întrebă:

— Ai avut o după-amiază bună?

— Da, mulțumesc. Am pregătit suficientă mîncare pentru cincizeci de persoane.

— Jumătate din sat pică pe neașteptate la orice oră, în timpul sărbătorii de Crăciun.

El își dădu la o parte ziarul și se ridică din pat.

— Ți-a spus Linda că fiecare se îmbracă mai deosebit în seara de Crăciun?

— Da. Tocmai mă întrebam cu ce să mă îmbrac.

James își deschise dulapul și luă din el o cutie mare pe care o puse pe pat.

— Asta te va opri să te mai întrebi cu ce să te îmbraci.

Cutia era albastră, cu numele unuia dintre cei mai mari croitori din Londra, decorată cu o emblemă scrisă cu litere aurii. Chiar înainte de a o deschide și a desface hîrtia de ambalaj Denny știu ce conține și inima i se opri de emoție. Cu degetele tremurînd, pipăi materialul mătăsos și cu respirația

accelerată, scoase şi ridică rochia. Era frumoasă, cel mai drăguţ lucru pe care-l văzuse vreodată. În fustă se aflau metri de material — mătase cu o împletitură aurie şi rochia era foarte grea. Denny însă se uită la corsetaj — avea un larg decolteu în faţă şi era, bineînţeles, fără mîneci.

— Îţi place? întrebă el indiferent, în spatele ei.

— Da! şopti ea, atît de încet că abia se auzi. Îi plăcea foarte mult, cărei femei nu i-ar fi plăcut, dar cum putea să-i explice că nu va putea niciodată îmbrăca o astfel de rochie?

— M-am gîndit că ar fi cazul să începi să-ţi mai arăţi ceva din frumosul tău corp, spuse el atît de normal şi vesel, că ea se uită la el cu mirare.

Denny răsuflă adînc şi încercă să-şi adune curajul:

— Nu este un pic cam... prea puţin material?

El rîse.

— Şi ce dacă? Ai rotunjimi acolo unde trebuie, scumpa mea. Lui Sean Burroughs o să-i iasă ochii din orbite cînd o să te vadă.

— Dar nu sînt o exhibiţionistă! răbufni ea şi-l făcu să rîdă.

— Nu — tu eşti nevasta mea, după cum bine îţi aminteşti. Acum, pentru că eu am făcut un duş, poţi folosi şi tu baia.

Se întoarse şi începu să se îmbrace, în timp ce Denny puse rochia în cutie şi cu ea, se grăbi spre baie.

Rochia pe care ea o alese în final, era un caftan roșu, cu o broderie de aur împrejurul gulerului și cu mîneci lungi. Era o rochie drăguță și o făcea să pară elegantă și chipeșă, dar nici pe departe ca rochia dăruită de James. Bineînțeles că nu rezistase tentației să încerce acea îmbrăcăminte, cînd intrase în baie, închisese ușa și se îmbrăcase. Cu ochii măriți, astfel încît imaginea să se estompeze, se privi în oglindă. James îi ghicise corect dimensiunile. Rochia cădea minunat și se imagină pentru cîteva momente, coborînd la parter astfel îmbrăcată. Dar totul nu putea să fie decît un vis irealizabil pentru că realitatea era alta — corpul său purta urmele unor cicatrici.

Împachetă rochia cea frumoasă și și-o puse pe cealaltă, neîndrăznind să-și imagineze reacția lui James, cînd va apare astfel. Va fi foarte, foarte supărat.

Oricum se va simți, nu va fi în stare să facă scandal, deoarece atunci cînd ea va coborî, toți vor fi strînși în camera de jos. Pentru moment, Denny ezită în cadrul ușii. Era o scenă feerică: luminile erau diminuate, așa că focul din cămin strălucea pînă în cele mai îndepărtate colțuri, aurind totul, iar lumînările din pomul de Crăciun se reflectau în globurile bradului.

Toți stăteau așezați în jurul căminului, iar Sarah era așezată pe covor — i se permisese să rămînă cu musafirii pînă la cină. Denny se simțea exclusă, dar știa că în momentul în care va coborî va deveni una dintr-a lor.

Linda o văzu prima:

— Vino, Denny, draga mea. Arăţi splendid!

James, care tocmai turna nişte sherry, se întoarse în direcţia ei. Era sigur că arată frumoasă din cauza darului pe care i-l făcuse. Îşi deschise gura ca s-o aprobe pe Linda, dar în momentul în care o zări pe Denny, faţa i se albi înfiorător. După cîteva clipe arăta foarte supărat, dar nu mai era nimic de făcut. Denny se înfioră, dar mai apoi ajunse la lumină. Lumina focului îi transforma părul blond în ceva argintiu. Arăta minunat şi nimeni nu putea ghici durerea pe care o purta în inimă. Nu vrusese să-l supere sau să-l rănească pe James, dar cum putea să-i explice?

Bineînţeles că el nu spuse nimic, şi întreaga seară fu un succes pentru toată lumea cu excepţia lui Denny, care cu toate astea, se bucură de preparate, băuturi şi companie. Ea se gîndea cu teamă la momentul cînd vor fi singuri, dar în mod laş, încerca să îndepărteze gîndul şi chiar dacă James era de o politeţe glacială, aşa cum nu ar fi fost firesc pentru un cuplu căsătorit doar de trei luni, nimeni nu observă acest lucru.

După masă, toţi se simţeau sătui şi mulţumiţi, iar cînd ceva mai tîrziu, Diane propuse să se danseze, se auziră cîteva şoapte de refuz. Punînd totuşi cîteva benzi languroase, Diane îl sculă pe James în piciare. El protestă dar nu suficient de energic şi Denny observă cum îi alunecă mîinile în jurul excitantei blonde şi o strînge puternic. Era greu să speri că asta se numea dans, gîndi Denny şi-şi întoarse privirea spre Maurice, concentrîndu-se

asupra lui, pentru că nu putea suporta să-i privească pe amîndoi.

— Dacă tu o strîngi aşa pe sora mea, o să fac şi eu la fel cu nevasta-ta, James, spuse Sean, şi înainte ca Denny să inventeze o scuză, o ridică în picioare.

Ea încercă să păstreze distanţa, dar Sean era foarte insistent şi o strîngea din ce în ce mai tare şi pentru să se simţea atît de nenorocită din cauza lui James şi a Dianei, se lăsă pînă la urmă în voia lui. Îi simţi buzele pe păr şi se trase înapoi dar el îşi întări strînsoarea, mîinile începînd să-i mîngîie spatele.

— Eşti splendidă, îi şopti el la ureche, dar ea se retrase brusc înapoi, aşa că el se opri să mai comenteze.

La vremea cînd găsi o scuză rezonabilă pentru a l părăsi, Denny avea nervii atît de încordaţi încît îi venea să urle. Toată seara James flirtase cu Diane, care acceptase cu bucurie aruncînd din cînd în cînd priviri maliţioase în direcţia ei. Deşi şi James părea că se bucură de dansul cu Diane, Denny nu credea că va scăpa nepedepsită de aceasta.

La ora unsprezece, Linda, care observase totul cu o privire îngrijorată, se ridică brusc în picioare şi spuse:

Denny, nu crezi c-ar trebui să mergem sus, să punem cadourile Sarei? Cred c-a adormit acum.

Această sarcină ar fi trebuit să cadă de obicei în seama ambilor părinţi şi Denny se gîndi cu tristeţe,

ce frumos ar fi fost ca ea şi cu James... îşi întrerupse gîndurile şi se uită la James. Diane se ridicase în vîrful picioarelor şi-i şoptea ceva la ureche, iar el nu mai acorda nici o atenţie nimănui. Denny se întoarse:

— E o idee foarte bună, Linda.

Punga cu cadouri, plină cu mici pachetele atrăgătoare, era în bucătărie. Linda o luă şi apoi se întoarse spre Denny:

— Denny, să nu crezi că vreau să mă bag, dar între tine şi James lucrurile sînt normale?

— Nu chiar, mărturisi ea.

— Am greşit invitînd-o pe Diane. Dacă...

— Nu, o asigură Denny în grabă. În fond nu despre asta este vorba. Lucrurile nu mergeau nici înainte şi Diane nu le agravează, ci doar le face mai clare.

— Aş putea să fac ceva pentru tine?

— Nimic, zîmbi Denny şi-i strînse mîna Lindei. Mulţumesc, Linda, dar nimeni nu poate face nimic. Trebuie să încercăm să ieşim singuri din situaţia asta.

Luă punga cu jucării şi adăugă:

— Dacă poţi să cari sus căruţul păpuşii, te rog Linda, ajută-mă. Sarah şi-a dorit asta în mod special.

După ce punga cu jucării şi căruciorul fuseseră puse în camera Sarei şi cîteva cadouri la Mark şi Simon, Denny o rugă pe Linda să o scuze faţă de ceilalţi pentru că vrea să meargă la culcare. Spera ca prefăcîndu-se că doarme, să amîne momentul neplăcut al explicaţiilor, pînă a doua zi dimineaţă.

Dar de data asta nu fu norocoasă. Cînd intră în cameră, James aprinse lumina și trînti ușa cu tărie. În timp ce se gîndea dacă să se mai prefacă adormită sau nu, el zise:

— Nu mai pretinde c-ai adormit, așa cum ai făcut noaptea trecută. Vreau să vorbesc cu tine, acum!

Denny se întoarse cu teamă, clipind în lumina puternică. Era foarte palidă, iar la ochi avea cearcăne de oboseală și îngrijorare. Se gîndi cît de mare pare el și cît de neînsemnată este ea.

— Îmi pare rău, reuși ea să îngaime. N-am putut să mă îmbrac cu rochia. Nu... nu-mi stătea bine.

— Într-adevăr? spuse el, îngrijorător de calm. Te aștepți ca să cred asta?

— Ce alt motiv...

— Evident, draga mea. Nu vrei nimic personal de la mine, nu-i așa, pentru că, asta ar însemna să-mi fii datoare într-un fel.

— Nu! strigă ea, dar el o întrerupse cu asprime.

— Poți să duci o viață destul de bună acum, faptul că nu mai trebuie să-ți cîștigi singură existența, întreținerea pe care o primești în fiecare luna consideri că o obții cinstit avînd grijă de copii. Dar nu, nu dorești nimic mai mult. Asta ar însemna să fim adevărați soți și bineînțeles asta nu vrei. În schimb poți să flirtezi liniștită cu plicticosul snob Sean Burroughs și...

— Da, adevărat! Se sufocă Denny de indignare. Ai mare tupeu să vorbești despre flirt! Cine a început, pot să te întreb? Tu și Diane, iată cine!

— Diane, spuse el foarte calm, este o femeie, o femeie adevărată, ce poate oferi tot ceea ce orice femeie ar trebui să aibă.

Făcu o pauză pentru a întări cele zise, neobservînd, în aparenţă, disperarea ce se citea pe faţa lui Denny.

— Cu alte cuvinte n-are importanţă ceea ce faci tu, ci doar eu trebuie să mă comport cumsecade.

— Asta este, replică el calm. În afară de asta, eu plătesc muzicantul, deci eu comand melodia.

— Eşti îngrozitor!

— Desigur.

Se întoarse şi se îndreptă către uşă.

— N-o să te mai plictisesc cu prezenţa mea îngrozitoare în noaptea asta, îi azvîrli el peste umăr.

— Unde te duci? strigă ea, cunoscînd răspunsul, dar el o privi împietrit, cu ochi în care nu se putea citi nimic.

— Te duci în camera Dianei! îl acuză ea, fiind sigură de asta.

Se uită la el cu ochi tulburi, incapabilă să-şi ascundă sentimentele. Mîinile ei se încleştaseră atît de tare încît unghiile îi intraseră în carne. Îşi strînse mîinile în jurul genunchilor şi se uită la el. Continuă să se uite, fără a face nimic, mult timp după ce el închise uşa.

Apoi îşi lipi fruntea de genunchi, nu plînse, deoarece lacrimile erau prea slabe în comparaţie cu ceea ce simţea. Începu să se legene în faţă şi în spate, în faţă şi în spate şi atunci realiză că-şi lovea genunchii pentru a nu urla.

Nu fu surprinzător pentru Denny că ziua de Crăciun fu ceva mai puțin reușită. Cînd se trezi, simțindu-se abătută și cu o teribilă durere de cap, descoperi că James venise și intrase în baie. Se ridicase în pat tocmai cînd ieșea el din baie și-și încheia butonii de la cămașă. Avea părul ciufulit, dar arăta proaspăt și era într-o stare de spirit bună.

— Ai dormit bine? întrebă el într-o manieră obișnuită.

— Da, mulțumec. Dar tu?

Nu avea idee de ce-l întrebase tocmai un astfel de lucru, cuvintele îi veniseră fără să se gîndească și primi răspunsul său direct.

— Bineînțeles că foarte bine, mulțumesc.

Își luă o cravată închisă și se așeză în fața oglinzii ca să și-o înnoade. Apoi își puse haina de la costum.

— Mergem toți la biserică, anunță el. Ai o jumătate de oră ca să te pregătești.

— Biserică? repetă ea. Dar n-am chef.

— Te rog să-ți faci, spuse el, îndreptîndu-și umerii largi. Nu cred că vei lipsi.

Pentru binele copiilor, Denny încercă să-și revină. Reuși să se îmbrace la timp și merse la biserică cu ceilalți. Mai apoi se alătură restului în veselia primirii cadourilor și cînd adulții dădură semne că vor să se uite la televizor ea se pregăti pentru o plimbare cu Mark. Simon, care primise cadou un joc pentru televizor, intrase într-o cameră alturată cu Sarah și se jucau la un televizor alb-negru așa că Denny și Mark avură ocazia să se

bucure unul de compania celuilalt, în liniște. Ea găsea întotdeauna compania lui Mark relaxantă, deși uneori el era cam prea isteț. Acum, în timp ce se plimbau pe cîmpia ce ducea spre estuar, el întrebă:

— Denny, îi placi pe Diane și Sean?

Deoarece nu știa ce să răspundă, pentru că Burroughs se presupuneau a fi prieteni de familie, spuse cu reținere:

— Nu-i cunosc prea bine.

Era un răspuns care nu-l mulțumi pe Mark așa că acesta o privi pătrunzător, ochii săi fiind asemănători cu ai lui James — strălucitori și limpezi.

— De ce te-ai măritat cu tata? o întrebă el atît de brusc, că Denny rămase cu gura căscată, nefiind în stare să se gîndească la un răspuns. N-ar fi trebuit să întreb, nu-i așa? continuă el. Știu că nu-i treaba mea — Sînt singurul care mi-o amintesc pe mama și pot să spun că era ca tine, foarte mult asemănătoare ție. Era liniștită, bună și... drăguță. Drăguță, dar nu epatantă ca Diane (rosti cu greutate numele acesteia). Toți ne-am bucurat cînd tu și tata v-ați căsătorit. Chiar și alții s-au bucurat.

— Tu nu? întrebă Denny neliniștită și observă cum el se chinuie să-i răspundă în așa fel, încît ea să poată înțelege.

— Da, sigur că da. Dar... cum să-ți explic. Știu că lucrurile nu sînt în regulă și nu vor fi multă vreme. Nu ești fericită, nu-i așa?

— De ce Mark? Sînt fericită! Îmi place să fiu cu tine, și Simon și Sarah.

— Și cu tata? o întrebă el cu o voce joasă și ea aprobă dînd din cap, dar văzu că nu-l convinsese. Nu știu ce se întîmplă cu el! răbufni Mark. Dacă vrea să continue cu tine, trebuie... după care se întoarse din nou spre Denny.

Aceasta se simți mai abătută decît credea, văzîndu-l pe acest băiat liniștit și calm cum gîndește. Veni lîngă el, îl luă de umeri și hotărî că venise timpul să-i spună adevărul.

— Dragă Mark, te necăjești pentru nimic. Tatăl tău a vrut să se căsătorească cu mine, iar eu am acceptat, pentru binele copiilor lui. Am făcut o înțelegere și o respectăm amîndoi. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nu se poate face nimic în privința asta.

— Îl iubești pe tata? o întrebă el, cu acea francheță devastatoare, care o tulburase înainte.

Îl privi în ochi și răsuflă adînc.

— Da.

El își luă privirea de la ea și încuviință.

— Sper ca să ții acest secret pentru tine, spuse Denny cu o notă de umor în glas, și acum el își ridică ochii și o privi:

— El nu știe?

— Nu, nu știe, zîmbi ea. Nu făcea parte din înțelegere și dacă eu am fost atît de stupidă încît să intru în asta, tot eu trebuie să și ies.

— N-o să ne părăsești niciodată, nu-i așa?

— Nu, dacă va depinde de mine, adăugă Denny cu convingere și Mark zîmbi, pentru prima dată de la începutul acestei conversații.

— Cred că tata este... un rinocer, murmură el și îi trase o sărută pe obraz înainte de a se grăbi către casă.

Denny îşi atinse locul unde buzele lui Mark îi sărutaseră obrazul şi se gîndi că era greu ca remarcile tăioase, pline de ură ale lui James să învingă dragostea unui băiat ca Mark şi asta recompensa totul.

Dar în timp ce stătea, în această seară, în jurul focului, cu toţi ceilalţi care vorbeau, ascultau muzică sau ronţăiau nuci, după tradiţie, se gîndi că nu este şi nu va fi niciodată suficient. Era o femeie, o femeie care-şi iubea bărbatul din tot sufletul şi care dorea ca această dragoste să fie completă. Îşi ridică ochii de la flăcări şi pe neaşteptate întîlni privirea grea şi strălucitoare a lui James. Încercă o tentativă de surîs, dar el o privi cu indiferenţă, ceea ce o făcu să-şi îndrepte privirile în altă parte, pentru a-şi ascunde lacrimile.

CAPITOLUL 10

Petrecerea de inaugurare a casei Fenellei avu loc la sfîrşitul lui februarie. Denny se îmbrăcase cu rochia pe care şi-o cumpărase înainte de Crăciun şi de data aceasta, James nu făcu nici un comentariu. Casa era situată la trei mile distanţă de oraş, o clădire veche dar foarte modernizată. Lui Denny nu-i plăcu construcţia deşi nu putea admite că nu este reuşită. La petrecere erau mai mult de o sută de persoane care vorbeau tare şi beau — oameni cu care Denny nu avea nimic în comun — oameni de genul Fenellei, foarte mulţi sosiţi din Londra pentru weekend. Conversaţia lor era scandaloasă, vulgară şi se petrecea pe un ton ridicat, iar Denny ar fi dorit să găsească o scuză convenabilă ca să stea aproape de James, pentru că se simţea foarte singura şi mîhnită. Dar, la acest gen de petrecere ei fura repede despărţiţi. Consideră că este greu de crezut că acest gen de distracţie să fie pe gustul lui

James, deşi acesta părea că se distrează. Fusese chemat de către o frumoasă roşcată şi Denny îl observă cum intră în grupul în care era femeia. Nu se aştepta ca James să agreeze această reuniune, dar constată cu tristeţe că nu ştie mai nimic despre omul cu care se măritase.

Mai tîrziu, în cursul serii, în timp ce sorbea dintr-un gin tonic şi încerca să pară interesată de conversaţia unui bărbat plictisitor, care-i povestea că este antrenor de cai şi-i dădea o relaţie despre cursa Grand Naţional, Denny privi spre uşă şi văzu o pereche de ochi strălucitori, care o priveau ca şi cum ar fi cunoscut-o. Ochii îi aparţineau lui Sean Burroughs. Denny nu-l plăcea prea mult pe Sean, dar dat fiind circumstanţele, era totuşi un cunoscut, aşa că-i zîmbi prietenește, iar el îşi făcu drum prin mulţime şi o scăpă de bărbatul cel plicticos.

— Ce surpriză! spuse el strîngîndu-i mîna. Nu credeam că o să te găsesc la o petrecere a Fenellei Jordan. Este şi James aici?

— Da... pe undeva...

Denny se uită împrejur dar nu reuşi să-l găsească pe James în camera plină de fum de ţigări.

— Ce faci aici? îl întrebă pe Sean. O cunoşti pe Fenella?

— Da, dar nu prea bine. Am întîlnit-o anul trecut la Londra şi m-a invitat atunci. Sînt mai mult sau mai puţin stăpîn pe mine aşa că mi-am spus, de ce nu? şi adăugă zîmbind — îmi pare bine c-am făcut-o.

Vorbiră într-o manieră degajată, dar după un timp pentru că era foarte cald şi mult fum, pe

Denny începuse să o doară capul. Tînjea să meargă acasă, dar își dădea seama că ar fi fost imposibil să-l convingă pe James, deoarece acesta ar fi interpretat ca o lipsă de bunăvoință din partea ei de a lua parte la viața lui. Refuză paharul pe care Sean i-l oferi, dar el i-l băgă cu forța în mînă și se servi cu un whisky mare. Denny se gîndi că băuse destul, așa că-și puse paharul, neatins, pe masă.

— Cît e ceasul? îl întrebă pe Sean, ascunzîndu-și cu greu un căscat.

— Aproape unu. Nu te neliniști, scumpo. Noaptea este lungă.

— Nu prea sînt obișnuită. Nu sînt o pasăre de noapte și aici este prea cald și aglomerat.

— Vrei să iei aer? sugeră el. Este o terasă chiar în spatele ușilor cu geamuri. Preferi poate să te conduc acasă? și zîmbetul i se lărgi.

— „Acasă" sună ca un cuvînt promițător! și Denny se uită din nou după James, dar nu descoperi nici urmă de el.

— Mă duc să-l caut pe James și să-i spun! propuse el. E-n regulă?

— Bine...

Nu era sigură că James o să fie de acord ca Sean s-o ducă acasă, știa că nu-l simpatizează deloc. Se gîndi totuși că Sean nu va accepta un „nu" din partea lui James și va insista.

— De acord, spuse ea. Dacă James va fi de acord, vom pleca.

Se retrase lîngă perete, unde era mai puțin aglomerat și așteptă pînă cînd Sean, făcîndu-și loc prin mulțime și vorbind cu cîte unul din cînd în cînd, ieși din încăpere.

Nu trecu mult timp şi Sean se întoarse:

— A spus că este de acord şi că vă veţi vedea mai tîrziu.

— Aşa a zis? zise Denny cu neîncredere, dar privirea lui Sean era nevinovată, aşa că-l crezu. Poate lui James puţin îi păsa de ea.

— Mi-a spus că are cheia de la casă, adăugă Sean. Probabil va sta toată noaptea. Să mergem!

Afară era frig şi începuse să plouă. Denny simţi răcoarea nopţii şi mîngîierea ploii pe faţă, ceea ce-i uşură durerea de cap. Era bucuroasă că plecase. Dacă într-adevăr James se bucura de petrecere, nu acelaşi lucru putea să spună ea. Intră în maşina lui Sean, un Ford Cortina gri şi realiză că în cel mult douăzeci de minute va fi acasă, în pat.

Maşina era foarte confortabilă, aşa că ea se rezemă de spătar şi închise ochii simţind durerea dinăuntrul lor. Ploaia se înteţise; ştergătoarele de parbriz se mişcau fără efect împotriva picăturilor care cădeau cu repeziciune; maşina porni la drum însoţită de vîntul care urla puternic. Îl auzi pe Sean înjurînd şi-şi deschise ochii. Nu putea să vadă unde este; era foarte întuneric în jur şi ploaia micşora vizibilitatea. Sean era aplecat peste volan, cu ochii măriţi. Într-o clipă opri motorul.

— N-are nici un sens să conduc pe o astfel de vreme, spuse el, rezemîndu-se de spătarul scaunului şi aprinzîndu-şi o ţigară. Cu toate luminile aprinse nu văd mai nimic, iar drumul este foarte ud.

Denny acceptă o ţigaretă deşi fuma foarte puţin. Ca să nu-şi consume bateria, Sean stinse luminile şi nu se mai vedea nimic.

— Unde sîntem? întrebă ea.

— Nu știu, explică el indiferent.

— De ce nu știi? Ce înseamnă asta?

Ochii ei acomodîndu-se cu întunericul, priviră pe fereastră și văzură copaci, care se încovoiau în bătaia vîntului. Nu recunoscu nimic din ceea ce vedea.

— Nu înțeleg, zise ea, încercînd să rămînă calmă. N-ar fi trebuit să părăsim clădirile din zonă. Cît de departe sîntem? Am dormit?

— Cred că ai dormit jumătate din drum.

Sean se uită la cadranul luminos al geamului:

— Cred că am plecat de la petrecere de o jumătate de oră.

— Jumătate de oră? Dar nu erau necesare decît zece minute ca să ajung acasă!

Denny intră în panică. Nu știa de ce îi era atît de frică, știa doar că Sean nu era omul în care poți avea încredere. Îl privi cum aprinde lumina în interiorul mașinii și se uită la ea, cu un mic zîmbet în colțul gurii.

— Adevărat. Și acum, scumpo, m-am gîndit să avem o aventură romantică sub clar de lună, înainte de a te conduce acasă. Am văzut de Crăciun că între tine și James nu există dragoste, așa că mi-am zis „de ce nu"?, chiar dacă ploaia asta este o pacoste, asta nu înseamnă că lucrurile dintre noi vor fi catastrofale.

Își stinse țigara și se întoarse în scaun, către ea.

— Mașina asta este ca o cameră. Știi, Denny, ești foarte fermecătoare. De la Crăciun, mă gîndesc în continuu la tine.

Ochii lui Denny erau speriaţi cînd îl privi şi creierul îi lucra cu repeziciune, gîndindu-se cum să iasă din această situaţie. Descoperi astfel că este extrem de calmă, deşi el o luase atît de brusc. Cînd Sean îi luă mîinile şi le retrase în linişte.

— Sean, trebuie să ştii că n-aş fi venit cu tine dacă aş fi ştiut ceea ce vrei. Sînt o femeie măritată şi vreu să-mi păstrez menajul, oricît ai crede că sînt de demodată.

— Te-ai măritat cu un bărbat pe care nu-l placi.

— Prostii. Îl iubesc.

— Dar el nu te iubeşte.

— Se poate, dar n-are nici o legătură cu situaţia. Acum, Sean, te rog, du-mă acasă.

Surprinzător, el nu mai argumentă şi întinse mîna după butonul de pornire al maşinii.

— Bine, mormăi el răutăcios. N-am avut dreptate. Întoarse cheia de contact, dar motorul porni, ca apoi să se oprească.

— Drace! strigă el, încercînd din nou cu acelaşi rezultat.

— Ce este? întrebă Denny suspicioasă şi gîndindu-se la o şmecherie a lui.

— Dumnezeu ştie. Probabil a plouat peste sistemul de distribuţie al motorului. Drace... încercă din nou aprinderea, dar din nou motorul se opri. Nu se poate!

— Dar, Sean, trebuie să-l porneşti! strigă Denny la el cu disperare.

— Dragă, să ştii că nu este nici o şmecherie. Te asigur că în viaţa mea n-am avut nevoie să recurg la aşa ceva. Motorul nu porneşte şi n-am ce să-i

fac. Nu îndrăznesc să ies afară și să ridic capota pe o astfel de vreme...

— Poate găsim un garaj, sugeră Denny.

— La această oră din noapte? Oricum o să ieșim din încurcătura asta. Sîntem obligați să stăm aici pînă se oprește furtuna — poate toată noaptea. Îți propun, ca un gentleman ce sînt, să te duci în spatele mașinii și să încerci să dormi, este și o pătură acolo.

Denny știa că nu mai este nimic de făcut. Odată așezată în spatele mașinii, se înveli cu pledul și încercă să adoarmă, dar cea mai mare parte a nopții rămase trează. Ploaia nu se oprise deloc în tot acest timp, iar zgomotul său era de două ori mai puternic în interiorul mașinii, decît în oricare altă parte unde s-ar fi aflat. Se întreba ce va crede James cînd va ajunge acasă și va descoperi că ea nu este. D-na Markham rămăsese peste noapte să stea cu copiii, așa că din acest punct de vedere nu era nici o problemă. Poate că James nu va descoperi lipsa ei. Poate că din cauza ploii nu ajunsese încă acasă și dacă ajunsese, precis nu se dusese în camera ei ca să vadă dacă s-a întors.

În final aținei și cînd se trezi, era lumină și ploaia încetase. Sean, care adormise inconfortabil pe scaunul din față, se trezi nervos, fără gînduri de cucerire, ci urmărit doar de ideea de a găsi o cabină telefonică. Se întoarse într-o jumătate de oră cu un specialist în depanări, care făcu ceva la motor și acesta porni imediat. Cu maximă viteză se îndreptară spre „Brazi", iar Denny constată cu surprindere, că era ora nouă dimineața. Cu toate că dormise puțin, se simțea foarte odihnită.

— Mai bine m-ai lăsa aici, îi spuse lui Sean, cînd ajunseră lîngă casă.

El se uită la faţa ei roşie şi îngrijorată şi îi spuse cu oarecare cruzime:

— N-o să creadă niciodată că totul a fost nevinovat. Să ştii!

— Ba o să creadă cînd o să-i explic.

— Prostii! James mă iubeşte ca sarea-n ochi. Scuză-te repede faţă de el, pînă nu te gîtuie.

— Nu fi prost, spuse Denny nervoasă, James nu te urăşte. Ar fi acceptat să mă conduci acasă dacă te-ar fi urît?

— Eu... zise Sean care părea aproape ruşinat, nu l-am întrebat personal, ci am rugat pe cineva să-i transmită.

Nu era de mirare că Denny intră în casă cu oarecare teamă. Fu surprinsă şi uşurată cînd descoperi casa aparent goală. Cînd urcă în vîrful picioarelor şi ajunse neobservată la uşa dormitorului, răsuflă uşurată. Pînă la urmă o să fie totul în regulă!

Intră uşurel înăuntru, întorcîndu-se să închidă uşa cu grijă. Cînd se întoarse rămase stupefiată şi-şi puse mîna peste gură, într-un gest care părea mai curînd vinovat.

James stătea lungit pe patul ei, aşteptînd-o.

Timp de cîteva momente pline de suferinţă se uitară unul la altul şi Denny îşi auzi inima bătînd atît de tare încît îşi simţea bătăile în tot corpul. James era treaz, dar ochii îi erau ca nişte săgeţi înguste, iar braţele, încrucişate pe piept, cu toate că dădeau impresia de relaxare, erau foarte încordate.

Nu făcu nici o mișcare cînd ea începu să-și bîlbîie explicația.

— A fost furtună, șopti ea, mașina s-a defectat din cauza ploii și...

Ca un inchizitor care ascultă dar nu crede în spovedania unui biet suflet aflat în necaz, el îi permise să vorbească, știind că explicațiile ei deveneau din ce în ce mai incoerente. În străfundul minții sale, Denny se mira de ce este atît de interesat. Ei nu însemnau nimic unul pentru altul, nu-i datora nimic, iar el, cu toate aventurile lui, nu avea dreptul s-o ia la întrebări despre viața ei particulară. Și peste toate acestea, era complet nevinovată!

— Văd că nu mă crezi, spuse ea încercînd să fie demnă. Și totuși tot ce am spus este adevărat, deși nu văd de ce ți-ar păsa.

Atunci, el se mișcă atît de brusc, că lui Denny i se făcu frică. Își zvîrlise picioarele pe dușumea și sărise din pat cu o mișcare ușoară, ajungînd aproape de ea.

— Nu-mi place să fiu considerat nebun. Știam că nu ești în stare să fii discretă și chiar mi-ai dovedit-o, părăsind petrecerea cu un bărbat ca Burroughs, cînd veniseși cu mine. Asta nu înseamnă discreție!

— Credeam că Sean te-a întrebat dacă mă poate conduce acasă.

James rîse fără s-o creadă și Denny reluă:

— E adevărat! Mi-a spus că te-a întrebat, dar azi-dimineață a recunoscut că nu ți-a zis nimic.

— Scutește-mă de explicații. N-au importanță, spuse el calm. Îl cunosc pe Sean Burroughs foarte

bine şi încep să constat că nu te cunosc pe tine deloc. Dar nici asta n-are importanţă. De ce ceea ce-i oferi lui cu atîta uşurinţă, îmi refuzi mie ca soţ? Mă înţelegi?

— James, murmură ea, neîndrăznind să-şi creadă urechilor.

El o prinse, îi strînse mîinile şi doar cînd ajunse la pieptul său, cu mîinile sale în jurul corpului, îşi dădu seama de intenţiile lui. O ţinea atît de strîns încît nu mai putea să se mişte şi cu toate că încerca să-şi ţină gura departe de a lui, buzele sale fură în curînd pe gîtul, urechile, obrajii ei. Realiză cu oroare că el rîde cu furie, ceea ce o făcu să se îngrozească. Se luptă cu el în tăcere, neîndrăznind să zică ceva şi asta îi spori furia lui James.

— O să-mi iau ce-mi aparţine, îi mormăi el la ureche. Poate că l-ai găsit pe Burroughs mai pe gustul tău, dar este timpul să realizezi că eşti o femeie măritată.

Una din mîinile lui îi apucară fermoarul de la spatele rochiei şi ea-şi dădu seama de implicaţiile acestui gest. Se smuci puternic şi cu un efort supraomenesc reuşi să scape din încleştarea sa. Se auzi un fîşîit de material rupt şi el rămase în mînă cu o bucată din rochia ei. Cu ceea ce mai rămăsese din corsajul rochiei, care spînzura acum la brîu. Denny se uită îngrozită la el. Cu un suspin sfîşietor, îşi puse mîinile răsfirate, încercînd fără a reuşi, să acopere cicatricile cumplite.

În liniştea care urmă, în timp ce Denny privea cu durere la James, observîndu-i ochii uimiţi, se

auzi un zgomot care păru să-i spargă urechile. Pentru moment, în starea în care era, Denny crezu că ea gemuse, dar apoi îl văzu pe James alergînd la fereastră și realiză că zgomotul venea dinspre grădină. Își trase restul rochiei peste umeri și fugi către el.

Încă mai ploua un pic și acum Denny văzu că nivelul rîului crescuse alarmant, din cauza furtunii. Apa curgea învolburată și aproape de vasul „Eleanor" zări ceva negru dispărînd în adîncuri... o cuprinse teama, celelalte emoții dispărînd. Îl văzu pe Mark alergînd în josul rîului... și apoi pe James fugind din cameră, coborînd cu pași mari scările. Fugi după el.

În timpul în care Denny ajunse în grădină, Sarah, o ființă micuță, udă și care sughița fusese depusă pe iarbă, iar James cufundat pînă la umeri în rîu, îl ducea pe Mark în brațele sale ridicate. Pe fruntea lui Mark se vedeau picături de sînge. Denny se duse în întîmpinarea lui și cu oarecare greutate, îl aduseră amîndoi și-l puseră pe mal. Mark zăcea nemișcat, cu ochii închiși și cu fața pămîntie.

Pentru prima dată, Denny îl văzu pe James pierdut. El care era întotdeauna calm și eficient... dar acum mîinile îi tremurau în timp ce descheia cămașa băiatului ca să-i asculte inima.

— Du-te și cheamă o ambulanță! se auzi Denny spunînd, complet calmă.

James o privi complet năucit.

— Du-te! Știu ce trebuie făcut — am făcut cursul de Cruce Roșie! Du-te, James!

El se uită la ea o secundă, după care plecă, iar Denny, privind corpul lui Mark, cu fermitate şi blîndeţe îi puse degetul pe artera carotidă, unde era mai uşor de localizat pulsul decît la încheietura mîinii. Nu se simţea pulsul deloc.

Mult mai tîrziu, fusese surprinsă să constate cît de calm reacţionase. Ea urmase cursurile de prim-ajutor, timp de zece săptămîni, cînd se angajase la Jordans, trecuse examenul fără dificultate, dar pînă acum nu avusese prilejul să-şi verifice cunoştinţele. Adesea se întrebase ce s-ar întîmpla dacă ar fi fost nevoită să intervină vreodată. De data asta însă interveni. Încercă să uite că este vorba de Mark, dragul ei Mark şi se gîndi la modul de reanimare pe care-l învăţase la cursuri. Îi simţi pielea ca de ceară şi se uită la ochii lui, observînd că ambele pupile sînt dilatate. Se asigură că are gura curată, îi dădu capul pe spate, îl apucă de nas şi-i suflă aer în gură de două ori. Ritualul era destul de simplu; după aceste două insuflări iniţiale de aer urmau cinci apăsări în regiunea inimii care se executau cu mîna stîngă peste dreapta, cu toată greutate corpului, chiar aproape de baza sternului. Apoi o altă insuflare de aer, controlul pulsului — nimic. Şi încă cinci apăsări. Începu să transpire, nu din cauza efortului fizic pentru că era destul de uşor, ci datorită respiraţiei forţate necesare insuflării aerului în cealaltă persoană. Mark nu respira totuşi şi mai avea doar trei minute înainte ca creierul să sufere leziuni; şi aici nu erau decît ea, Sarah care scîncea şi Mark atît de nemişcat...

James se întoarse:

— Aş putea...? începu el încet, dar ea dădu din cap.

Şi dintr-o dată se simţi pulsul, slab, dar se simţi şi ea-şi aduse aminte de sfaturile pe care i le dăduse un fost instructor naval, care vorbea din experienţa sa proprie; din momentul în care pulsul începe să bată, oricît ar fi de slab, trebuie stimulată inima. Aşa şi făcu şi respiră adînc, suflînd încă o dată în gura lui Mark. De data asta se auzi un fel de oftat şi plămînii începură să funcţioneze; el tuşi şi valuri de apă începură să-i iasă din gură. Cu ajutorul lui James îl întoarse pe o parte, după care începu să verse. James îşi scoase haina şi-l acoperi pe fiul său; veni ambulanţa şi Denny începu să plîngă.

James plecă la spital cu Mark, iar Denny reculegîndu-se o duse pe Sarah înăuntru, o îmbăie şi-i schimbă hainele şi apoi procedă la fel şi cu ea. Realiză cu amuzament că cicatricile de pe umăr fuseseră la vedere tot timpul şi ea nici măcar nu se gîndise.

Stătea pe pat şi se uita în oglindă la faţa ei albă şi trasă, cînd intră Sarah şi vru să se aşeze în poala ei.

— Mark o să moară? suspină ea.

— Nu, dragă. Mark este bine acum.

Bine că nu se scurseseră cele trei minute şi nu fusese creierul atins" — îşi zise Denny cu înfiorare.

— Este vina mea, plînse Sarah, dar era vorba de copilaşul raţei — credeam că o să se înece. Apa era mare şi el era departe de mama lui şi am crezut...

Începu să plîngă cu sughiţuri şi Denny se apucă s-o liniştească, abia acum înţelegînd ce se întîmplase. Era clar că Sarah căzuse în rîu încercînd să salveze raţa şi Mark, repezindu-se s-o salveze, se lovise la cap. Denny îşi închise ochii deasupra capului brunet al Sarei şi avu un simţămînt de irealitate. Se întrebă dacă va uita vreodată momentul cînd căutase pulsul lui Mark şi nu-l găsise.

Sarah adormi repede de epuizare şi după ce o duse în pat, Denny telefonă la spital. După puţin timp reuşi să i se facă legătura cu James. Vocea lui era vioaie şi obişnuită, dar Denny crezu că simte o notă de nervozitate.

— Şi-a recăpătat cunoştinţa, îi spuse el. Şi-a revenit de cîteva minute şi pare să fie în regulă. Este foarte necăjit pentru că ştia că Sarah era în grija lui şi n-ar fi trebuit s-o lase niciodată să meargă singură la apă. Doctorii erau îngrijoraţi să nu-şi fi fracturat craniul, dar se pare că nu este aşa.

Cuvintele repezi ajunseră la Denny care răsuflă uşurată:

— Slavă Domnului! suspină ea.

— Ce face Sarah?

— A adormit. Încercase să salveze un boboc de raţă, din cauza asta a căzut în rîu.

— Am să vin acasă.

Se făcu o scurtă pauză, după aceea vorbiră amîndoi deodată. James spuse:

— Tu întîi!

— Tocmai mă întrebam dacă să vin la spital. D-na Markham s-a întors de la tîrguieli şi Simon tocmai a intrat.

— Nu. Vin acasă imediat. Mark doarme acum. Ne vedem într-o jumătate de oră.

Denny se duse în camera ei și începu să-și pieptene părul ud și să-și aranjeze fața. Fu uimită să descopere că era doar ora prînzului, că ceea ce începuse ca o zi furtunoasă era acum strălucitor și vesel ca primăvara. Se uită pe geam unde stătuse cu puțin timp în urmă cu James. Rîul era liniștit și nu mai vedea nici una din rațele care provocaseră atîtea necazuri. Denny se întreba ce o să spună cînd o să se întoarcă James. Acum, cînd Mark scăpase, putea să privească realitatea în față. Se întoarse cu gîndul la momentul cînd James îi văzuse cicatricile de pe corp. Este adevărat că nu se arătase deloc oripilat sau dezgustat, dar fusese un timp prea scurt ca să-i înregistreze semnele de pe corp. Fusese un timp scurt, dar suficient ca să le vadă. Puține speranțe ca el să nu le fi văzut. Își strînse mîinile și se frecă cu palmele la ochi. Într-un anume fel ea nici nu vroia ca el să uite. Oricum, după ceea ce se întîmplase, ea nu mai putea să continue vechiul trai de renunțări.

Se întoarse de la fereastră pentru că auzi o bătaie slabă în ușa de la dormitor și îl văzu pe James că intră, nemaiașteptînd să fie poftit. Arăta foarte obosit și dărîmat, cu părul zbîrlit, ochii pierduți, dar reuși totuși să zîmbească.

— Totul este în regulă? întrebă Denny.

— Da, el este într-adevăr bine. Dar n-ar mai fi fost dacă n-ai fi reacționat așa de rapid.

El ridică din umeri, jenată de recunoștința lui.

Pentru asta am urmat acel curs. Eu...

Dădu din nou din umeri, neajutorată şi din nou el zîmbi şi-i apucă mîna. Ea-şi eliberă mîna cît putu de repede. Nu vroia recunoştinţa lui şi nici nu vroia ca el să fie sfîşiat între obligaţia de a-i păsa de ea fiindcă îi salvase viaţa fiului său şi dorinţa de a se debarasa de ea, din cauză că el era un perfecţionist şi ea era însemnată de cicatrici.

— D-na Markham o să ne pregătească ceva de mîncare, spuse ea, încercînd să păstreze lucrurile la un nivel normal, domestic şi el aprobă dînd din cap şi apoi se aşeză, cu greutate, la unul din capetele patului său. Nesigură, Denny se aşeză pe un scaun lîngă masa de toaletă şi ochii lor se întîlniră. Ea-şi retrase privirea, jenată de ceea ce ar fi putut citi în ea.

— Cît mai avem pînă la masă?

— O jumătate de oră.

— Deci este timp destul.

O luă de mînă şi o trase, obligînd-o să stea lîngă el.

— Cred că trebuie să-mi explici ceva.

Ea se uită în altă parte:

— Ce ţi-am spus a fost adevărat. Am rămas în pană din cauza furtunii. Am dormit în spatele maşinii şi Sean...

— Oh, lasă asta! spuse el cu dezaprobare. Nu vorbeam despre asta. Mi-am petrecut aproape toată noaptea fără să dorm, întrebîndu-mă unde dracu' eşti şi ce faci. Nu eram pregătit să cred, orice ai fi spus.

— Acuma crezi?

El dădu din cap aprobator.

— Asta s-a uitat. Important este că atunci cînd am așteptat ca Mark să-și revină, am avut timp să mă gîndesc la o grămadă de lucruri, care m-au măcinat multă vreme și care acum începeau să devină clare: înotul, rochia de Crăciun — și probabil și alte lucruri. Pretind să-mi dai niște explicații!

Denny se uită în altă parte. Respirația îi devenise sacadată și inima i se încordase atît de tare că aproape o durea. Încercă cu disperare să se liniștească, dar începu să tremure.

— Eu... eu nu pot... răspunse ea gîfîit și-și acoperi fața cu mîinile.

Lacrimile îi inundară fața și simți cum i se înmoaie picioarele. Simți cum el o cuprinde cu brațele și se trezi la pieptul lui cald și puternic. Începu să plîngă cu disperare suspinînd ca un copil, fără să-i pese de felul în care arată.

— Nu te las pînă nu-mi spui tot, îi zise el mai tîrziu, cînd ea se mai calmase.

Îi șterse fața, îi dădu batista să-și sufle nasul și o îndepărtă puțin de el.

— Acum! spuse el implacabil.

— E vorba de accidentul în care mi-am pierdut părinții, intonă ea încetișor. Mașina a explodat. Pe mine au reușit să mă scoată, dar hainele mele luaseră foc — cele mai multe dintre rănile provocate de arsură s-au vindecat, cu excepția celor de pe partea stîngă — nu s-a mai putut face nimic.

Văd.

Se făcu tăcere, timp în care Denny privea covorul încercînd să nu se mai gîndească la flăcări şi durerea pe care nu şi-o va putea scoate niciodată din minte.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă James. Doamne, cînd mă gîndesc... de ce mi-ai ascuns asta?

Ea tresări:

— Pentru că tu — Fenella mi-a spus — eşti un perfecţionist. Am putut constata chiar şi după lucrurile pe care le ai, picturi, obiecte de preţ. Eşti un perfecţionist.

— Şi tu nu te consideri perfectă.

Incredibil, dar el părea amuzat şi ea-şi smuci capul cînd se uită la el.

— Ce credeai că o să fac cînd o să descopăr asta? Să te arunc la coşul de gunoi?

— Nu mai glumi! ţipă ea la el, care o apucă cu putere de umeri.

— Nu e de glumă, dar dacă n-aş glumi ar trebui să te strîng de gît. Prostuţo mică, ce fel de monstru mă crezi?

— Nu cred că eşti un monstru, dar cicatricile mele sînt oribile. Eu sînt oribilă. Mie mi-e greu să le privesc, dar tu...

— Iar eu sînt un perfecţionist. Doamne! Îmi vine să te strîng de gît!

O scutură din nou şi apoi o apropie de el aşa încît ea-i simţi răsuflarea fierbinte pe buzele sale.

— Un singur lucru vreau să ştiu, şi vreau adevărul. În noaptea nunţii noastre ca şi în alte ocazii, ai reacţionat atît de straniu din cauză că nu

vroiai să-ţi văd cicatricile sau pentru că nu vroiai ca mariajul nostru să devină real?

Denny era incapabilă să vorbească; fiind atît de aproape de el, simţurile începuseră să i se trezească. Vru să se îndepărteze de el şi de întrebările lui, dar el insistă.

— Spune-mi, Denny, trebuie să ştiu.

— Te rog... şopti ea, nu pot...

— Îţi acoperi trupul de prea multă vreme, Denny, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi acoperi şi mintea. Încearcă să fii sinceră. Îţi displac atît de mult?

— Nu, murmură ea cu un geamăt, bineînţeles că nu!

— Atunci este totuşi ceva.

Începu s-o sărute încet, cu blîndeţe dar şi cu fermitate, desfăcîndu-i buzele şi prelungind sărutul, în timp ce o apleca peste perne. Se agăţă de el cu mintea înceţoşată de dorinţă şi de senzaţia minunată că el nu o urăşte.

Totul fusese atît de inutil, ascunderea sentimentelor, minciuna... Lui nu-i păsa de cicatrici... lui nu-i păsa...

Îşi aminti de Crăciun şi de Diane Burroughs şi începu să se zbată în braţele sale pînă cînd acesta îşi ridică faţa şi se uită la ea.

— Şi cu Fenella şi Diane ce este? îl acuză ea, cu o voce care din şoaptă deveni aproape un strigăt.

El începu să zîmbească şmechereşte.

— Are importanţă?

— Da! Are importanţă!

— Bine. Mă bucur că are importanţă.

Îşi puse o mînă pe inimă:

— N-am avut nici o aventură cu Fenella. În ziua în care mi-ai dat telefon şi prînzeam împreună, era o masă de afaceri la care participa şi Peter Marshall.

Zîmbi amuzat de expresia feţei ei.

— Mi-am petrecut cele două nopţi dormind în bibliotecă — complet singur.

Ochii ei se măriră de uimire.

— Oh, James, într-adevăr?

— Într-adevăr. Te-a afectat atît de tare?

— Da. De-abia am dormit, într-atît am fost de geloasă şi nenorocită.

— Bine! Sper să fi suferit îngrozitor din cauza geloziei. Cum crezi că m-am simţit eu în aceste luni? în fiecare noapte stăteam lungit în camera vecină dorindu-te atît de mult încît eram pe jumătate nebun, dar neîndrăznind să mă apropii de tine ca să nu risc să mă respingi. Uneori eram gelos chiar pe copii din cauză că ei se bucurau de dragostea ta şi puteau să te atingă. Doamne, meriţi să fi fost geloasă!

Se uită la el cu uimire şi apoi, amintindu-şi cîte neînţelegeri provocase atitudinea ei, recunoscu:

— Te-am iubit chiar dinainte de a mă căsători cu tine.

— Ce? întrebă el neîncrezător.

— Chiar la Jordans, cînd erai atît de nesuferit cu mine, admise ea, zîmbind cu o uşoară ironie.

— În orice caz, ai ascuns lucrul acesta foarte bine. Şi dacă lucrul acesta este adevărat, vreau să-ţi mărturisesc ceva. Nu te-am observat pînă în ziua

cînd Margaret a intrat în spital... chiar și atunci de-abia te-am reținut. Dar în acea seară, cînd Sarah și băieții mi-au vorbit atît despre tine, am venit în biroul tău a doua zi dimineața, să te văd mai bine.

— Și-ai țipat la mine pentru că întîrziasem.

— A fost greșeala ta. Oricum, uitîndu-mă mai bine la tine, am descoperit că nu mă mai pot opri să mă gîndesc la splendidele tale picioare și minunatul tău corp.

Mîinile sale începură să-i cerceteze corpul cu asiduitate și continuă:

— Atunci am realizat că trebuie să te smulg, înainte de a pune mîna pe tine Peter Marshall sau alt bărbat și atunci am inventat pretextul stupid cu copiii. Odată însurat, însă, am crezut că am greșit, că fata drăguță și caldă cu care mă căsătorisem nu există.

— Îmi pare rău, suspină Denny, regretînd lungile luni de singurătate pe care el le îndurase.

— Ar trebui să-ți pară. Trebuie să te revanșezi pentru asta, să știi!

— Știu, murmură Denny, înroșindu-se.

— Începînd de azi după ce mîncăm.

— După ce mîncăm?

— Sigur. Simon o s-o ia pe Sarah să meargă amîndoi la spital să-l vadă pe Mark. O să mergem și noi mai tîrziu, dar nu înainte de a te odihni în pat cîteva ore.

— Dar n-am nevoie... protestă ea, în timp ce braţele lui se strînseră în jurul ei.

— Ba da. Ai nevoie să stai întinsă în pat, cu mine alături!

SFÎRŞIT